AGATHA CHRISTIE

Sittaford Malikânesi'nin Gizemi

Agatha Christie

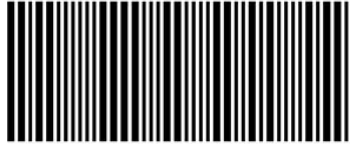
Sittaford Malikanesi'nin Gizemi

Çeviren: Çiğdem Öztekin

Altın Kitaplar Yayınevi, 2008

Tarama: Kitappiri

Düzenleme: ORXXAN

Sittaford Köşkü'ndeki Olayla İlgili Kişiler

John Burnaby: Yaşlı bir binbaşı. Çapraz bulmacalara meraklıydı.

Bayan Willett: Gizemli, zengin bir kadın. Sittaford'a neden geldiği bilinmiyor.

Violett Willett: Miss Willett'in saf, heyecanlı kızı.

Bay Rycroft: Zeki bir ihtiyar. Kuşlara ve cinayetlere meraklıydı.

Bay Duke: Köyün yeni, gizemli sakini

Ronald (Ronnie) Garfield: Halasının servetinin peşinde koşan, geveze, başıboş bir delikanlı.

Caroline Percehouse: Ronnie'nin halası. Yatalak bir kız. Köyde olupbiten her şeyden haberi olsun istiyordu.

Joseph Trevelyan: Eski bir deniz albayı. Sittaford Malikânesi'nin sahibi. Çok zengin ve paraya düşkün biri.

Jennifer Gardner: Trevelyan'ın kız kardeşi.

Robert Gardner: Jennifer'ın kocası. Kötürümdü.

James (Jim) Pearson: Trevelyan'ın büyük yeğeni, saf, borsa oyunlarına meraklı bir delikanlı.

Emily Trefusis: James'in nişanlısı, akıl ı bir genç kız, cinayetin gizemini çözmek için her yola başvurmaya hazırdı.

Sylvia Dering: James'in kız kardeşi.

Martin Dering: Sylvia'nın kocası, ünlü bir yazar

Brian Pearson: James'in Avustralya'da yaşayan küçük kardeşi

Charles Enderby: Flaş haberler peşinde genç bir gazeteci

Bay Wyatt: Kötürüm, huysuz bir ihtiyar.

Abdül: Wyatt'ın Hintli uşağı.

Henry Evans: Trevelyan'ın sadık uşağı.

Rebecca Evans: Uşak Evans'ın kansı.

Bayan Belling: Three Crowns Oteli'nin işletmecisi, Emily'e yardımcı olmak istiyordu.

Emler: Nalbant. Sittaford'taki tek arabanın sahibi.

Narracott: Polis müfettişi.

Bölüm 1: Sittaford Malikânesi

Bay Burnaby lastik çizmelerini giydi, paltosunun yakasını iyice kapattı. Kapının yanındaki raftan fenerini aldı ve küçük evinin ön kapısını özenle açarak dışarıya bir göz attı.

Karşısında göz alabildiğine uzanan Noel kartlarında ya da geçmiş dönemlerin melodramlarında görülen türde, tipik bir İngiliz köy manzarası vardı. Her taraf karla kaplıydı. Öyle dört beş santim kalınlığında tozan bir kar değildi bu, tepeleme kar yığınları oluşmuştu. Son dört gündür bütün İngiltere'ye durmadan kar yağmış ve burada, Dartmoor yakınlarında bir metreyi bulmuştu. Daha şimdiden İngiltere'nin her tarafında ev sahipleri patlayan su borularına bakarak homurdanıyorlardı ve o sıralarda musluk tamircisi bir dostu olmak, (hatta muslukçunun karısını tanımak bile) en imrenilen şeydi.

Bu durumda zaten dış dünyayla pek ilgisi olmayan küçük Sittaford Köyü'nün daha şimdiden çevreyle neredeyse tüm bağlantısı kesilmiş, kışın ağır koşulları Sittaford'ta ağır bir sorun olarak ortaya çıkmıştı.

Ne var ki Binbaşı Burnaby sağlam, dirençli bir kişiydi. İki kez burnundan soludu, bir kez homurdandı ve sonra sert adımlarla dışarı çıktı. Gideceği yer pek uzak değildi.

Binbaşı Burnaby dönemeçli köy yolunda biraz yürüdükten sonra bir bahçe kapısından içeri girdi ve karları temizlenmiş bahçe yolundan, granitten yapılma büyük bir binaya doğru ilerledi.

Üstü başı tertemiz bir orta hizmetçisi ona kapıyı açtı. Binbaşı kalın yün paltosunu, eskimiş atkısını ve lastik çizmelerini çıkardı.

Diğer bir kapı açıldı ve Binbaşı Burnaby tiyatro dekorlarını andıran bir salona girdi.

Henüz saat üç olmasına rağmen perdeler sıkıca kapatılmış ve ışıklar yakılmıştı.

Şöminede kütükler neşeyle çatırdayarak yanıyordu. Üzerlerine çay saatine uygun elbiselerini giymiş olan iki kadın eski güçlü savaşçıyı

karşılamak için ayağa kalktılar.

Kadınlardan daha yaşlıca olanı, "Bu havada gelmeniz çok büyük nezaket Binbaşı Burnaby," dedi. "Bizi çok sevindirdiniz."

"Rica ederim, Bayan Willett. Rica ederim... Beni çağırdığınız için asıl siz çok naziksiniz." Binbaşı Burnaby iki kadınla da el sıkıştı.

Bayan Willett, "Bay Garfield da gelecek," diye ekledi. "Bay Duke ve Bay Rycroft da geleceklerini söylediler, ama Bay Rycroft kadar yaşlı birinin bu kadar kötü bir havada sokağa çıkabileceğini hiç sanmıyorum. Gerçekten de hava çok kötü. İnsan neşelenmek için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyor. Violet şömineye bir kütük daha at."

Binbaşı Burnaby nezaket gereği bu görevi üstlenmek üzere ayağa kalktı.

"İzninizle, Miss Violet."

Kütüğü ustalıkla şömineye yerleştirdi ve yeniden ev sahibesinin oturması için gösterdiği koltuğa döndü. Belli etmemeye çalışarak etrafına göz gezdirdi. İki kadının bir odanın karakterini böylesine değiştirebilmeleri -üstelik de dikkati çekebilecek önemli bir değişiklik de yapmadan- ne kadar şaşırtıcıydı.

Sittaford Malikânesi, on yıl önce, deniz kuvvetlerinden emekli olan kaptan, Albay Joseph Trevelyan tarafından yaptırılmıştı. Albay hali vakti yerinde bir adamdı ve yaşamı boyunca hep Dartmoor yakınlarında bir yerde yaşamayı istemişti. Sonuçta da seçimini küçük Sittaford köyünden yana kullanmıştı.

Burası diğer köylerin ve çiftliklerin olduğu gibi vadi içinde değildi, Sittaford tepesinin yamaçlarındaki fundalık arazideydi. Albay Trevelyan büyük bir arazi satın almış, buraya kendi elektrik jeneratörü ve su çıkarmakta kolaylık sağlayan elektrikli pompalı bir kuyusu olan büyük ve rahat bir ev yaptırmıştı. Albay Trevelyan ayrıca yatırım amaçlı olarak da evine giden yolun üzerinde, arazisinin dörtte birini kaplayan bir alana da altı küçük villa yaptırmıştı.

Bunlardan ilkini, kendi evine en yakın olanım eski ve yakın arkadaşı John Burnaby'e tahsis etmişti. Diğerleri de sırasıyla ya kişisel seçimleri gereği ya da zorunluluktan dünyadan uzak yaşamak durumunda olan kişilere satılmıştı. Köy aslında üç köhne küçük ev, bir demir ocağı ve aynı

zamanda şekerleme de satılan bir postaneden oluşuyordu. Buraya en yakın şehir altı mil uzaktaki Exhampton'du, bu yol ise öylesine iniş çıkışlıydı ki motorlu araç sürücüsü için "en düşük vites" uyarısı konulması zorunlu görülmüştü, aynı şey Dartmoor'daki yollar için de geçerliydi.

Kaptan Trevelyan söylendiği gibi sağlam, dirençli bir adamdı. Buna rağmen -belki de bundan dolayı- paraya aşırı düşkünlüğü olan biriydi. Ekim ayının sonlarında Exhampton'daki bir emlakçı, Bay Trevelyan'a mektup yazarak Sittaford Malikânesi'ni kiralamayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Birisi malikâneyle ilgili sorular sormuş, burayı kış için tutmayı istediğini belirtmişti.

Albay Trevelyan'ın, ilk tepkisi bunu reddetmek olmuş, ancak sonradan düşününce emlakçıdan bu olası kiracı hakkında bilgi istemeye karar vermişti. Malikâneyle ilgilenen Bayan Willett adında, bir kızı olan, dul bir hanımdı. Bayan Willett, Güney Afrika'dan yeni dönmüştü ve kışı Dartmoor yakınlarındaki bir evde geçirmek istiyordu.

Albay Trevelyan, "Kahretsin," dedi. "Bu kadın delirmiş olmalı. Şey, sen de aynı fikirde değil misin, Burnaby?"

Burnaby de gerçekten aynı şeyi düşünüyordu. Bu fikrini de arkadaşı kadar sert sözcüklerle açıklamış, sonra da konuşmasına devam etmişti. "Zaten nasıl olsa sen de evi kiraya vermek istemiyorsun. O aptal kadın donmak için istediği herhangi bir başka yere gitsin. Üstelik Güney Afrika'dan gelmiş."

Ancak tam bu noktada Albay Trevelyan'ın paraya olan düşkünlüğü galip gelmiş ve malikâneyi kiralamıştı. Kışın ortasında evini kiralama şansı bulma olasılığı yüzde birin bile altındaydı. Bu fırsatı ka-çıramazdı. Kiracının eve ne kadar ödemeye hazır olduğunu sordu.

Haftalık on iki guinea (İngilizlerin yirmi bir şilin değerindeki eski altın parası, 1.05 pound.) gibi bir kira sorunu çözdü. Albay Trevelyan. Exhampton'a giderek haftalık iki guinea karşılığında kendisi için küçük bir ev kiraladı ve kira bedelinin yarısını peşin ödemek kaydıyla Sittaford Malikânesi'ni Bayan Willett'e kiraladı.

"Elinde para tutamayacak kadar aptal," diye homurdandı Albay Trevelyan bu değişimin ardından.

Burnaby o öğleden sonra yavaşça Bayan Willett'i süzerken, "Bu kadın hiç de aptala benzemiyor," diye düşündü. Uzun boylu, gülünç davranışları olan bir kadındı Bayan Willett... yüzündeki ifade aptaldan çok muzip hatta kurnaz olduğu anlaşılıyordu.

Fazlasıyla süslü, abartılı giysilerden hoşlandığı belliydi. İngilizceyi, hafif bir Güney Afrika aksanıyla konuşuyordu ve yaptığı işten çok memnun görünüyordu. İlk bakışta çok zengin olduğu da anlaşılıyor ve -Burnaby'nin birçok kez ifade ettiği gibi- bu da duruma çok daha tuhaf bir nitelik kazandırıyordu. Bayan Willett yalnızlığı seven birine hiç benzemiyordu.

Kadın bir komşu olarak insanı sıkacak kadar dost canlısıydı. Herkesi sürekli Sittaford Malikânesi'ne davet ediyordu. Albay Trevelyan'a ise durmadan,

"Malikâneyi kendi eviymiş gibi kullanabileceğini" söylüyordu. Ancak Trevelyan kadınlardan hoşlanan bir adam değildi. Gençliğinde bir kadın tarafından reddedilmiş olduğuna ilişkin söylentiler vardı. Dolayısıyla o tüm davetleri ısrarla reddediyordu.

Willettlerin malikâneye yerleşmelerinin üzerinden iki ay geçmiş ve oraya neden geldiklerini de artık kimse düşünmez olmuştu.

Doğası gereği sessiz sakin bir adam olan Burnaby havadan sudan söz etmeye gerek duymayarak ev sahibesini incelemeye devam etti. Kadın aptal görünmeye çabalıyorsa da aslında hiç de öyle değildi. Burnaby içinde bulundukları durumu değerlendirdi. Bakışları ister istemez Violet Willett'e kaydı ve düşündü: "Güzel bir kız -sıska tabii- ama artık bütün kızlar sıska. Bir kadın, kadına benzemezse nasıl güzel olabilir ki? Gazeteler dolgun hatların yeniden moda olacağını yazıyor. Eh, bunun zamanı artık."

Burnaby o anda konuşmaya katılma gerekliliğini hissetti.

Bayan Willett, "Başlangıçta gelemeyeceğinizi samp korkmuştuk," dedi. "Siz de öyle demiştiniz. Anımsıyor musunuz? Ancak sonra, gelebileceğinizi söylediğiniz zaman çok mutlu olduk."

"Bugün cuma." Burnaby bu sözcüğü bilinen bir şeyi açıklarmış gibi bir tavır içinde söylemişti.

Bayan Willett şaşırmış görünüyordu.

"Cuma mı?"

"Her cuma, Trevelyan'ı ziyarete giderim. O da salı günleri bana gelir. Yıllardan beri bu böyle."

"Ah, anlıyorum. Tabii, bu kadar yakın oturanca..."

"Bir tür alışkanlık."

"Peki, bunu hâlâ sürdürüyor musunuz? Yani... demek istediğim, Bay Trevelyan artık Exhampton'da oturuyor da..."

Burnaby, "Alışkanlıkları sona erdirmek yanlış," dedi. "Aksi takdirde ikimiz de o akşamlan ararız."

"Yarışmalara da katılıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Violet. "Akrostişler, bilmeceler filan..."

Burnaby başıyla onayladı.

"Ben çapraz bulmacalarla ilgileniyorum, Trevelyan ise akrostişlerle. Her ikimiz de kendi alanımızda kalmaya özen gösteriyoruz. Geçen ay girdiğim bir yanşmada üç kitap kazandım."

"Sahi mi? Ne hoş. Bari kitaplar ilginç miydi?"

"Bilmem. Okumadım. Bana sempatik görünmediler."

Bayan Willett mırıldandı. "Önemli olan kazanmak, değil mi?"

Violet, "Exhampton'a nasıl gidiyorsunuz?" diye sordu. "Arabanız yok!"

"Yürüyorum."

"Ne? Gerçekten mi? Orası altı kilometre uzaklıkta."

"Bu benim için spor oluyor. Gidiş altı, dönüş altı mil. On iki mil nedir ki? İnsanın sağlıklı olmasını sağlıyor. Formda olmak olağanüstü bir şey."

"Tanrım... On iki kilometre. Siz ve Albay Trevelyan bir zamanlar çok iyi atletlermişsiniz, değil mi?"

"Birlikte İsviçre'ye giderdik. Kışın kış sporları, yazm da dağcılık. Trevelyan buz üstünde olağanüstüdür. Ama artık böyle sporlar için çok yaşlıyız."

Violet, "Sanırım siz Ordu Tenis Şampiyonası 'm da kazanmıştınız, değil mi?" diye sordu.

Yaşlı adam, genç bir kız gibi kızardı. "Bunu size kim söyledi?"

"Albay Trevelyan."

Burnaby, "Joe, dilini tutsa iyi olur," dedi. "Çok konuşuyor. Acaba şimdi hava nasıl?"

Violet, onun utanmasına saygı duyarak Burnaby'nin arkasından pencereye gitti.

Birlikte perdeleri açarak dışarıdaki hüzünlü ıssız manzaraya baktılar.

Burnaby, "Yine kar geliyormuş," dedi. "Hem de sanırım oldukça fazla yağacak."

Violet, "Ah!" diye bağırdı. "Ne heyecan verici! Bence kar çok romantik bir şey.

Şimdiye kadar hiç kar görmemiştim."

Annesi, "Boruların donması hiç de romantik değil, aptal çocuk," diye söze karıştı.

Burnaby, "Yaşamınız hep Güney Afrika'da mı geçti, Miss Willett?" diye sordu.

Kızın coşkusu tamamen kaybolmuştu. Yanıt vermekte bile zorlandığı görülüyordu.

"Evet... Oradan ilk kez ayrılıyorum. Dolayısıyla her şey bana son derece heyecan verici görünüyor."

Burnaby dünyadan uzak, bu küçük köye hapsolmanın nesi heyecan verici olabilir ki, diye düşündü. Tuhaf. Bu anne kızı anlayamıyorum.

Kapı açıldı ve orta hizmetçisinin sesi duyuldu.

"Bay Rycroft ve Bay Garfield."

İçeriye yaşlı, sıska bir adamla, pembe yanaklı, çocuksu tavırlı genç bir adam girdi.

İçeri önden giren genç adam, "Onu da birlikte getirdim, Bayan Willett," diye açıkladı. "Karların arasında gömülüp kalmasına göz yummayacağımı söyledim. Hıh, hıh! Ah, her şey mükemmel görünüyor. Kütükler çıtırdıyor."

Bay Rycroft oldukça resmi bir havada oradakilerin ellerini sıkarken, "Genç dostumun da belirttiği gibi, kendisi bana buraya kadar eşlik etme nezaketini gösterdi. Nasılsınız, Miss Violet? Tam bu mevsime uygun bir hava... hatta korkarım, karın bu kadarı da biraz fazla."

Yaşlı adam, Bayan Willett'le konuşurken şöminenin önüne doğru ilerledi. Bu arada Ronald Garfield ise Violet'e takılmaktaydı.

"Ne dersiniz, buralarda bir yerde buz pateni yapamaz mıyız? Yakında göl filan yok mu?"

"Sanırım yapabileceğiniz tek spor yollan açmak olabilir."

"Zaten bütün sabah o işi yaptım."

"Ah, çok güçlü bir erkeksiniz!"

"Benimle alay etmeyin. Avuçlanmın içi su topladı hep."

"Halanız nasıl?"

"Ah, hep aynı... bazen daha iyi olduğunu söylüyor, bazen de daha kötü, ama bence durumunda hiçbir değişiklik yok, durumu hep aynı. Biliyor musunuz, bu korkunç bir yaşam. Her yıl, bu duruma nasıl katlanacağımı düşünüyorum -ama ne yaparsınız işte- eğer Noel döneminde bizim ihtiyarın yanında biri olmazsa -onun tutup tüm parasını Kedi Bakımevi'ne bırakması işten bile değil. Bildiğiniz gibi kedilerinin sayısı beş oldu. Sürekli o yaratıkları okşuyor ve hepsine de bayılıyormuşum gibi rol yapıyorum."

"Ben köpekleri kedilerden daha çok severim."

"Ben de öyle. Aslında. Sonuçta demek istediğim köpek... neyse köpek köpektir, işte..."

"Halanız gençliğinde de kedi sever miydi?"

"Sanırım hanımların yaşlandıkları zaman merak sardıkları bir şey! Igh! Kedilerden nefret ediyorum."

"Halanız çok hoş bir insan ama insanı biraz ürkütüyor."

"Gerçekten bazen ürkünç olabildiği kanısındayım. Arada sırada beni öyle azarlıyor ki.

Benim kafasız olduğumu sanıyor!"

"Sahi mi?"

"A, bakın, benimle böyle imalı konuşmayın. İnsan aptal görünebilir, ama aslında göründüğünden çok daha akıllı olabilir."

O sırada hizmetçi kız, "Bay Duke," diyerek, yeni bir konuğun daha geldiğini belirtti.

Bay Duke köyün en son gelen sakiniydi. Trevelyan'ın yaptırdığı küçük evlerden altıncısını eylül ayında satın almıştı. İriyan, sessiz, bahçe meraklısı bir adamdı.

Bitişik evde oturan kuş meraklısı ihtiyar Bay Rycroft, Bay Duke ile hemen dost olmuş, bu arada da, "Evet, Bay Duke hoş bir adam. İddiasız. Ama acaba bizlere uygun mu? Her şeye rağmen acaba gerçekten de göründüğü kadar iyi mi? Belki de o eski müflis bir tüccar," gibi söylentilere de hiç aldırmamıştı.

Köydeki hiç kimse Bay Duke'a geçmişine ilişkin bir şey sormamıştı... bilmemenin daha iyi olacağı düşünülüyordu. Çünkü eğer yalnızca biri bilirse, bu çok ters olabilirdi, gerçekten de böylesi küçük bir toplulukta en iyisi bir şeyi herkesin bilmesiydi.

Duke, Binbaşı Burnaby'e, "Herhalde bu havada Exhampton'a kadar yürümeyeceksiniz," diye sordu.

"Hayır. Sanırım Trevelyan da beni böyle bir gecede beklemez."

"Ne korkunç, değil mi?" diyen Bayan Willett hafifçe ürperdi. "Yıllar boyunca burda gömülüp kalmak... bu berbat bir şey olmalı!"

Bay Duke, kadına kısaca bir göz attı. Burnaby de kuşkuyla onu süzdü.

Aynı anda hizmetçi çayı getirdi.

Bölüm 2: Mesey

Çaydan sonra Bayan Willett briç oynamalarını önerdi. "Altı kişiyiz. İki kişi dönüşümlü olarak oyuna katılabilir." Ronnie'nin gözleri parladı. "Siz dördünüz başlayın," diye önerdi. "Miss Willett'le ben daha sonra oyuna katılırız." Bay Duke briç oynamadığını belirtti. Ronnie'nin suratı asıldı.

Bayan Willett, "Herkesin katılabileceği bir oyun oynayabiliriz," dedi.

Ronnie Garfield, "Ruh da çağırabiliriz," diye atıldı. "Tuhaf bir akşam bu. Hatırladınız mı, geçen gün de bundan söz etmiştik. Bay Rycroft'la bu gün buraya gelirken yine bu konuyu konuştuk."

Bay Rycroft, "Ben Psişik Araştırma Derneği'nin üyesiyim," diye açıkladı. "Genç dostumun bir iki yanlışım düzeltme olanağı buldum." Burnaby kararlılıkla, "Saçmalık bu," dedi. "Ama bu çok eğlenceli bir şey olurdu. Öyle değil mi?" diye bağırdı Violet Willett. "Yani, insanın buna inanması da şart değil. Yalnızca biraz zaman geçirir, eğlenirdik. Siz ne dersiniz, Bay Duke?"

"Siz nasıl isterseniz, Miss Violet."

"İşıkları söndürmemiz ve uygun bir masa bulmamız gerekiyor. Hayır... o olmaz, anne. O masanın çok ağır olacağından eminim."

Sonunda hazırlıklar herkesi tatmin edecek şekilde tamamlandı. Bitişikteki odadan cilalı, ufak, yuvarlak bir masa getirildi ve şöminenin tam önüne yerleştirildi, herkes masanın başına geçti ve ışıklar söndürüldü.

Binbaşı Burnaby ev sahibesi ve Violet'in arasında oturuyordu. Genç kızın diğer tarafında ise Ronnie Garfield vardı. Binbaşının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. Kendi kendine düşündü:

"Gençliğimde biz Up Jenkins (6 ile 8 kişi arasında oynanan bir salon oyunu. Masa başındaki iki takım arasında avuca saklanan paranın kimde olduğunu tahmine çalışılır. Para doğru tahmin eden takımın olur.) oynardık. Yine böyle bir oyun sırasında masanın altından elini tuttuğu kabarık san saçlı genç kızın adını hatırlamaya çalıştı. Ah, çok zaman oldu geride kaldı artık. Ama yine de Up Jenkins iyi bir oyundu.

Masanın etrafında her zamanki gibi fısıldaşmalar, gülüşmeler oldu. Bilinen imalar yapıldı.

"Ruhlar çok gecikti!"

"Uzak yoldan geliyorlar!"

"Hişt... Ciddi olmazsak hiçbir şey olmaz!"

"Ah! Susun artık... sessizlik... herkes sussun!"

"Hiçbir şey olmuyor!"

"Tabii olmaz... birincisinde bir şey olmaz!"

"Biraz susarsanız..."

Sonuçta bir süre sonra fısıldaşmalar sona erdi. Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Ronald Garfield bezginlikle, "Bu masa koyun leşinden farksız," diye homurdandı.

"Hişt! Susun."

Cilalı masada bir titreşim oldu. Ardından da masa sallanmaya başladı.

"Soru sorun. Kim soracak? Ronnie, sen sor."

"Eh... şey... yani... ne sorayım?"

Violet, ona yardıma çalıştı.

"Ey ruh, geldin mi?"

"Oh... şey... ruh mu geldi?"

Masaya şiddetle vuruldu.

Violet, "Bu 'evet,' anlamına geliyor," dedi.

"Ah!... Şey... siz kimsiniz?"

Yanıt gelmedi.

"Adının harflerini teker teker söylesin."

Masa şiddetle sarsılmaya başladı.

"ABCÇDEFGHIİ Şey... bu I miydi yoksa İ mi?"

"Ruha sorun. İ miydi?"

Masaya bir defa vuruldu.

"Evet... Lütfen bir sonraki harf."

Sonunda ruhun adının "İda" olduğu anlaşıldı.

"Buradakilerden biri için bir mesajınız var mı?"

"Evet."

"Kimin için? Miss Willett için mi?"

"Hayır."

"Bayan Willett?"

"Hayır."

"Bay Rycroft?"

"Hayır."

"Benim için mi?"

"Evet."

"Mesaj size, Ronnie. Haydi devam edin. Ruha bunu harf harf açıklattırın."

Masa sallanarak bir adı açıkladı. "Diana."

"Diana da kim? Diana admda birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, tanımıyorum. Hiç değilse..."

"Bakın. Tanıyor."

"Ona Diana'nın dul olup olmadığını sorun."

Eğlence devam etti.

Bay Rycroft hoşgörüyle gülümsedi. Gençler eğlenmeliydiler. Bir an ateşten yükselen ani alevlerin ışığında ev sahibesinin yüzü gözüne takıldı. Dalgın ve endişeli görünüyordu. Kadının düşüncelerinin çok başka yerlerde olduğu anlaşılıyordu.

Burnaby karı düşünüyordu. O akşam kar yeniden başlayacaktı. Anımsayabildiği en şiddetli kıştı bu.

Bay Duke büyük bir ciddiyetle kendini oyuna kaptırmıştı. Ne var ki ruhların ona aldırdıkları yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla tüm mesajlar yalnızca Violet ve Ronnie'ye idi.

Violet'e İtalya'ya gideceği bildirildi. Yanında bir de yol arkadaşı da olacaktı. Bir kadın olmayacaktı bu. Bir erkek. Leonard adında biri.

Bu mesajın ardından da kahkahalar yükseldi. Masa, şehrin adını da açıkladı.

Karmaşık bir sürü harf... Rus şehirlerinin adını andırıyordu, ama İtalyanca olmadığı muhakkaktı.

Her zamanki suçlamalar yapıldı.

"Bakın işte, inkâr etmeyin, Violet." (Miss Willett sandalyesinden düştü.) Masayı iten sizsiniz."

"Ne münasebet! Bakın ellerimi masadan çekiyorum. Ama o yine sallanacak."

"Ben masaya vurulmasından hoşlanırım. Ruhtan masaya vurmasını isteyeceğim.

Şiddetle."

"Evet, ruh masaya vurmalı." Ronnie, Bay Rycroft'a döndü. "Onun masaya vurması gerekir, değil mi, efendim?"

Bay Rycroft kayıtsızca, "Ruh için bu koşullar altında bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyorum," diye yanıt verdi.

Kısa bir ara oldu. Masa hareketsiz kaldı. Artık soruları yanıtlamıyordu.

"İda gitti mi?"

Masa hafifçe sallandı.

"Lütfen başka bir ruh gelir mi?"

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra masa birdenbire şiddetle titreyip sallanmaya başladı.

"Yaşasın! Siz yeni ruh musunuz?"

"Evet."

"Biri için bir mesajınız mı var?"

"Evet."

"Benim için mi?"

"Hayır."

"Violet için mi?"

"Hayır."

"Binbaşı Burnaby için mi?"

"Evet."

"Mesaj size, Binbaşı Burnaby. Mesajı heceler misiniz?" Masa ağır ağır sallanmaya başladı.

"T R EV... V olduğundan emin misiniz? Olamaz... TREV... bunun bir anlamı yok."

"Trevelyan tabii ki," dedi Bayan Willett "Albay Trevelyan."

"Albay Trevelyan'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Albay Trevelyan'a bir mesajınız mı var?" "Hayır."

"Peki, öyleyse bu mesaj nedir?"

Masa ağır ağır, ritmik bir şekilde sallanmaya başladı. O kadar ağır sallanıyordu ki, harfleri kolaylıkla belirleyebildiler. "0..." Bir duraklama oldu. "E... DÜ." "Öldü."

"Biri mi öldü?"

Masa, "Evet" veya "Hayır" cevabı vereceği yerde T harfine erişinceye kadar tekrar sallandı.

"T... Trevelyan'ı mı kastediyorsunuz?" "Evet."

"Trevelyan’ın öldüğünü kastetmiyorsunuz, değil mi?" "Evet."

Şiddetli bir darbe. "Evet."

Biri hafifçe bağırdı. Masadakiler arasında kımıldanmalar oldu. Ronnie tekrar sora sormaya başladığı sırada sesi büyük ölçüde değişmişti. Artık

korkulu, şaşkın ve kaygılıydı. "Yani... Albay Trevelyan öldü mü?" "Evet."

Bir sessizlik oldu. Sanki kimse ne soracağını bilemiyordu ya da bu beklenmedik durum karşısında ne yapacağını kestiremiyordu.

Sonra o sessizlikte masa tekrar sallanmaya başladı.

Ağır ağır, ritmik bir şekilde. Ronnie yüksek sesle harfleri heceledi.

"C-İ-N-A-Y-E-T..."

Bayan Willett bir çığlık atarak ellerini masadan çekti.

"Buna devam etmeyeceğim. Korkunç bir şey bu. Hoşuma gitmiyor."

Bay Duke'un sesi etrafta yankılandı, net ve yankılı bir sesti bu.

"Yani... Albay Trevelyan bir cinayete mi kurban gitti?"

Daha bu son sözcükler ağzından dökülürken yanıt da geldi. Masa bir kez, ama öylesine şiddetle sallandı ki az kalsın devriliyordu.

"Evet."

Ronnie Garfield, "Buraya bakın," diyerek ellerini masadan çekti. "Bence bu çok çirkin bir şaka..." Sesi titriyordu.

Bay Rycroft, "Işıklan yakın," dedi.

Bay Burnaby kalkarak düğmeyi çevirdi. Ani ışık endişeli ve solgun yüzleri ortaya çıkardı.

Herkes birbirini süzdü. Nedense... hiç kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Ronnie kaygıyla güldü ve, "Saçma bu, elbette öyle," dedi.

Bayan Willett, "Aptalca bir şaka," dedi. "Hiç kimse böyle şakalar yapmamalı."

Violet, "Özellikle ölüm hakkında," diye ekledi. "Bu... ah! Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Ronnie diğerlerinin kendisini sessizce suçladıklarını sanarak, "Ben masayı sallamadım," diye bağırdı. "Yemin ederim ben değildim."

Bay Duke, "Ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi. "Ya siz Bay Rycroft?"

Yaşlı adam öfkeyle, "Kesinlikle hayır," diye yanıt verdi.

Burnaby, "Benim böyle bir şaka yapabileceğimi düşünmüyorsunuz?" diye homurdandı. "Çok çirkin, iğrenç bir şey bu."

"Violet yavrum..."

"Ben yapmadım, anne. Gerçekten ben yapmadım. Böyle bir şakayı asla yapmam, aklıma bile gelmez."

Genç kız neredeyse ağlayacaktı.

Herkes utanmıştı. O neşeli toplantı birden son derece sıkıcı bir hal almıştı.

Binbaşı Burnaby sandalyesini geriye itti ve pencereye giderek perdeleri açtı. Orada arkası odadakilere dönük dışarıya baktı.

Bay Rycroft duvardaki saate bir göz atarak, "Beşi yirmi beş geçiyor," dedi. Sonra bunu kolundaki saatle karşılaştırdı. Nedense bir şekilde herkese onun bu hareketi çok anlamlıymış gibi geldi.

Bayan Willett zoraki bir neşeyle, "Kokteyl içmek hepimize iyi gelecek," diye mırıldandı. "Zili çalar mısınız, Bay Garfield?"

Ronnie bu isteği yerine getirdi.

Kokteyl için gereken şeyler getirtildi. Ronnie barmenlik görevini üstlendi. Sıkıntılı hava biraz yumuşadı.

Ronnie kadehini kaldırarak, "Neyse," dedi. "Şerefinize."

Hepsi ona eşlik ettiler... pencerenin önündeki sessiz adam dışında.

"Binbaşı Burnaby kokteyliniz burada."

Burnaby irkilerek daldığı düşüncelerden uyandı. Ağır ağır döndü.

"Teşekkür ederim, Miss Violet. Kokteyl almayayım." Tekrar dönüp karanlık geceye baktı ve sonra ağır ağır şöminenin önündeki gruba yaklaştı. "Burada geçirdiğimiz güzel saatler için çok teşekkür ederim, Bayan Willett. İyi geceler."

"Gidiyor musunuz?"

"Korkarım artık gitmem gerekiyor."

"Bu kadar çabuk mu? Özellikle de böyle bir akşamda."

"Çok üzgünüm, Bayan Willett ama... bir şekilde bunun yapılması gerekiyor. Bir telefon olsaydı."

"Telefon mu?"

"Evet... Açıkçası... ben... gerçeği söylemek gerekirse... Joe Trevelyan'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Tabii saçma bir düşünce bu... ama ne yapayım ki aklıma takıldı bir defa. Elbette bütün bu saçmalıklara inanmıyorum... ama..."

"Ama hiçbir yerden telefon edemezsiniz ki. Sittaford'ta telefon yok."

"İşte sorun da bu ya. Telefon edemeyeceğim için gitmem gerekiyor."

"Gidin ama... bu karda o yoldan inecek araba bulamazsınız. Elmer bile böyle bir gecede otomobilini çıkarmaz."

Elmer, Sittaford'taki tek arabası olan, yani eski bir Ford'un sahibi ve sürücüsüydü; Exhampton'a gitmek isteyenler hatırı sayılır bir meblağ karşılığında onun arabasını kiralamak zorunda kalıyorlardı.

"Hayır, hayır... araba söz konusu bile değil. İki ayağıma güveniyorum bu konuda, yürüyerek gideceğim, Bayan Willett."

Diğerleri hep bir ağızdan itiraz ettiler.

"Ama Binbaşı Burnaby! Olanaksız bu! Kar yağacağını siz, kendiniz söylediniz."

"Sanırım bir saat daha yağmaz... hatta belki daha uzun bir süre de. Korkmayın, oraya erişeceğim."

"Erişemezsiniz. Buna izin veremeyiz." Bayan Willett iyice telaşlanıp endişelenmişti.

İtirazlar ve ricalar Binbaşı Burnaby'i hiç etkilemedi, bir kez karar verdi mi kaya kadar sert ve duyarsız olurdu. İnatçı bir insandı. Aklına bir şey taktı mı yeryüzündeki hiçbir güç ona engel olamazdı.

Exhampton'a kadar yürüyerek gitmek ve eski arkadaşının sağ salim olduğunu kendi gözleriyle görmeyi düşünüyordu ve bu kararını birkaç kez yineledi.

Sonuçta diğerleri onun ciddi olduğunu anladılar. Burnaby paltosuna sarındı, fenerini yakarak karanlık geceye çıktı.

"Mataramı almak için bir dakikalığına evime uğrayacağım," dedi neşeyle. "Sonra da yola çıkacağım. Exhampton'a varınca Trevelyan beni bu gece için konuk edecektir.

Biliyorum, benimki gereksiz bir endişe. Her şeyin yolunda olduğundan eminim.

Üzülmeyin, Bayan Willett. Kar yağsâ da, yağmasa da bir iki saat sonra orada olurum. İyi akşamlar."

Hızla yürüyerek uzaklaştı. Diğerleri de şöminenin başına döndüler.

Rycroft havaya baktı.

Bay Duke'a, "Tipi bastıracak," dedi. "Hem de Burnaby, Exhampton'a erişmeden çok önce başlayacak gibi. Ben... ben onun oraya sağlıkla ulaşacağını umarım."

Duke kaşlarını çattı.

"Biliyorum. Ben de tam keşke onunla gitseydim, diye düşünüyordum. İçimizden biri bunu yapmalıydı."

Bayan Willett, "Çok üzücü bir durum bu," dedi. "Çok üzücü. Violet bir daha o aptal oyunun oynanmasına izin vermeyeceğim. Zavallı Binbaşı Burnaby korkarım bir kar yığınına saplanıp kalacak ya da soğuk ve açık havanın etkisiyle ölecek. Hem de bu yaşta! Böyle çıkıp gitmekle aptallık etti. Elbette ki Albay Trevelyan'ın sağ salim olduğundan da eminim."

Herkes, "Tabii..." diye mırıldandı. Ama yine de hiçbiri pek rahat değildi.

Ya Albay Trevelyan'a bir şey olduysa... Tek düşündükleri buydu...

Bölüm 3: Beşi Yirmi Beş Geçe

İki buçuk saat sonra, yani sekize doğru Binbaşı Burnaby elinde feneri, karların yüzüne çarpmaması için başını önüne eğmiş bir halde, Albay Trevelyan'ın oturduğu küçük Hazelmoor villasının kapısına giden dar yolda sendeleyerek ilerliyordu.

Tipi bir saat önce başlamıştı. Lapa lapa yağan kar insanı adeta kör ediyordu.

Burnaby soluk soluğa kalmıştı. Yorgunluktan bitkin düşmüş bir insanın kesik soluklanydı bu. Vücudu soğuktan uyuşmuştu. Ayaklarını yere vurdu, derin bir soluk aldı ve soğuktan uyuşmuş parmağıyla zile bastı.

Zil tiz bir sesle çaldı.

Burnaby bekledi. Aradan birkaç dakika geçti, ama kapı açılmadı. Burnaby tekrar zili çaldı.

Ama içeriden hiç ses gelmedi, en ufak bir yaşam belirtisi olmadı.

Burnaby düğmeye üçüncü kez bastı. Bu sefer parmağını zilden kaldırmadı.

Zilin tiz sesi içeride yankılandı... Yankılandı... Ama yine de bir yaşam belirtisi yoktu.

Kapının üstünde bir tokmak vardı. Burnaby bunu tutup olanca gücüyle vurmaya başladı. Çıkan gürültü sessizlikte gök gürültüsünden farksızdı.

Ama küçük evde hâlâ bir ölüm sessizliği hâkimdi.

Burnaby kapıyı çalmaktan vazgeçti. Bir an adeta donmuşçası-na orada kalakaldı, sonra ağır ağır bahçe yolundan geçerek bahçe kapısının dışına çıktı. Exhampton'dan geldiği yolda ilerledi. Yüz metre kadar sonra küçük polis karakolunun önündeydi.

Bir an yine de tereddüt etti, sonuçta kararını vererek içeri girdi.

Burnaby'i çok iyi tanıyan Memur Graves, onu karşısında görünce şaşkınlık içinde ayağa kalktı.

"Aaa... Siz... Böyle bir gecede sokağa çıkacağınız hiç aklıma gelmezdi, efendim."

Burnaby sert bir ifadeyle kısaca, "Bakın," dedi. "Albay Trevelyan'ın zilini çaldım.

Tokmağı vurdum. Ama kapıyı açan olmadı."

İki arkadaşın alışkanlıklarım iyi bilen Graves, "Ah, elbette bu gün cuma," diyerek başmı salladı. "Yani siz böyle bir gecede gerçekten de Sittaford'tan buraya kadar mı geldiniz? Herhalde albay sizi beklemiyordu?"

Burnaby aksi aksi, "İster beklesin ister beklemesin," diye yanıt verdi. "Ama geldim işte. Ve size söylediğim gibi içeri giremedim. Zili çaldım, tokmağı vurdum. Kapıyı açan olmadı."

Burnaby'nin endişesi bir ölçüde polise de geçmiş gibiydi.

"Tuhaf," diyerek kaşlarını çattı.

"Elbette ki çok tuhaf," dedi Burnaby.

"Albayın böyle bir gecede sokağa çıkmamış olması gerek."

"Tabii ki öyle."

Graves yineledi. "Bu çok tuhaf."

Burnaby, adamın ağırkanlılığı karşısında huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Bir şey yapmayacak mısınız?'" diye bağırdı.

"Bir şey yapmak mı?"

"Evet, bir şeyler yapmak."

Polis memuru bir süre düşündü.

"Onun rahatsızlanmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Birden yüzüne bir canlılık geldi. "Ona telefon etmeye çalışayım."

Telefon ahizesi hemen dirseğinin dibindeydi. Graves telefona uzanarak numarayı çevirdi.

Ancak Albay Trevelyan kapıyı açmadığı gibi telefona da yanıt vermedi.

"Bir rahatsızlık geçiriyor olmalı," diye mırıldandı Graves telefonu kapatırken. "Üstelik evde de yalnız. En iyisi Dr. Warren'i bulup onu da

yanımızda götürmek olacak."

Dr. Warren'in evi hemen karakolun yanındaydı. O sırada doktor tam karısıyla yemeğe oturmak üzereydi, dolayısıyla Graves'in çağrısı hiç de hoşuna gitmedi. Ama yine de istemeye istemeye homurdanarak Graves ve Burnaby'e eşlik etmeyi kabul etti. Eski kalın paltosunu giyerek lastik çizmelerini çekti. Boynuna da kalın el örgüsü bir atkı sardı.

Kar hâlâ aralıksız yağıyordu.

Doktor, "Ne berbat bir gece," diye mırıldandı. "Umarım beni boş yere sokağa çıkarmamışsınızdır. Trevelyan at kadar sağlam biridir. Hiçbir sağlık sorunu yok."

Burnaby yanıt vermedi.

Hazelmoor Villası'na erişince zili yeniden çaldılar. Tokmağı vurdular. Ama içeriden hiç ses gelmiyordu.

Doktor, "Arka tarafa geçelim," diye öneride bulundu. "Oradaki pencerelerden birini açmak kapıyı zorlamaktan daha kolay."

Graves de aynı fikirdeydi. Arka tarafa gittiler. Yol üzerinde yan kapıyı da denediler, ama kilitliydi. Sonuçta arka pencerelerin baktığı bahçedeki karlarla kaplı çim alana eriştiler.

Birden Doktor Warren bir çığlık attı.

"Çalışma odasının penceresi... açık."

Gerçekten de camlı balkon kapısı aralıktı. Adımlarım sıklaştırdılar. Böyle bir gecede aklı başında hiç kimse bahçeye açılan balkon kapısını aralık bırakmazdı.

Odada yanan ışık ince san bir bant gibi dışarı süzülüyordu.

Üçü de aynı anda camlı balkon kapısına eriştiler. İçeri ilk giren Burnaby oldu.

Graves de hemen onun arkasındaydı.

İkisi de odaya adımlarını atar atmaz kalakaldılar, eski asker Burnaby hafif, boğuk bir çığlık attı. Bir an sonra Warren da yanlarına gelmiş ve onların gördüğünü görmüştü.

Trevelyan yerde yüzükoyun yatıyordu. Kollan iki yana açılmıştı. Oda darmadağındı... yazı masasının çekmeleri açılmış, kâğıtlar etrafa saçılmıştı. Hemen arkalarındaki balkon penceresinin camı, zorlandığından kilidi üst kısmından kırılmıştı. Albay Trevel-yan'ın yanında yerde, iki buçuk santim çapında yeşil çuhadan kalın boru benzeri bir şey duruyordu.

Warren ileri doğru atıldı. Hareketsiz bedenin yanına diz çöktü. Bir dakika yeterli olmuştu. Doktor ayağa kalktığında yüzü bembeyazdı.

Burnaby sordu. "Ölmüş mü?"

Doktor başıyla onayladı. Sonra da Graves'a döndü. "Artık bundan sonrası sana kalmış. Benim cesedi muayene etmekten öte yapabileceğim başka bir şey yok, ama belki sen, cesedin müfettiş gelmeden önce incelenmesini istemezsin. Ama ölüm nedenini sana şimdiden söyleyebilirim. Kafatasının arkası parçalanmış. Ayrıca sanırım silahı da tahmin edebilirim." Yeşil çuha boru şeklindeki şeyi işaret etti.

"Trevelyan, evdeki kapıların altına daima bunlardan koydururdu," dedi Burnaby. "İçeri soğuğun girmemesi için." Sesi iyice boğuklaşmıştı.

"Evet. Kum torbası olarak oldukça uygun bir form." "Tanrım!"

"Ama bu..." diyerek araya giren polis memuru yavaş yavaş konuyu algılamaya başlamıştı. "Yani... bu bir cinayet mi?"

Polis Memuru Graves telefonun durduğu yazı masasına doğru gitti.

Binbaşı Burnaby, doktora yaklaştı. Kesik kesik soluyordu. "O öleli ne kadar olmuş?"

"İki ya da üç saat. Tabii benimki yalnızca bir tahmin."

Burnaby kurumuş olan dudaklarını yaladı.

"Yani... beşi yirmi beş geçe öldürülmüş olabilir mi?"

Doktor, ona kuşkuyla baktı.

"Zamanı kesinlikle belirtmem istenseydi, tam olarak o sıralar olduğunu söyleyebilirdim."

Burnaby mırıldandı. "Aman Tanrım..."

Warren şaşkınlıkla onu süzdü.

Burnaby körlemesine, el yordamıyla kendini oradaki sandalyelerden birine bıraktı.

Yüzünde şaşkınlık ve dehşet dolu bir ifadeyle kendi kendine mırıldanıyordu:

"Beşi yirmi beş geçe... Aman Tanrım, demek ki her şeye rağmen doğruymuş."

Bölüm 4: Müfettiş Narracott

Trajedinin ertesi sabahı iki adam Hazelmoor Villası'ndaki küçük çalışma odasında ayakta duruyorlardı.

Müfettiş Narracott etrafına baktı ve kaşları hafifçe çatıldı. "E... e...vet," dedi düşünceli bir ifadeyle." E... e...vet."

Müfettiş Narracott işinin en iyilerindendi. Sakin, sebatkâr kişiliği, olayları mantıkla bağdaştırabilmesi ve en ufak ayrıntıların bile gözünden kaçmaması sayesinde başkalarının kolaylıkla başansız olabileceği birçok olayı kolayca çözümlemişti. Uzun boyluydu, sakin tavırları, dalgın buğulu gri gözleri vardı. Bütün Devonshire'lılar gibi yumuşak, tok bir ses tonuna sahipti.

İncelemeyi yürütmek üzere Exeter'den çağırılmış, o sabah ilk trenle oraya gelmişti.

Tekerlerine zincir takmış arabaların bile o yoldan gelmesi olanaksız olmasa belki de Müfettiş Narracott bir gece önce Exhampton'a erişmiş olacaktı. Trevelyan'ın çalışma odasını incelemeyi henüz tamamlamış, odanın ortasında duruyordu.

Yanında da Exhampton polisinden Komiser Pollock vardı.

"Evet..." diye mırıldandı Müfettiş Narracott.

Pencereden içeriye kış güneşinin solgun ışıklan süzülüyordu. Dışarıda karlarla kaplı manzara uzanıp gidiyordu. Camlı balkon kapısının yaklaşık dokuz metre kadar gerisinde bahçe parmaklıkları vardı. Bunun ardında ise karla kaplı tepelerin dik yamaçları yükseliyordu.

Müfettiş Narracott yeniden incelenmesi için yerinden kaldırılmamış olan cesedin üzerine eğildi. Kendisi de atletik bir tip olan Narracott maktulün geniş omuzlan, dar kalçaları, gelişkin kaslarıyla atletik bir erkek olduğunu hemen anladı. Kafası ufak ve biçimliydi, sivri sakalı özenle düzeltilmişti. Narracott'a Albay Trevelyan'ın yaşının altmış olduğu belirtilmişti, ama adam ancak elli bir ya da elli iki yaşlarında gösteriyordu.

Müfettiş Narracott, "Tuhaf bir olay bu," diye mırıldandı,

Komiser Pollock, "Ah," dedi.

Müfettiş, ona döndü.

"Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Şey." Pollock kafasını kaşıdı. İhtiyatlı bir adamdı o, asla gerekenden ileri gitmek istemezdi.

"Şey, bence, biri camlı kapıdan içeri girdi. Kapının kilidini zorlayarak açtı ve odayı karıştırmaya başladı. Sanırım o sırada Albay Trevelyan yukarı kattaydı. Hiç kuşkusuz hırsız evin boş olduğunu sanıyordu..."

"Albay Trevelyan'ın yatak odası nerede?"

"Yukarıda, efendim. Tam bu odanın üstünde."

"Yılın bu zamanında hava daha saatler dördü göstermeden ka-ranyor. Eğer Albay Trevelyan yatak odasında olsa, ışık açık olur ve hırsız da bunu daha buraya yaklaşırken görürdü."

"Yani o durumda bekleyeceğini ya da vazgeçeceğini mi kastediyorsunuz?"

"Aklı başında hiçbir hırsız ışık olan bir eve girmeye kalkışmaz. Eğer biri bu camlı kapıyı kırdıysa... bunu hiç kuşkusuz evde kimse olmadığını düşündüğü için yapmıştır."

Pollock kafasını kaşıdı. "Doğru, bu biraz tuhaf. Ama durum ortada."

"Neyse, şimdilik bunu bir tarafa bırakalım. Siz devam edin."

"Sanırım albay aşağıda bir gürültü duydu. Ne olduğunu anlamak için aşağıya indi.

Hırsız da onun geldiğini işitti. Kapının altına konulan o kum dolu boruyu kaptı, kapının arkasına saklandı ve albay odaya girer girmez bunu onun başının arkasına indirdi."

Müfettiş Narracott başıyla onayladı.

"Evet, bu olabilir. Albayın yüzü camlı kapıya dönük olduğu bir sırada ensesine vurulmuş. Ama yine de Pollock bu durumda hoşuma gitmeyen bir şeyler var."

"Ne gibi, efendim?"

"İşte, her zaman da dediğim gibi akşamüstü saat beşte birinin hırsızlık amacıyla bir eve gireceğine pek inanamıyorum."

"Şey... yani belki de hırsız eline güzel bir fırsat geçtiğini düşünmüştür..."

"Bu bir fırsatın değerlendirilmesi değil ki... adam camlı kapı açık bırakıldığı için içeri girmiş değil. Kapı zorlanarak açılmış... bu bilinçli bir gasp... etraftaki şu karışıklığa bir bakın... sizce bir hırsız eve girince ilk nereye gider? Gümüş takımların bulunduğu bölüme, değil mi? Yani yemek odasına."

Komiser aynı görüşte olduğunu belirtti. "Bu doğru."

Narracott sözlerini sürdürdü. "Ve bu karışıklık... bu kargaşa... Çekilen çekmeceler ve etrafa saçılan eşyalar. Hıh! Yanıltma bu."

"Yani hile mi?"

"Camlı kapıya baksanıza, komiser. Kapı kilitli değilmiş ve açılmak için zorlanmamış.

Yalnızca öylesine kapatılmış ve sonra da zorlanmış havası vermek için dışarıdan cam kırılmış."

Pollock kapının kilidini yakından incelerken kendi kendine hayretle mırıldandı. Sonra da, "Haklısınız efendim," diye bağırdı saygı dolu bir sesle. "Kimin aklına gelirdi ki bu?"

"Bizim gözümüzü boyamak isteyen birinin ama bunu başaramadı işte."

Bu "biz" sözcüğü Pollock'un kalbini minnetle doldurdu. Müfettiş Narracott böyle küçük basit jestlerle kendini yanında çalışanlara sevdiriyordu.

"O halde bu bir soygun değil efendim. Sizce bu içeriden birinin işi mi?"

Müfettiş Narracott başıyla onayladı.

"Evet. Ama bence işin asıl tuhaf tarafı, katilin gerçekten bu camlı kapıdan içeri girmiş olması. Siz de Graves'le birlikte bu odada ıslak lekeler gördüğünüzü söylemiştiniz, aynı şekilde bu izleri ben de gördüm. Katilin yürüdüğü yerlerde ayakkabılarındaki karların erimesinin bıraktığı izler hâlâ duruyor. Üstelik bu su izleri bu odadan başka hiçbir yerde de yok. Polis

Memuru Graves, Doktor Warren’la birlikte koridordan geçtikleri sırada orada ıslak ayak izler olmadığından emin olduğunu kesinlikle söyledi. Ama bu odada ıslaklığı hemen fark etmiş. Albay Trevelyan'ın katilini bu camlı kapıdan içeri aldığı açıkça anlaşılıyor. Bu durumda, katil, albayın tanıdığı biri olmalı. Siz buralısınız, Komiser Pollock, şunu bana söyleyebilir misiniz, Albay Trevelyan çabuk düşman kazanan bir adam mıydı?"

"Hayır, efendim. Onun dünyada bir tek düşmanı olduğunu bile sanmıyorum. Gerçi para konusunda biraz cimriydi, ayrıca bir ölçüde aşın disiplin düşkünü de sayılabilirdi -laubaliliğe ve kabalığa dayanamazdı- ama Tanrı bilir ya bu yüzden kendisine saygı duyuluyordu."

Narracott düşünceli bir tavırla, "Demek hiç düşmanı yoktu?" diye mırıldandı.

"Burada olmadığı kesin."

"Çok doğru... daha öncesinde donanmadaki kariyeri sırasında ne gibi düşmanlar edindiğini bilemeyiz. Ama deneyimlerim bana bir yerde düşman edinebilen bir insanın başka bir yerde de yine düşman edindiğini göstermiştir, komiser. Elbette ki bu olasılığı hemen bir kenara atamayız. Neyse bu durumda mantık bir sonraki cinayet nedeninin üzerinde durmamızı emrediyor, en sıradan ve en çok rastlanan cinayet nedeninin: çıkar. Anladığım kadarıyla Albay Trevelyan zengin bir adammış?"

"Evet, her açıdan öyle olduğu anlaşılıyor. Ama son derece eli sıkı biriydi. Cebinden kolay kolay para çıkmazdı."

Narracott düşünceli bir ifadeyle, "Ah..." diye mırıldandı.

Komiser, "Keşke bu kadar kar yağmasaydı," dedi. "O zaman katilin ayak izlerini bulup yararlanabilirdik."

"Evde başka kimse yok muymuş?" diye sordu müfettiş.

"Hayır. Son beş yıldır Albay Trevelyan'ın sadece bir uşağı vardı, emekli bir denizci.

Sittaford Malikânesi'ndeyken her gün bir kadın hizmetçi de gelirdi, ama yemekleri pişiren ve albayın tüm işleriyle ilgilenen bu uşak, yani Evans'tı. Evans bir ay önce, Albay Trevelyan'ın karşı koymasına rağmen evlendi. Yanılmıyorsam, Sittaford Malikânesi'ni Güney Afrika'dan gelen o hanıma kiralamasının nedeni biraz da buydu.

Albay evinde kadın olmasını istemiyordu. Evans şimdi burada karısıyla hemen biraz ileride, köşeyi dönünce Fore Sokağı'nda oturuyor ve her gün buraya albayın işlerini yapmaya geliyor. Onunla konuşmak isteyeceğinizi düşünerek kendisini çağırttım. Evans dün öğleden sonra iki buçukta buradan ayrıldığını söylüyor. Albay kendisine ihtiyacı olmadığını söylemiş."

"Evet, onunla görüşmek isterim. Belki bize... işe yarayacak bir şey söyler."

Pollock, amirine merakla baktı. Narracott'un ses tonunda bir tuhaflık vardı.

"Yani sizce..." diyerek araya girdi. Müfettiş sözünü keserek üzerine basa basa,

"Bence bu olay hiç de göründüğü gibi basit değil," diye belirtti. "Bence bu olayda algılayabildiğimizden çok daha farklı bir şeyler var."

"Ne gibi, efendim?"

Müfettiş açıklama yapmayı düşünmüyordu, hemen konuyu değiştirdi.

"Demek Evans şimdi burada?"

"Yemek odasında bekliyor, efendim."

"İyi. Onu hemen göreceğim. Evans nasıl biri?"

Komiser Pollock tanımlayıcı açıklama yapmaktan daha çok rapor yazmakta daha iyiydi.

"Kendisi emekli bir denizci. Kavga sırasında karşılaşmak istenmeyecek bir tip."

"İçiyor mu?"

"Hiç sarhoş olduğunu görmedim."

"Ya karısı? Onun eskiden Trevelyan'la bir ilişkisi filan olmasın?"

"Hayır, hayır, Albay Trevelyan kesinlikle öyle bir insan değildi, efendim. Aslında, kadınlardan nefret ettiği bile söylenirdi."

"Peki, Evans, albaya çok mu bağlıydı?"

"Herkes öyle olduğunu düşünüyor, efendim. Sanırım olmasaydı bu bilinirdi. Exhampton küçük bir yer."

Müfettiş Narracott başıyla onayladı. "Neyse," dedi. "Artık burada görülecek başka bir şey yok. Evans'la konuşacak sonra da evi dolaşacağım. Ondan sonra da Three Crowns Oteli'ne giderek Binbaşı Burnaby denilen adamla konuşacağım. Onun zamanla ilgili açıklamaları çok tuhaf. Beşi yirmi beş geçe, ha? Burnaby açıklamadığı bir şeyler biliyor olmalı, yoksa cinayet saatini böyle doğru ve kesin bir şekilde söyleyemezdi."

İki adam kapıya doğru gittiler.

Pollock karmakarışık yere bir göz attı.

"Tuhaf bir şey bu. Yani olaya hırsızlık süsü verilmesi."

Narracott, "Bana tuhaf gelen bu değil," dedi. "Bu koşullar altında katilin doğal olarak yapması gereken de buydu sanırım. Hayır... benim tuhafıma giden o camlı kapı."

"Camlı kapı mı efendim?"

"Evet. Katil neden camlı kapıya gitti? Diyelim ki o albayın tanıdığı biriydi ve onu içeriye alan da albayın kendisiydi. Peki, ama katil neden ön kapıdan gelmedi? Dün geceki yoğun karda yoldan evin arkasına dönüp bu balkon kapısının bulunduğu yere geçmek oldukça zor ve tatsız bir şeydi. Ama yine de bunu yapması için bir neden olması gerekiyor."

Pollock, "Belki de adam yoldan evin bahçesine girdiğinin görülmesini istemedi," diye belirtti.

"Dün öğleden sonra etrafta katili görebilecek pek fazla birilerinin olduğunu sanmıyorum. Kimse zorunlu olmadıkça dışarı çıkmazdı. Hayır, bunun başka bir nedeni olmalı. Neyse, belki zamanla bu da ortaya çıkar."

Bölüm 5: Evans

Evans, onları yemek odasında bekliyordu. Müfettişle komiserin içeri girmesiyle birlikte saygıyla ayağa kalktı. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Dikkati çekecek kadar uzun kollan vardı ve sürekli yumruklan yarı sıkılı durmak gibi bir alışkanlığı olduğu anlaşılıyordu. Sinekkaydı tıraşlıydı, küçük, domuzu andıran gözleri vardı. Ama yine de neşeli havası ve yetenekli görünümüyle daha çok sadık bir buldoku andırıyordu.

Müfettiş Narracott zihninde adama ilişkin ilk izlenimlerini sıraladı: “Zeki. Kurnaz ve becerikli, sarsılmış görünüyor."

Sonra, "Demek Evans sizsiniz," diye mırıldandı.

"Evet, efendim."

"Vaftiz adınız?"

"Robert Henry."

"Ah! Evet, şimdi, bu olay hakkında neler biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey bilmiyorum, efendim. Çok şaşırdım. Albayı öldürmüş olmalarını aklım almıyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Sanırım, dün, saat iki gibi, efendim. Albayın öğle yemeği yediği takımları temizlemiş ve gördüğünüz gibi akşam yemeği için masayı hazırlamıştım. Albay geri gelmeme gerek olmadığını söyledi."

"Başka zamanlarda ne yapardınız?"

"Genellikle saat yedi dolaylarında yeniden gelir ve burada birkaç saat kalırdım. Ama her zaman değil... bazen albay buna gerek olmadığını söylerdi."

"O halde dün size ihtiyacı olmadığını söylediği zaman buna şaşmadınız?"

"Hayır, efendim. Bir gece önce de kötü hava koşulları nedeniyle gelmemiştim. Albay çok düşünceli bir insandı, elbette siz tembellik

etmediğiniz sürece. Onu ve davranış biçimlerini çok iyi tanırdım."

"Albay tam olarak size ne söyledi?"

"Pencereden baktı ve, 'Burnaby'nin bu akşam geleceğini hiç sanmıyorum,' dedi.

'Sittaford yolu tamamen kapanmışsa buna hiç şaşırmam. Çocukluğumdan beri böyle bir kış görmedim,' sözünü ettiği arkadaşı Sıttaford'tan Binbaşı Burnaby'di.

Her cuma buraya gelirdi ve albayla satranç oynar, akrostiş çözerlerdi. Şahlan da albay, Binbaşı Burnaby'e giderdi. Albay programlarına uyma konusunda çok titizdi.

Bana, 'Artık gidebilirsin, Evans,' dedi. 'Ve yarın sabaha kadar da gelmene gerek yok.'

"Binbaşı Burnaby dışında o öğleden sonra başka birini bekliyor olabilir miydi? Böyle bir şeyden söz etti mi?"

"Hayır, efendim. Bir tek kelime bile etmedi."

"Davranışlarında bir değişiklik, bir tuhaflık var mıydı?"

"Hayır, efendim. Ben böyle bir şeyi fark etmedim."

"Ah! Anladığım kadarıyla çok yakın bir zamanda evlenmişsiniz, Evans?"

"Evet, efendim. Three Crowns'un sahibi Bayan Belling'in kızıyla. Yaklaşık iki ay önce, efendim."

"Ve sanırım bu durum Albay Trevelyan'ın pek hoşuna gitmedi."

Evans'ın yüzünde bir an hafif bir gülümseme belirdi.

"Albay çok kızdı, efendim. Aslında karım Rebecca iyi bir kız ve de çok iyi bir aşçı.

Rebecca'yla birlikte albayın yanında çalışacağımızı umuyordum, ama o bunu duymak bile istemedi. Evde kadın hizmetkâr istemediğini söyledi. Aslında o Güney Afrikalı hanım, Sittaford Malikânesi'ni kiralamak istediği sırada ciddi anlamda bir çıkmaza girmek üzereydik. Sonra albay malikâneyi kiraya vererek buraya yerleşti. Ben de her gün gelip onun işlerine bakmaya başladım. Doğrusunu isterseniz, aslında kışın sonunda albayın

yumuşayacağını Rebecca'yla birlikte malikâneye dönebileceğimizi umuyordum. Beyefendi, Rebecca'nın evde olduğunu fark bile etmeyecekti. Mutfakta çalışacak beyefendinin ona merdivende rastlamaması için de elinden geleni yapacaktı."

"Albay Trevelyan'ın kadınlardan bu kadar nefret etmesinin nedeninin ne olabileceğine ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Aslında belirgin bir nedeni yoktu efendim. Yalnızca bir takıntı, bir tür alışkanlık.

Daha önce de bu tip beylerle karşılaşmıştım. Bana sorarsanız bunun asıl nedeni çekingenlik. Gençliklerinde genç bir kız ya da başkaları onları hor görür, bir şekilde küçümserler. Bu da onlarda takıntı halini alır, kadınlardan nefret ettiklerini düşünmeye başlarlar."

"Albay Trevelyan evli değildi, değil mi?"

"Değildi, efendim."

"Akrabaları var mıydı? Bunu biliyor musun?"

"Sanırım Exeter'de yaşayan bir kız kardeşi vardı, efendim. Bir ara da yeğeninden veya yeğenlerinden de söz ettiğini duydum, sanırım."

"Bunlardan hiçbiri albayı görmeye gelmedi mi?"

"Hayır, efendim. Sanırım Albay Exeter'deki kız kardeşiyle dargındı."

"Onun adını biliyor musunuz?"

"Galiba Gardner, efendim ama emin değilim."

"Adresini de bilmiyor musunuz?"

"Korkarım bilmiyorum, efendim."

"Neyse, hiç kuşkusuz Albay Trevelyan'ın belgelerini gözden geçirirken adreslerine rastlarız. Evans, şimdi bana dün öğleden sonra saat dörtten beri neler yaptığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Evdeydim, efendim."

"Eviniz nerede?"

"Köşeyi dönünce, efendim. Fore Sokağı, No. 85."

"Evden hiç çıkmadınız mı?"

"Çıkmadım efendim. Tipi çok şiddetliydi."

"Evet, evet. Bu sözlerinizi destekleyecek biri var mı?"

"Anlayamadım, efendim."

"Sizin bu süre boyunca evde olduğunuzu bilen biri var mı?"

"Var, efendim, karım."

"Karınızla evde yalnız mıydınız?"

"Evet, efendim."

"Neyse, tamam, bütün bunların doğru olduğundan hiç kuşkum yok. Durum anlaşılıyor. Şimdilik hepsi bu, Evans."

Eski denizci durakladı. Ağırlığını önce bir ayağına verdi, sonra diğerine. "Burada yapabileceğim bir şey var mı, efendim... etrafı toplayayım mı?"

"Hayır. Bütün ev şimdi olduğu gibi bırakılacak."

"Anlıyorum."

Narracott, "Yine de ben evi dolaşıncaya kadar siz bekleyin," diye ekledi. "Belki size birkaç soru daha sormam gerekir."

"Peki, efendim."

Müfettiş Narracott bakışlarını Evans'tan odaya kaydırdı. Masa akşam yemeği için hazırlanmıştı: Soğuk dil füme, Stilton peyniri ve bisküvi; ocağın üzerindeyse içinde çorba bulunan bir saplı tencere duruyordu. Yandaki büfenin üstüne ise bir sirkelik, bir soda şişesi ve iki de bira konulmuştu. Geri planda bir dizi gümüş kupa ve bunların yanında ise -bunlarla tamamen ilgisiz- yepyeni görünen üç roman duruyordu.

Müfettiş Narracott kupalardan birkaçım inceledi ve üstlerindeki yazıları okudu.

"Albay Trevelyan sporcuymuş."

Evans, "Evet, efendim," dedi. "O dört dörtlük bir atletti."

Narracott romanların isimlerini okudu. Aşk Anahtarı Çevirdi, Lincoln'un Neşeli Gençleri, Aşk Mahkûmu.

"Hım," diye mırıldandı Narracott. "Bay Trevelyan'ın edebiyat konusundaki zevki biraz tuhaf görünüyor."

Evans güldü.

"Ah, onlar mı, efendim? Onları okumak için almadı. Bunlar albayın "Tren Resimlerinin Adlandırılması Yarışmasında" kazandığı kitaplar. Albay değişik isimler altında on farklı çözüm yolladı. O isimlerin arasında benimki de vardı, çünkü Albay Fore Sokağı, No. 85'in ödül kazanmaya çok uygun bir adres olduğu düşüncesindeydi. Kaptan sıradan adreslerde oturanların ve alışıldık isimlere sahip olanların ödül kazanma şanslarının daha yüksek olduğu görüşündeydi. Gerçekten de bana ödül gönderildi -ama 2000 sterlin değil- yalnızca üç yeni roman. Zaten bence bu kitapları kimse para verip kitapçıdan almaz."

Narracott gülümsedi, sonra da Evans'a beklemesini söyleyip araştırmasına devam etti. Odanın bir köşesinde büyük bir dolap vardı. Aslında bu dolap tek başına küçük bir oda bile sayılabilirdi. Buraya gelişigüzel bir biçimde iki çift kayak takımı, bir çift kürek, on ya da on iki hipopotam dişi, bir dizi olta ve halat, böcek ve balıklarla ilgili bir kitap ile birlikte değişik olta ve av takımları, golf sopalarıyla dolu bir çanta, bir tenis raketi, doldurulmuş bir fil bacağı ve bir kaplan postu konulmuştu. Albay Trevelyan'ın Sittaford Malikânesi'ni kiraladığı zaman, en değerli eşyalarını kadınların eline bırakmak istemediği anlaşılıyordu.

Narracott, "Çok ilginç," dedi. "Bütün bunları alıp buraya getirmiş olması. Malikâneyi yalnızca birkaç ay için kiraya vermişti, öyle değil mi?"

"Evet, öyle efendim."

"Hiç kuşkusuz bütün bunları Sittaford Malikânesi 'nde bir odaya da kilitleyebilirdi."

İkinci kez Evans'ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Tabii ki en kolayı da bu olurdu," diyerek bu konuda müfettişe katıldığını belirtti.

"Ama Sittaford Malikânesi'nde pek fazla dolap yoktu. Orayı mimarlar ve beyefendi birlikte planladılar ve dolap ya da gardırop odası gibi şeylerin değerini de ancak bir kadın bilebilir. Evet, sizin de belirttiğiniz gibi en uygunu da bu olurdu. Bu eşyaları buraya kadar taşımak da bir hayli zor

oldu... hem de bayağı zor. Ne var ki albay başkalarının eşyalarını karıştırmalarına dayanamazdı. Bana bu konuda hep,

'Eşyalarını istediğin kadar kilitle,' derdi. 'Bir kadın kapıyı açmanın yolunu yine bulur.

Çünkü kadınlar çok meraklıdırlar.' Onların eşyalarına dokunmalarını istemiyorsan, en iyisi onları hiç kilit altında saklamamak, hatta en doğrusu onları da yanına almaktır, derdi. Biz de öyle yaptık, dediğim gibi bu çok zor bir işti, üstelik çok da pahalıya mal oldu. Ama bu eşyalar beyefendinin çocukları gibiydiler." Evans soluk almak için sustu.

Müfettiş Narracott düşünceli bir şekilde başını salladı. Bilgi almak istediği başka bir konu daha vardı, konu kendiliğinden bu noktaya geldiğine göre bunu sormanın şimdi tam zamanıydı.

"Peki ya Bayan Willett," diye sordu kayıtsız bir havada. "O, albayın eski bir dostu ya da tanıdığı mıydı?"

"Ah, hayır, efendim, o kesinlikle bir yabancıydı."

"Bundan emin misiniz?" Müfettişin sesi sertleşmişti.

Narracott'un bu tavrı eski denizciyi şaşırtmıştı. "Şey... albay bunu hiç açıkça belirtmemişti... ama... ah evet, bundan eminim."

Narracott, "Bunu sormamın nedeni, bu mevsimin malikânenin kiraya verilmesi için çok tuhaf bir dönem olması. Ama diğer yandan Bayan Willett, Albay Trevelyan'ı ve malikâneyi biliyor olsa, ona mektupla evini kiralamak istediğini yazardı."

Evans başını salladı. "Hayır. Albaya yazıp bir hanımın malikâneyi kiralamak istediğini bildiren bir emlakçı... Williamsons... oldu."

Narracott kaşlarını çattı. Ona Sittaford Malikânesi'nin kiralanması konusu çok tuhaf görünüyordu.

"Tabii sonra Albay Trevelyan'la Bayan Willett tanıştılar, değil mi?"

"Ah, evet! Bayan Willett malikâneyi görmeye geldi. Beyefendi de ona evi dolaştırdı."

"Ve onların daha önceden tanışmadıklarından eminsiniz."

"Ah! Kesinlikle eminim, efendim."

"Onlar... şey..." Müfettiş duraklayarak soruya önemsiz, doğal bir hava kazandırmaya çalıştı. "Birbirleriyle anlaştılar mı? Dost olabildiler mi?"

"Hanım dostça davranıyordu, evet." Evans'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hatta beyefendinin üzerine düştüğü bile söylenebilir. Malikâneye hayran olduğunu belirtti, evin planını onun çizip çizmediğini sordu. Yani, bence davranışları biraz abartılıydı."

"Ya albay?"

Evans'ın gülüşü daha da belirgin bir hal aldı.

“Böylesi geveze bir hanımın albayı etkilemesi olanaksızdı. Beyefendi nazik davrandı, ama hepsi bu kadar işte. Ve hanımın tüm davetlerini de reddetti."

"Davetlerini mi?"

"Evet. Bayan Willett malikânenin her zaman albayın evi olduğunu -istediği zaman gelebileceğini- sık sık uğramasında hiçbir sakınca olmadığını söyledi. Sık sık uğramak, kullandığı sözcük aynen buydu işte. Ama insan dokuz kilometre ötedeki bir eve sık sık uğrayamaz ki."

"Yani, Bayan Willett, albayla sık sık görüşmek mi istiyordu?"

Narracott bir yandan da, Bayan Willett'in bu evi kiralamasının nedeni ne olabilir, diye düşünüyordu. Bunu özellikle Albay Trevelyan'la tanışabilmek için mi yapmıştı?

Oyunun asıl amacı bu muydu? Herhalde albayın Exhampton'a taşınacağı hiç aklına gelmemişti. Belki de adamın küçük villalardan birine, hatta Bay Burnaby'nin yanına taşınacağını sanıyordu.

Ama Evans'ın yanıtı pek de yardımcı olacak gibi değildi.

"Bildiğim kadarıyla Bayan Willett çok konuksever bir hanım. Her gün birilerini ya öğle ya da akşam yemeğine davet ediyormuş."

Narracott başını salladı. Artık burada öğreneceği bir şey kalmamıştı. En kısa zamanda gidip Bayan Willett'le konuşmaya karar verdi. Kadının neden birdenbire burada yaşamaya karar verdiği incelenmeye değerdi.

"Gelin, Pollock," dedi Narracott. "Yukarı çıkalım."

Evans'ı yemek odasında bırakarak merdivene doğru gittiler.

Komiser alçak sesle, "Onda şüphelenilecek bir taraf yok, değil mi?" diye sorarak başıyla yemek salonunun kapalı kapısını işaret etti.

Müfettiş, "Öyle görünüyor," diye yanıtladı. "Ama kim bilir, böyle şeyler hiç belli olmaz. O adam, ne olursa olsun, hiç de aptal biri değil."

"Doğru. Hatta çok zeki bile," diyen Müfettiş Narracott ekledi. "Anlattıkları tamamen doğru gibi. Dürüst ve açık. Ama daha önce de belirttiğim gibi böyle şeyler hiç belli olmaz."

Narracott dikkatli ve şüpheci bir insan olduğunu açıkça ortaya seren bu sözlerin ardından ikinci katı araştırmaya başladı.

Burada üç yatak odası ve bir banyo vardı. İki yatak odası boştu ve buraya birkaç haftadan beri girilmemiş olduğu anlaşılıyordu. Üçüncü yatak odası yani Trevelyan'ınki son derece derli toplu ve özgündü. Müfettiş Narracott odada dolaşarak çekmeceleri ve dolapları açtı. Her şey yerli yerindeydi. Burası spora düşkün, çok temiz ve intizamlı bir erkeğin odasıydı. Narracott yandaki banyoya bir göz attı. Burada da her şey yerli yerindeydi. Müfettiş son olarak yatağa baktı.

Örtü albayın yatmasına hazır olacak şekilde açılmış, adamın pijamaları da katlanarak kullanıma hazır biçimde buraya konulmuştu.

Narracott başını salladı.

"Burada işimize yarayacak bir şey yok."

"Doğru. Her şey son derece düzenli."

"Çalışma odasındaki yazı masasının çekmecelerinde kâğıtlar var. Onları incelememiz iyi olabilir. Pollock, Evans'a gidebileceğini söyleyin. Daha sonra onu arayıp evine uğrayabilirim." "Peki, efendim."

"Ceset kaldırılabilir artık. Bu arada, Dr. Warren'la da konuşmak istiyorum. Evi buraya yakındı, değil mi?" "Evet, efendim."

"Evi, Three Crowns'un bu tarafında mı? Yoksa öbür tarafında mı?"

"Öbür tarafında, efendim."

"O halde önce Three Crowns'a uğrayacağım. Siz devam edin, komiser."

Pollock, Evans'ı göndermek için yemek odasına girdi. Müfettiş ise sokak kapısından çıkarak hızla Three Crowns'a doğru ilerledi.

Bölüm 6: Three Crowns Oteli'nde

Müfettiş Narracott, Burnaby'i ancak -Three Crowns Oteli'nin sahibi ve işletmecisi-Bayan Belling'le uzun bir görüşmenin ardından görebildi. Bayan Belling şişman ve heyecanlı bir kadındı. Çenesi öylesine düşüktü ki, nefesi tükenip susuncaya kadar sabırla beklemekten başka çare de yoktu.

Kadın, "Hiç böyle kötü bir gece görmedim," diye tamamladı sözlerini. "Üstelik o sırada o zavallı beyefendinin başına gelenlerden de hiçbirimizin haberi olmadı. O alçak serseriler. Kaç kez söyledim, yine de söylerim, bu alçak serserilere hiç dayanamıyorum. Dünyadaki herkesin başına bela bunlar. Bay Trevelyan'ın onu koruyacak bir köpeği bile yoktu. Bu serseriler köpeklerden çok korkarlar. Ah, insan burnunun dibinde neler olduğunu fark edemiyor."

Müfettiş Narracott'un sorusuna yanıt olarak da, "Evet, Bay Narracott," dedi.

"Binbaşı Burnaby şu anda kahvaltı ediyor. Onu kahvaltı odasında bulabilirsiniz.

Zavallı, bu koşullarda, yanında bir pijaması bile olmadan nasıl bir gece geçirdiğini düşünemiyorum bile, üstelik dul olduğum için ben de ona bir pijama bulup veremedim. O bunun önemli olmadığını söyledi, zavallı çok sarsılmış ve üzülmüştü; tabii insanın en yakın arkadaşı öldürülünce bu hiç de şaşılacak bir durum değil. İkisi de çok iyi, nazik beylerdir, gerçi albayın para konusunda elinin oldukça sıkı olduğu söyleniyordu, ama neyse, neyse işte, şey ben hep millerce uzaktaki Sittaford köyünde oturmanın tehlikeli bir şey olduğunu düşünmüşümdür, ama işte kadere bakın Bay Trevelyan'ı burada, Exhampton'da öldürdüler. Yaşamda her nedense daima hiç beklemediğiniz başınıza geliyor, öyle değil mi, Bay Narracott?"

Narracott gerçekten de öyle olduğunu söyledikten sonra ekledi.

"Dün burada kimler vardı, Bayan Belling? Yabancı biri geldi mi?"

"Durun bakayım? Bay Moresby ve Bay Jones vardı... Her ikisi de ticaretle uğraşıyorlar. Sonra Londra'dan genç bir 'centilmen' geldi. Başka

kimse yoktu. Bu mevsimde pek kimse gelmez zaten. Burası kışın çok sakin olur. Ah evet, bir genç bey daha vardı. Son trenle geldi. Bence o ilginç biri. Henüz kalkmadı."

"Son tren mi?" diye sordu müfettiş. "Tren buraya onda geliyor, değil mi? Eğer öyleyse onun üzerinde durmamıza hiç gerek yok. Peki ya diğeri... Londra'dan gelen genç adam? Onu tanıyor musunuz?"

"Onu daha önce gördüğümü sanmıyorum. Ticaretle uğraşan biri olmadığı belli... oh hayır, öyle biri olamayacak kadar kibar, farklı biri. Şu an için adını anımsayamadım.

Ama kayıt defterinde adı var. Bu sabah Exeter'e giden ilk trenle buradan ayrıldı. Ne tuhaf, değil mi? Acaba buraya ne için gelmişti, bunu bilmek isterdim."

"Size işinden söz etmedi mi?"

"Tek kelime bile etmedi."

"Sokağa hiç çıktı mı?"

"Otele öğlen geldi. Dört buçukta dışarı çıktı ve altıyı yirmi geçe döndü."

"Dışarı çıktığında nereye gitti acaba?"

"En ufak bir fikrim bile yok, efendim. Belki yalnızca dolaşmaya çıkmıştır. Gerçi o dışarı çıktığı zaman tipi henüz başlamamıştı, ama yine de yürüyüş için hiç de uygun bir gün değildi."

Müfettiş düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Demek dört buçukta çıktı ve altıyı yirmi geçe döndü? Bu çok tuhaf. Albay Trevelyan'dan hiç söz etti mi?"

Bayan Belling kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır, Bay Narracott hiç kimseden söz etmedi. Zaten hiç kimseyle iletişim kurmadı, hep kendi başına oturdu. Çok yakışıklı bir gençti... ama sanırım bir şeylerden dolayı endişeliydi."

Müfettiş kontuvara yaklaşarak kayıt defterine bir göz attı.

"Jim Pearson, Londra... Bu pek bir şey ifade etmiyor. Neyse, yine de Bay Jim Pearson konusunda ufak birkaç araştırma yapmamız gerekecek."

Sonra Binbaşı Burnaby'le görüşmek üzere kahvaltı odasına gitti. Odada binbaşıdan başka kimse yoktu. Adam, çamura benzeyen bir kahveyi yudumluyordu, tam önünde de Times gazetesi açık duruyordu.

"Binbaşı Burnaby?"

"Evet, buyurun, benim."

"Kendimi tanıştırayım, Exeter'den Müfettiş Narracott."

"Hoş geldiniz, müfettiş. Bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

"Evet. Sanırım doğru iz üzerindeyiz. Hatta bundan emin olduğumu söyleyebileceğimi sanıyorum."

Burnaby hafiften alaycı bir tonda, "Bunu duymak güzel," diye mırıldandı.

Davranışlarından ve halinden buna pek inanmadığı belliydi.

Müfettiş, "Şimdi de öğrenmek istediğim bir iki nokta var, Binbaşı Burnaby," dedi.

"Bu konularda da sizin bana yardım edebileceğinizi sanıyorum."

Burnaby, "Elimden geleni yaparım," diye cevap verdi.

"Albay Trevelyan'ın düşmanları var mıydı? Bunu biliyor musunuz?"

Burnaby kesin bir tavırla, "Hiç düşmanı yoktu," dedi.

"Uşak Evans sizce güvenilir bir insan mı?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Trevelyan'ın ona güvendiğini biliyorum."

"Uşağın evlenmesi yüzünden aralarındaki ilişkiler bozulmuş muydu acaba?"

"Hayır, hayır, araları bozuk değildi. Trevelyan biraz sinirlenmişti... alışkanlıklarının altüst olacağını sanıyordu. Biliyorsunuz, o yaşlı bir bekârdı. Kurduğu düzenin bozulmasını istemiyordu."

"Bekâr dediniz aklıma geldi. Albay Trevelyan hiç evlenmemişti, değil mi?... Acaba vasiyetname yapmış mıydı? Eğer yapmadıysa mirasçısı kim olacak?"

Burnaby hemen, "Trevelyan vasiyetname yapmıştı," dedi.

"Ah... demek bunu biliyorsunuz?"

"Evet. Vasiyetnamenin gereğini yerine getirmekle de ben görevlendirilmiştim. Bana bunu söylemişti."

"Parasını kimlere bıraktığını biliyor musunuz?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem."

"Anladığıma göre bir hayli varlıklıymış?"

Burnaby, "Trevelyan zengin bir adamdı," dedi. "O buradakilerin sandığından çok daha varlıklıydı."

"Akrabaları kimlerdi... bunu biliyor musunuz?"

"Yanılmıyorsam bir kız kardeşi ve birkaç yeğeni vardı. Onlarla pek görüşmezdi, ama dargın da değildi."

"Peki... acaba bu vasiyetnamenin şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Burada, Exhampton'daki avukatlarında... Walters&Kirkwood'da. Vasiyetnameyi hazırlayan da onlardı."

"O zaman Binbaşı Burnaby lütfen şimdi vasiyetnamenin yerine getirilmesinden sorumlu kişi olarak benimle birlikte Walters&Kirkwood'a gelir misiniz? Bu vasiyetnamenin koşulları hakkında mümkün olduğu kadar çabuk bir fikir edinmem gerektiği kanısındayım."

Burnaby birden başını kaldırdı.

"Neler oluyor? Bu olayın vasiyetnameyle ne ilgisi var?"

Narracott tüm kozlarını hemen ortaya koymak düşüncesinde değildi.

"Olay sandığımız kadar basit değil," dedi. "Bu arada size sormak istediğim bir şey daha var. Anladığım kadarıyla, Dr. Warren'a cinayetin beşi yirmi beş geçe işlenip işlenmediğini sormuşsunuz, Binbaşı Burnaby?"

Burnaby homurdanarak, "Yani?" dedi.

"Özellikle bu zamanı belirtmenizin nedeni neydi?"

Burnaby, "Belirtmemem için bir neden mi vardı?" diye sordu.

"Şey... sanırım bu söylediğinize göre kafanızı kurcalayan bir şey vardı."

Binbaşı Burnaby'nin yanıtından önce uzun bir sessizlik oldu. Müfettiş Narracott'un merakı giderek artıyordu. Burnaby'nin gizlemeye çalıştığı bir şey olduğu anlaşılıyordu. O andaki hali de pek gülünçtü.

Burnaby, "Beşi yirmi beş geçe demenin bir sakıncası var mı?" dedi haşin bir tavırla.

"Veya altıya yirmi beş kala? Veya dördü yirmi geçe? Ne fark eder?"

Narracott, onu yatıştırmaya çalışır gibi, "Elbette," dedi. "Denemeniz için bir neden yok."

Müfettiş Narrocott şimdilik Burnaby'i kendisine düşman etmeyi hiç istemiyordu.

Kendi kendine, bu gün sona ermeden bu işin içyüzünü öğreneceğim, diye söz verdi.

Ve sonra, "Tuhafıma giden bir şey vardı da," diye ekledi.

"Ne gibi?"

"Sittaford Malikânesi'nin kiralanması olayı. Bilmiyorum siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Fakat bu bana tuhaf geliyor."

Burnaby, "Bana da sorarsanız, o çok tuhaf bir olay," dedi.

"Siz de mi böyle düşünüyorsunuz?"

"Herkes böyle düşünüyor."

"Sittaford köyündekiler mi?"

"Evet, Sittaford köyündekiler ve Exhampton'lular. Kadın delirmiş olmalı."

Müfettiş, "Neyse," dedi. "Zevkler tartışılmazmış."

"Öyle bir kadın için çok tuhaf bir zevk bu."

"Bayan Willett'i tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum. Hatta tam onun evindeyken..."

Binbaşı Burnaby birden duraklayınca, Narracott, "Evet?" diye sordu.

Burnaby, "Hiç," dedi.

Müfettiş Narracott, adamı dikkatle süzdü. Adamın söylemek istediği bir şey olduğu anlaşılıyordu. Burnaby'nin belirgin şekilde sıkıldığı ve aklının karıştığı gözünden kaçmamıştı. Aslında söylemek üzereydi... ama neyi?

Narracott, "Neyse, zamanı gelince öğrenirim. Şimdi adamın damarına basmanın sırası değil," diye düşündü.

Sonra saf bir tavırla, "Sittaford Malikânesi'nde bulunduğunuzu söylemiştiniz," dedi.

"Şimdi orada Bayan Willett yaşıyor, değil mi? Kendisi Sittaford Malikânesi'ne yerleşeli ne kadar oldu?"

"Birkaç ay."

Burnaby ağzından kaçırdığı sözlerin doğuracağı sonuçlardan kaçınma çabası içindeydi. Bu onu normal haline göre daha da konuşkan yapmıştı.

"Dul bir hanım ve kızı mı?"

"Öyle."

"Bayan Willett bu malikâneyi neden seçtiğini açıkladı mı?"

"Şey..." Burnaby tereddütle burnunu ovuşturdu. "Çok konuşuyor o... hani şu hiç susmayan kadınlardan... doğanın güzelliğinden dünyayla ilişkiyi kesmekten filan bahsediyor... işte bu gibi şeyler. Ama..."

Bir an ne diyeceğini bilemeyerek durakladı.

Narracott, ona yardımcı oldu.

"Ama size kadın rol yapıyormuş gibi geldi, değil mi?"

"Şey, evet öyle gibi. Bakın, Bayan Willett modaya düşkün bir kadın. Kadın oldukça abartılı giyinip süsleniyor. Kızı da şık ve güzel bir genç kız. Onlar Ritz veya Claridge's'de ya da bunlara benzer büyük bir otelde kalmaya çok daha uygun tipler.

Bu tipleri bilirsiniz. Sanırım ne kastettiğimi anladınız."

Narracott başını anladığını belirtir şekilde salladı.

"Orada içlerine kapalı bir yaşam sürmüyorlar, değil mi?" diye sordu. "Sizce... bu anne kız... saklanmaya çalışıyor olabilirler mi?"

Burnaby kararlı bir şekilde başını salladı.

"Hayır, hayır. Aksine son derece dost canlısı insanlar onlar. Hatta gereğinden de fazla sosyal insanlar. Bakın Sittaford küçük bir yer -başka programlarınız olduğunu iddia etmeniz oldukça güç- herkes herkesi tanıyor, biliyor... yani, davet yağmuruna tutulunca ne yapacağınızı bilemiyorsunuz. Onlar son derece nazik ve konuksever insanlar, ama İngiliz âdetlerine göre haddinden fazla konukseverler."

Müfettiş, "Sömürgelerden gelenler öyle oluyorlar," dedi.

"Evet, sanırım."

"Kim bilir belki de Albay Trevelyan'la daha önceden de tanışıyorlardı."

"Tanışmadıklarından eminim."

"Bundan çok emin görünüyorsunuz!"

"Joe, onları önceden tanısaydı bunu bana açıkça söylerdi."

"Acaba anneyle kızın malikâneyi kiralamalarının nedeni... şey... Albay Trevelyan'la tanışmak olabilir miydi?"

Böyle bir şeyin Burnaby'nin aklına o zamana dek hiç gelmediği anlaşılıyordu. Bir süre bunun üzerinde düşündü.

"Doğrusu ya bu hiç aklıma gelmemişti. Evet, gerçekten de onun üstüne pek fazla düşüyorlardı. Gerçi Joe karşısında bir şansları olamadı, ama. O ikisine de yüz vermedi. Yoo hayır, bence anne kızın doğal davranışları bu. Tüm kolonilerden gelenler gibi fazla samimiler," diye ekledi fazlasıyla dar görüşlü biri olan eski asker, Binbaşı Burnaby.

"Anlıyorum. Şimdi biraz da malikâneden bahsedelim. Anladığım kadarıyla orayı Albay Trevelyan yaptırmış."

"Evet."

"Ve orada binbaşıdan başka kimse oturmadı, değil mi? Yani daha önce hiç kiralanmadı, değil mi?"

"Asla."

"O halde Willettler için bu malikâneyi cazip kılan, evdeki bir şeyin çekiciliği olamaz.

Anlaşılmaz bir durum bu. Tabii aslında yüzde doksan olasılıkla cinayetle hiçbir ilgisi olmayabilir, ama bu bana yine de tuhaf bir rastlantı gibi

görünüyor. Albay Trevelyan'ın burada kiraladığı villa, yani Hazelmoor, oranın sahibi kim?"

"Miss Larpent adında orta yaşlı bir kadın. Kendisi kışları Cheltenham'daki bir huzur evinde geçiriyor. Her yıl aynı şeyi yapar. Çoğunlukla villayı kapatıp gider ama isteyen olursa da kiraya verir, tabii bu pek sık olmaz ama..."

Bundan da bir şey çıkmamıştı. Müfettiş umutlan tükenmiş bir şekilde başını salladı.

"Emlakçının adı Williamsons'muş sanırım."

"Evet."

"Bürosu Exhampton'da mı?"

"Evet. Walters&Kirkwood'un hemen yanında."

"Ah, işte bu iyi. Avukatlara giderken emlakçıya da uğramamızın bir sakıncası yok değil mi, Binbaşı Burnaby?"

"Yok tabii. Zaten Kirkwood bürosuna saat ondan önce gelmez. Avukatlan bilirsiniz."

"O halde, gidelim mi?"

Kahvaltısını çoktan bitirmiş olan Burnaby başıyla onaylayarak ayağa kalktı.

Bölüm 7: Vasiyetname

Emlakçı Williamsons'un ofisinde zeki, uyanık görünüşlü genç bir adam onları görünce ayağa kalkarak kapıda karşıladı.

"Günaydın, Binbaşı Burnaby."

"Günaydın."

Genç adam havadan sudan söz edermiş gibi bir havada, "Ne korkunç bir olay," dedi.

"Yıllardan beri Exhampton'da böyle bir şey olmadı."

O kadar heyecanlı anlatıyordu ki, yaşlı adam korkudan yüzünü buruşturdu.

"Bu Müfettiş Narracott," dedi.

Genç adam belirgin bir heyecanla, "Ah! Evet," dedi.

Müfettiş, "Sizin bana bazı konularda bilgi verebileceğinizi düşünüyorum," dedi.

"Anladığıma göre Sittaford Malikânesi'nin kiraya verilmesini siz ayarlamışsınız."

"Bayan Willett'e mi? Evet, öyle."

"Bunun nasıl olduğunu bana bütün ayrıntılarıyla anlatır mısınız, lütfen? Bayan Willett buraya şahsen mi başvurdu? Yoksa mektupla mı?"

"Mektup yazdı. Adresi... Durun bakayım..." Genç adam bir çekmeceyi çekerek, içinden bir dosya aldı. "Evet, Londra Carlton Otel."

"Mektubunda özellikle Sittaford Malikânesi'nden söz ediyor muydu?"

"Hayır, sadece kış için bir ev kiralamak istediğini, evin kesinlikle Dartmoor'da ve en az sekiz yatak odalı olması gerektiğini belirtiyordu. Tren istasyonuna ya da diğer kasabalara uzak olması önemli değildi."

"Peki, Sittaford Malikânesi kiralık olarak kayıtlarınızda var mıydı?"

"Hayır, yoktu. Fakat bu civarda Bayan Willett'in tüm isteklerine uygun olan bir orası vardı. Bayan Willett mektubunda kira olarak on iki guinea'ya kadar çıkabileceğini de yazmıştı. Bu koşullarda Albay Trevelyan'a mektup yazarak ona malikâneyi kiraya vermeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm.

Sonuçta kabul etti. Biz de formaliteleri hallettik."

"Yani Bayan Willett malikâneyi görmeden mi kiraladı?"

"Evet. Bunu kabul etti ve kontratı da imzaladı. Sonra bir gün buraya geldi, doğruca arabasıyla Sittaford'a gitti ve Albay Trevelyan'la görüşüp evi dolaştı, tabak çanak, yatak takımları filan gibi konuları onunla halletti."

"Malikâneyi beğendi mi?"

"Dönüşte buraya uğrayarak malikâneyi çok beğendiğini söyledi."

Narracott, genç adamı dikkatle süzüyordu. "Peki, sizin bu konudaki düşünceniz neydi?"

Genç adam omzunu silkti.

"Emlak işinde insan hiçbir şeye şaşırmamayı öğreniyor."

Bu felsefi açıklamanın ardından müfettiş, genç adama teşekkür etti ve oradan ayrıldılar.

"Ah rica ederim, bir şey değil, yardımcı olabildiysem."

Genç adam kibar bir şekilde müfettişle, Burnaby'i kapıya kadar geçirdi.

Kirkwood&Walters’ın bürosu Burnaby'nin de dediği gibi emlakçının hemen yanı başındaydı. Oraya ulaştıklarında onlara avukat Bay Kirkwood'un henüz geldiği söylendi ve doğruca avukatın çalışma odasına götürdüler.

Bay Kirkwood neşeli, iyi huylu görünen, oldukça yaşlı bir adamdı. Exhampton'un yerlisiydi ve gerek babası gerekse büyükbabası da aynı firmada çalışmışlardı.

Üzgün bir ifadeyle ayağa kalkarak, Binbaşı Burnaby'nin elini sıktı.

"Günaydın, Bay Burnaby," dedi. "Pek korkunç bir olay bu, çok korkunç. Zavallı Trevelyan."

Merakla Narracott'a baktı. Binbaşı Burnaby, müfettişin geliş nedenini kısaca açıkladı.

Avukat, "Soruşturmayı siz mi yönetiyorsunuz, Müfettiş Narracott?" diye sordu.

"Evet, Bay Kirkwood. İncelemelerim çerçevesinde sizden bazı konularda bilgi almak istiyordum."

Avukat, "Uygun olduğu takdirde," diye yanıt verdi. "Size her konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Konu Albay Trevelyan'ın vasiyetnamesi," dedi. "Anladığıma göre vasiyetname buradaymış."

"Evet, öyle."

"Bu bir süre önce yapıldı sanırım."

"Evet, beş ya da altı yıl önce. Şu anda tarihi tam olarak anımsamam olanaksız."

"Ah! Bay Kirkwood o vasiyetnamenin koşullarını öğrenmem gerekiyor hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Bunun olayla çok önemli bir bağlantısı olabilir."

Avukat, "Öyle mi?" dedi. "Öyle mi? Bu hiç aklıma gelmezdi, ama tabii siz işinizi benden çok daha iyi bilirsiniz, müfettiş. Neyse," Diğer adama baktı. "Bay Burnaby'le ben, vasiyetnamenin koşullarının yerine getirilmesiyle görevliyiz. Onun itirazı yoksa..." "Hiçbir itirazım yok."

"O halde isteğinizi yerine getirmemem için hiçbir neden kalmıyor, müfettiş."

Bay Kirkwood masasının üzerinde duran telefonun ahizesini kaldırarak bir şeyler söyledi. Aradan yalnızca birkaç dakika geçmişti ki sekreteri içeri girerek avukatın önüne mühürlü bir zarf bıraktı. Sekreter odadan çıktıktan sonra Bay Kirkwood zarfı aldı, bir kâğıt açıcıyla kenarını kesti. Zarftan çıkardığı önemli görünen bir belgeyi alarak hafifçe öksürdü, boğazını temizledi ve okumaya başladı.

"Ben Devon Eyaleti, Sittaford Malikânesi'nde oturan Joseph Arthur Trevelyan.

Bunun son ve geçerli vasiyetnamem olduğunu ve tarafımdan bin dokuz yüz yirmi altı yılı, ağustos ayının otuzunda düzenlenerek imzalandığını bildiriyorum.

1. Sittaford Villaları'nda oturan John Edward Burnaby ve Exhampton'dan Frederick Kirkwood bu vasiyetnamemin koşullarını uygulamak üzere vekil tayin edilmişlerdir.

2. Bana uzun yıllar boyunca sadakatle hizmet eden Robert Henry Evans'a ölümüm sırasında yanımda çalışıyor olması, istifa ya da işten çıkarılma nedeniyle ihbar süresi içinde bulunmaması koşuluyla tüm veraset ve intikal vergileri ödendikten sonra net olarak 100 sterlin tahsis edilecektir.

3. Yukarıda da adı geçen John Edward Burnaby'e dostluğumuzun, ona karşı duyduğum sevgi ve saygının bir göstergesi olarak, av hayvanlarının kafaları ve postlarından oluşan koleksiyonumun yanında oyun ve spor alanında kazandığım tüm kupa, ödülleri ve ölümüm anında hak etmiş olduğum tüm ödülleri bırakıyorum.

4. Tüm mal varlığım ve kişisel servetim bu vasiyetnamede ya da ek bir vasiyetnamede aksine bir husus belirtilmemiş olmak kaydıyla vasiyetnamenin koşullarını yürütmekle görevlendirilmiş olan vekillerim Burnaby ve Kirkwood tarafından satılacak, alacaklarım tahsil edilecek ve tüm mal varlığım paraya çevrilecektir.

5. Bu paradan, vekillerim tarafından satış, tahsilat ve bunun gibi işlemler için ortaya çıkan masraflar, ölümüm anında yapmam gereken ödemeler, ölüm, cenaze ve vasiyetname, olası bir ek vasiyetnameyle ilgili olarak ortaya çıkabilecek tüm masraf, vergi ve diğer tüm giderler karşılanacaktır.

6. Vekillerim bu paranın geri kalanını ve o sıradaki yatırımlarımın tutarım belirleyecek ve bu meblağı dört eşit parçaya böleceklerdir.

7. Bu paylaştırmanın ardından daha önce de belirtildiği şekilde vekillerim bu eşit parçalardan ya da eşit paylardan birini kız kardeşim Jennifer Gardner'a özgürce istediği şekilde kullanması için devredeceklerdir.

Ve vekillerim kalan eşit üç parça ya da payı da merhum kız kardeşim Mary Pearson'un üç çocuğuna verilmesini sağlayacaklardır.

Tanıkların huzurunda ben, Arthur Trevelyan aşağıdaki imzamla, bu vasiyetnameyi kendi özgür irademle aşağıda belirtilen

Yukarıda adları vekil olarak belirtilen biz tanıklar da, bu vasiyetnamenin aynı zamanda, her üçümüzün huzurunda ve gün ve yılda düzenlediğimi, imzaladığımı beyan ederim.tanıklığı altında vasiyet sahibinin son vasiyeti olarak kendi istek ve iradesiyle imzalandığına tanıklık ederiz."

Avukat, vasiyetnameyi Müfettiş Narracott'a uzattı. "Ayrıca bunu tanık olarak iki kâtibim de imzaladı." Müfettiş belgeye düşünceli bir tavırla göz gezdirdi. "Ölmüş

olan kız kardeş Mary Pearson," dedi. "Bay Kirkwood, bana Bayan Pearson hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?"

"Hakkında çok az bilgim var. Sanırım on yıl kadar önce öldü. Borsacı olan kocası da ondan önce ölmüştü. Bildiğim kadarıyla Bayan Pearson buraya, Albay Trevelyan'ı görmeye hiç gelmedi."

"Pearson," dedi müfettiş yeniden ve ekledi. "Bir şey daha var. Burada Albay Trevelyan'ın servetinin tutarı açıklanmamış. Siz bu servetin tutarının ne kadar olabileceğini biliyorsunuz değil mi?"

Bay Kirkwood çok basit bir soruyu çok zormuş gibi yanıtlamaktan zevk alan tüm avukatlar gibi bir tavırla, "Bunu kesin olarak söylemek çok zor," dedi. "Bu nakdi ve gayri nakdi varlıklardan oluşan bir servet. Albay Trevelyan'ın Sittaford Malikânesi'nin dışında Plymouth yakınında da mülkleri vardı. Ayrıca zaman zaman değerleri büyük oranda dalgalanan yatırımları da."

Müfettiş, "Ben yalnızca yaklaşık bir değer istiyordum," dedi. "Ben bir şey söylemek konusunda kendimi yeterli..." "Kabaca bir değer. Örneğin iki yüz bin sterlin olabilir miydi?" "İki yüz bin sterlin mi? Aman ne yapıyorsunuz? Albay Trevelyan'ın serveti en az bunun dört katıydı. Sekiz yüz... dokuz yüz bin sterlin daha yakın bir tahmin olur."

Burnaby, "Size Trevelyan'ın zengin olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

Müfettiş Narracott ayağa kalktı.

"Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim, Bay Kirkwood."

"Umarım bu bilgiler size yardımcı olmuştur?"

Avukat meraktan kıvranıyordu, ama Müfettiş Narracott hiçbir şekilde onun bu merakını tatmin etmeyi düşünmüyordu.

"Ah, evet... böyle bir olayda her şeyi hesaba katmamız gerekir," dedi kayıtsızlıkla."

Bu arada sizde Jennifer Gardner ve Pearson ailesinin adresleri var mıydı?"

"Pearson ailesi konusunda hiçbir bilgim yok. Bayan Gardner'ın adresi ise Laurels Villası, Waldon Sokağı, Exeter."

Müfettiş adresi defterine not etti.

"İşe bununla başlayabiliriz. Bayan Pearson'un kaç çocuğu olduğuna ilişkin bilginiz var mıydı?"

"Üç. İki kız ve bir erkek sanırım ya da iki erkek bir kız pek anımsayamıyorum."

Müfettiş başını sallayarak not defterini cebine soktu. Avukata yeniden teşekkür ettikten sonra, Burnaby ile birlikte bürodan çıktılar.

Sokakta Narracott birdenbire Burnaby'e döndü.

"Ve şimdi, bayım, şu beşi yirmi beş geçe meselesinin içyüzünü öğreneceğiz," dedi.

Burnaby'nin yüzü öfkeyle kızardı.

"Size daha önce de söyledim..."

"Bu benim için yeterli değil. Siz, bildiğiniz bazı şeyleri kendinize saklıyorsunuz, yaptığınız bu Binbaşı Burnaby. Dr. Warren'a o belirli saati söylemenizin bir nedeni vardı ve benim de bunun ne olabileceğine ilişkin bir tahminim olabilir."

Burnaby iyice kızmıştı.

"Madem biliyorsunuz, neden bana soruyorsunuz?"

"O saatte birinin Albay Trevelyan'la buluşacağını biliyordunuz, haklıyım, değil mi?"

Burnaby şaşkınlık içinde müfettişe baktı.

"Öyle bir şey değil," dedi. "Öyle bir şey yok!"

"Dikkatli olun, Binbaşı Burnaby. Peki ya Bay Jim Pearson? Bu konuda ne diyeceksiniz?"

"Jim Pearson mu? O da kim? Yani Trevelyan'ın yeğenlerinden birini mi kastediyorsunuz?"

"Onun albayın yeğeni olduğunu sanıyorum. Onun James adında bir yeğeni vardı, değil mi?"

"En ufak bir fikrim yok. Trevelyan'ın yeğenleri olduğunu biliyordum, ama adlarının ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

"Bu genç adam dün gece Three Crowns otelindeydi. Onunla tanıştınız herhalde?"

"Tanıdığım kimse yoktu," diye homurdandı Burnaby. "Zaten tanıyamazdım da, çünkü Trevelyan'ın yeğenlerini şimdiye dek hiç görmedim."

"Ama albayın dün akşamüzeri yeğenlerinden biriyle randevusu olduğunu biliyordunuz."

"Burnaby, "Bilmiyordum!" diye kükredi.

Yoldan geçen birkaç kişi dönerek ona baktılar.

Burnaby, "Lanet olsun! Neden gerçeği kabullenmiyorsunuz ki?" diye bağırdı. "Benim randevudan filan haberim yoktu. Trevelyan'in yeğenlerini de tanımıyordum. Onlar Timbuktu'da yaşasalardı, haklarında ancak bu kadar az bilgi sahibi olabilirdim!"

Narracott biraz şaşırmıştı. Burnaby'nin bu öfkeli çıkışı doğruyu söylediğini açıkça gösteriyordu.

"O halde bu beşi yirmi beş geçe konusu ne?"

"Ah! Neyse... sanırım bunu size anlatsam daha iyi olacak." Burnaby sıkıntıyla utanarak öksürdü. "Bakın... bütün bunlar aslında bir saçmalıktan başka bir şey değil. Aptallık! Aklı başında hiçbir insan öyle saçma şeylere inanmaz?"

Narracott'un şaşkınlığı giderek artıyordu.

Burnaby'nin utanç ve sıkıntısı da aynı şekilde her geçen dakika biraz daha artıyordu.

"Böyle şeyleri bilirsiniz, müfettiş. İnsan bazen ev sahibesini kırmamak için bu tip şeylere katılmak zorunda kalır. Ama tabii ben asla bunun ciddi bir şey olabileceğini düşünmedim."

"Neyin Binbaşı Burnaby?"

"Ruh çağırmanın."

"Ruh çağırmak mı?"

Narracott böyle bir yanıtı hiç beklemiyordu. Burnaby olanları anlatmaya başladı... duraklayarak... sık sık böyle şeylere inanmadığını tekrarlayarak. Bir akşam önce olanları ve ruhun sözde kendisine iletilmiş gibi görünen mesajını açıkladı.

"Yani, Binbaşı Burnaby masa, Albay Trevelyan'ın adını yazdı ve size onun öldüğünü mü söyledi? Bir cinayete kurban gittiğini?"

Burnaby alnını sildi.

"Evet, öyle oldu. Ben buna inanmadım tabii. Asla inanmadım." Çok utanmış görünüyordu. "Ama... cuma gecesiydi. Her şeye rağmen gelip Trevelyan'ın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeye karar verdim."

Müfettiş kar yığınları ve tipi beklentisinde altı kilometrelik yürüyüşün oldukça çetin geçmiş olabileceğini ve her ne kadar Burnaby inkâr ediyor olsa da ruhun verdiği haberin onu derinden etkilemiş olduğunun farkındaydı. Burnaby'nin durumunu kafasında değerlendirdi. Tuhaf bir olaydı bu. Çok tuhaf. İnsanın kolay kolay açıklayamayacağı bir olay! Her şeye rağmen bu ruh çağırma işinin içinde bir iş olmalıydı. Bu onun karşılaştığı ilk metafizik kaynaklı olaydı.

Aslında bu gerçekten de inanılmaz bir durumdu ve her ne kadar Burnaby'nin içinde bulunduğu durumu da açıklıyor olsa da anladığı kadarıyla bunun doğrudan cinayetle bir ilişkisi de olamazdı. Onun işi gerçek dünyaylaydı, ruhlar âlemiyle değil.

“Benim işim katili bulmak.

Ve bunun için ruhlar âleminin rehberliğine de ihtiyacım yok.”

Bölüm 8: Bay Charles Enderby

Müfettiş saatine kısaca bir göz atınca acele ettiği takdirde Exeter trenine yetişebileceğini gördü. Trevelyan'ın kız kardeşiyle hemen konuşmak ve ondan Pearson ailesinin geri kalan bireylerinin adreslerini de almak istiyordu. Burnaby 'le alelacele vedalaşarak istasyona koştu. Burnaby ise, ağır ağır Three Crowns Oteli'ne döndü.

Burnaby'nin daha içeriye adımını atmasıyla birlikte, yuvarlak, çocuksu yüzlü, zeki bakışlı bir genç karşısına dikildi.

Genç adam, "Binbaşı Burnaby," dedi.

"Evet."

"Sittaford villaları 1 numaradan, değil mi?"

Burnaby, "Evet," dedi.

Genç adam, "Ben Daily Wire gazetesinin temsilcisiyim," dedi genç adam. "Ve..."

Ama sözlerine devam edemedi. Binbaşı Burnaby askeri okuldan gelen bir alışkanlıkla kendini tutamayarak adeta patladı.

"Bir tek kelime daha söylemeyin! Sizin gibileri bilirim. Duygusuz ve hissiz insanlarsınızdır! Bir cinayet oldu mu, leşin başına üşüşen akbabalar gibi hemen toplanırsınız. Ama şunu iyi bilin, delikanlı, benden hiçbir şey öğrenemeyeceksiniz. Bir tek sözcük bile. Lanet gazetenize anlatacak bir şeyim yok. Bir şey öğrenmek istiyorsanız, gidip polise sorun. Ve bir ölünün arkadaşlarını yalnız bırakacak kadar da incelik gösterin."

Genç adam hiç şaşırmamış görünüyordu. Hatta Binbaşı Burnaby'e cesaret vermek istercesine eskisinden de daha içten gülümsüyordu.

"Durumu yanlış anladınız, efendim. Benim bu cinayete ilişkin hiçbir bilgim yok."

Aslında bu pek de doğru değildi. Exhampton'daki hiç kimse kasabayı derinden sarsan bu olayı duymamış olmazdı.

Genç adam sözlerini sürdürdü.

"Daily Wire gazetesi tarafından size 5000 sterlinlik bir çek vermek ve futbol yarışmasında doğru çözümü gönderen tek okuyucumuz olduğunuz için sizi kutlamakla görevlendirildim."

Burnaby şaşırıp kalmıştı.

Genç adam, "Herhalde dün sabah size bu müjdeyi veren mektubumuzu aldınız," diye ekledi.

Burnaby, "Mektup mu?" dedi. "Delikanlı, Sittaford'un üç metre kalınlığında bir kar tabakası altında kaldığından haberiniz yok mu? Şu son birkaç günde doğru dürüst mektup geldiğini mi sanıyorsunuz?"

"Ama herhalde adınızı, yarışmayı kazanan kişi olarak bu sabahki Daily Wire'da gördünüz."

Burnaby, "Hayır," dedi. "Bu sabah o gazeteye pek bakmadım."

Genç adam başını salladı. "Ah, elbette. Şu acı olay. Anladığım kadarıyla öldürülen sizin yakın arkadaşınızmış."

Burnaby, "En yakın dostum," dedi.

Gazeteci genç bu duruma yakışan saygılı bir davranışla gözlerini yere dikti. "Çok acı..." dedi. Sonra cebinden katlanmış eflatun renkli bir kâğıt çıkardı ve hafifçe eğilerek Binbaşı Burnaby'e uzattı. Beş bin sterlinlik çekti bu.

"Daily Mre'ın saygı ve tebrikleriyle," dedi.

Burnaby çeki aldı ve o şartlar altında söylenebilecek tek şeyi mırıldandı.

"Şey, bir içki içer misiniz, Bay... şey..."

"Enderby... Adım Charles Enderby. Buraya dün gece geldim," diye açıkladı genç gazeteci. "Sittaford'a nasıl gideceğimi soruşturdum. Gazetemiz, çekleri kazananlara postayla göndermeyip doğrudan kişinin eline vermekten hoşlanır.

Böylece daima kısa bir röportaj yayınlama fırsatımız da olur. Böyle şeyler okuyucularımızın çok ilgisini çekiyor. Neyse, dün akşam herkes bana, Sittaford'a gitmemin olanaksız olduğunu söyledi... tipi çoktan başlamıştı. Sonra çok büyük bir şans eseri sizin de burada, bu otelde

kaldığınızı öğrendim." Genç gazeteci gülümsedi. "Sizi tanımakta pek güçlük çekmedim. Dünyanın bu küçük yöresinde herkes birbirini tanıyor."

Burnaby sordu. "Ne içersiniz?"

Charles Enderby, "Bira," dedi.

Burnaby iki bira söyledi.

Charles Enderby, "Kasaba bu cinayet yüzünden çalkalanıyor," diye mırıldandı. "Her açıdan çok gizemli bir olaya benziyor."

Burnaby homurdandı. Tam bir açmaz içindeydi. Gazetecilere karşı olan duyguları değişmemişti, ama size 5000 sterlinlik çek getiren bir adamın da ister istemez bir ayrıcalığı oluyordu. Böyle birine def olup gitmesini de söyleyemezdiniz.

Genç adam, "Düşmanları yoktu, değil mi?" diye sordu.

Burnaby, "Yoktu," dedi.

Enderby ekledi. "Polis cinayet nedeninin basit bir hırsızlık olayı olduğunu düşünmüyormuş."

Burnaby, "Bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

Enderby haber kaynağını açıklamak niyetinde değildi. Bunun yerine sözlerini,

"Duyduğuma göre cesedi siz bulmuşsunuz," diyerek sürdürdü.

"Evet."

"Bu sizin için korkunç bir şok olmalı?"

Konuşma devam etti. Burnaby, gazeteciye bilgi vermeyi düşünmüyordu, ama Charles Enderby'in becerisi ve kurnazlığıyla boy ölçüşmesi de olanaksızdı. Genç gazeteci bazı saptamalarından bahsediyor, Burnaby de ister istemez "Evet," ya da

"Hayır," diye yanıt vermek zorunda kalıyordu. Böylece genç adam istediği tüm bilgiyi alabildi. Genç adamın davranışları o kadar nazikti ki, sonuçta Burnaby sohbetten sıkılmak bir yana bu zeki şirin gençten hoşlanmaya başladığını bile hissetti.

Bir süre sonra Enderby ayağa kalktı.

"Artık postaneye gitmem gerekiyor. Bana o çeki aldığınıza dair bir belge verebilir misiniz?"

Burnaby köşedeki yazı masasına gitti. Bir kâğıda birkaç satır yazarak bunu genç adama verdi.

Enderby kâğıdı cebine attı.

"Teşekkürler."

Burnaby, "Herhalde bu gün Londra'ya döneceksiniz," dedi.

Genç adam, "Ah, hayır," diye cevap verdi. "Sizin Sittaford'taki küçük evinizin birkaç fotoğrafını çekmem gerekiyor. Ayrıca sizin de. Bahçeyi çapalarken ya da domuzlara yiyecek verirken filan, kısacası hoşlandığınız bir şeyleri yaparken. Böyle şeylerin okuyucularımızın ne kadar hoşuna gittiğini düşünemezsiniz bile. Sonra bana bu parayla ne yapacağınızı da anlatmalısınız. Yani şöyle ilginç bir şeyler. Planlarınızı açıklamazsanız, okuyucularımızın gerçekten de ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşünebiliyor musunuz?"

"Evet ama bakın... bu havada Sittaford'a gitmek imkânsız. Çok fazla kar yağdı. Üç günden beri araba işlemiyor. Üç gün daha işlemeyecek sanırım, karların erimesi en azından bir üç gün daha sürecektir."

Genç adam, "Biliyorum," dedi. "Korkunç bir durum bu. Neyse, bu durumda Exhampton'da beklemekten başka çare yok sanırım. Otel de hiç fena değil. Neyse şimdilik hoşçakalın, efendim. Sonra yine görüşürüz."

Charles Enderby sokağa çıkarak doğruca postaneye gitti. Gazetesine bir telgraf çekerek büyük bir şans eseri Exhampton'daki cinayetle ilgili gazetesine ilginç ve çok özel haberler yollayabileceğini bildirdi.

Daha sonra, genç gazeteci, bundan sonraki adımının ne olması gerektiğini düşündü ve Albay Trevelyan'ın uşağı Evans'la konuşmaya karar verdi. Burnaby konuşmaları sırasında farkında olmadan bu ismi ağzından kaçırmıştı.

Birkaç ufak soruşturma onun Fore Sokağı No.85'i öğrenmesine yetti. Öldürülen adamın uşağı birden önemli bir kişi olup çıkmıştı. Herkes onun yaşadığı yeri göstermeye hevesli ve istekliydi.

Enderby evin kapısını hafifçe tıklattı. Kapıyı ona eski bir denizci olduğu hemen anlaşılan Evans açtı. Enderby doğru adamla karşı karşıya olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı.

"Siz Evans'sınız, değil mi?" diye sordu Enderby içtenlikle. "Biraz önce Binbaşı Burnaby'le beraberdim."

"Ah..." Evans bir an tereddüt etti. Sonra ekledi. "İçeri girmez miydiniz?"

Enderby bu daveti kabul etti. Evans'ın arkasında tombul, pembe yanaklı, siyah saçlı bir kadın duruyordu. Enderby, onun yeni evlendiği karısı olduğunu tahmin etti.

Enderby, "Efendinizin başına gelen gerçekten de çok kötü bir olay," diye söze başladı.

"Korkunç bir şey, efendim."

Enderby bilgi almak isteğiyle açık sözlü ve saf bir havada, "Bu işi kim yaptı dersiniz?"diye sordu.

Evans, "O aşağılık serserilerden biri sanırım," dedi.

"Ah, hayır, dostum, hayır. Bu varsayım tamamıyla çürütüldü."

"Yani?"

"Odaya özellikle öyle bir hava verilmişti. Polis bunu hemen sezdi."

"Bunu size kim söyledi, efendim?"

Enderby'in haber kaynağı Three Crowns'daki hizmetçi kızdı. Kızın ablası Polis Memuru Graves'in eşiydi. Ancak gazeteci, "Karakoldan biri fısıldadı bunu," diye yanıt verdi. "Katil olaya hırsızlık süsü vermeye çalışmış."

Bayan Evans, Enderby'e doğru yaklaştı. Gözlerinde merak ve korku vardı.

"Peki, o zaman polis cinayeti kimin işlediğini düşünüyor?"

Kocası, "Rebecca," dedi. "Bu kadar telaşlanma."

Bayan Evans mırıldandı. "Polis aptaldır. Onlar için önemli olan birini yakalamaktır, adamın gerçekte katil olup olmadığı onları hiç ilgilendirmez." Enderby'e bir göz attı.

"Siz polisten misiniz, efendim?"

"Ben mi? Yoo, hayır. Ben Daily Wire gazetesindenim. Bay Burnaby'i görmek için buraya geldim. Kendisi gazetemizin düzenlediği futbol yarışmasını kazandı. Tam 5000 sterlin."

Evans haykırdı. "Ne? Hay Allah! Lanet olsun, demek bu işlerde gerçekten de hile yok!"

Enderby sordu. "Hile olduğunu mu sanıyordunuz?"

"Şey... Dünya pek kötü, efendim." Evans biraz şaşırmış, utanmıştı. Patavatsızca konuşmuş olduğunu düşünüyordu. "Bazı oyunlar olabildiğini duymuştum. Merhum albay ödülün hiçbir zaman iyi bir adreste oturan birine verilmediğini söylerdi. Bu yüzden de sık sık benim adresimi kullanırdı."

Ve belirgin bir saflıkla Trevelyan'ın ödül olarak kazandığı üç romandan bahsetti.

Enderby, onu konuşması için cesaretlendiriyordu. Evans sayesinde iyi bir yazı hazırlayabileceğini anlamıştı. -Sadık uşak- eski deniz kurdu. Fakat Bayan Evans'ın bu denli endişeli olmasına bir anlam veremiyordu, yine de bunu bu tip insanların cehaletten kaynaklanan kuşkuculuklarına bağladı.

Evans, "Cinayeti işleyen o köpeği bulun," dedi. "Gazetelerin katillerin yakalanmasında büyük rol oynadıkları söylenir."

Bayan Evans atıldı. "Bir serserinin işi o. Katil, işsiz güçsüz takımından biri."

Evans, "Öyle olmalı," diyerek başını salladı. "Çünkü Exhampton'da albayı öldürmeyi isteyecek bir tek kişi bile yoktu."

Enderby ayağa kalktı.

"Artık gitmem gerekiyor. Arada sırada gelip sizinle biraz sohbet etmemde bir sakınca olmadığını umarım? Albay Daily Wire yarışmasında üç roman kazanmış olduğuna göre Daily Wire da onun katilinin yakalanması için elinden geleni yapacaktır."

"Çok doğru ifade ettiniz, efendim, bundan daha doğru ve açık söyleyemezdiniz."

Charles Enderby neşeyle vedalaşıp evden ayrıldı.

Kendi kendine, "Acaba Trevelyan'ı aslında kim öldürdü?" diye mırıldanıyordu. "Evans'ın katil olduğunu sanmıyorum. Belki de gerçekten bu bir hırsızın, bir serserinin işiydi.

Eğer öyleyse hayal kırıklığına uğrarım. Olaya karışan bir kadın da olmaması ne kötü!

Pek yakında heyecan verici gelişmeler olmalı yoksa bu olay da önemini kaybeder.

Şans bu işte! Yaşamımda ilk kez elime böyle gizemli bir cinayet vakasında olay yerinde bulunma fırsatı geçti. Bir şeyler yapmalıyım. Charles oğlum, işte beklediğin fırsat! Kullan bu fırsatı. Emekli asker dostumuza yeterince saygılı davranmayı unutmaz ve ona yeterince 'efendim' dersem kısa sürede adamım olup çıkacaktır.

Acaba Hindistan'daki isyan sırasında orada mıydı? Hayır, olması mümkün değil, o kadar yaşlı olamaz. Güney Afrika savaşına katılmış olmalı. Ona Güney Afrika'ya ilişkin bir şeyler soracağım, bu onu sakinleştirecektir."

Ve Enderby kafasından bu olasılılıkları geçirerek ağır ağır Three Crowns Oteli'ne döndü.

Bölüm 9: Laurels

Exhampton'la Exeter'in arası trenle yarım saat sürüyordu. Müfettiş Narracott ikiye beş kala Laurels Villası'nın kapısını çaldı.

Laurels yıkık dökük köhne bir binaydı, acilen yeniden boyanmaya ihtiyacı vardı.

Bahçe bakımsızdı, her tarafı otlar kaplamıştı. Bahçe kapısının menteşelerinden biri yerinden çıkmış, sarkıyordu.

Müfettiş Narracott, "Bunların pek parası yok sanırım," diye düşündü. "Sıkıntı çektikleri anlaşılıyor."

Müfettiş Narracott sağduyulu bir insandı, ama yapılan incelemeler albayı bir düşmanının öldürmüş olması olasılığının çok küçük olduğunu gösteriyordu. Diğer yandan, saptayabildiği kadarıyla yaşlı adamın ölümünden hatırı sayılır bir kazanç sağlayabilecek dört kişi vardı. Bu dört kişinin her birinin ayrı ayrı sorgulanması gerekiyordu. Otelin giriş kayıtları anlamlıydı, ama Pearson da oldukça sık rastlanan bir isimdi. Müfettiş Narracott bir karara varmakta acele etmekten çekiniyor ve ön araştırma aşamasını mümkün olduğunca kısa sürede tamamlamaya çalışırken zihnini her türlü olasılığa da açık tutuyordu.

Kapıyı pasaklı görünümlü bir hizmetçi açtı.

"İyi günler," dedi Müfettiş Narracott. "Bayan Gardner'la görüşmek istiyordum, lütfen kendisine bildirir misiniz? Konu ağabeyi Albay Trevelyan'ın Exhampton'daki ölümüyle ilgili."

Hizmetçiye özellikle kartını vermedi. Deneyimleri ona polis olmasının kadının dehşete kapılmasına ve hatta dilinin tutulmasına neden olacağını göstermişti.

Hizmetçi, onun içeri girmesi için geri çekilirken, Narracott kayıtsızca, "Bayan Gardner ağabeyinin öldüğünü duydu, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Avukat Bay Kirkwood'dan bir telgraf geldi."

Müfettiş, "Anlıyorum," dedi.

Hizmetçi, onu misafir odasına aldı. Evin dışı gibi buraya da acilen para harcanması gerekiyordu, ama yine de müfettiş nedenini tam olarak kestiremese de odanın çekici, samimi bir havası olduğunu hissetti.

Müfettiş, hizmetçi kıza, "Hanımın şok geçirmiş olmalı," diye mırıldandı.

Kızın bu konuda kuşkulu olduğu müfettişin dikkatinden kaçmamıştı.

Kızın yanıtı yalnızca, "Ağabeyini çok görmezdi," oldu.

Müfettiş Narracott, "Kapıyı kapat ve yanıma gel," dedi.

Sürpriz saldırıya geçmeye hazırlanıyordu.

"Telgrafta bunun bir cinayet olduğu yazılı mıydı?"

"Cinayet mi?" Kızın gözleri dehşet ve heyecanla açıldı. "Yani adam öldürüldü mü?"

Narracott, "Ah," dedi. "Bunu duymadığınızı tahmin ediyordum. Bay Kirkwood aniden haber vererek hanımını fazla sarsmayı istememiş olmalı. Neyse, senin adın neydi, kızım?"

"Beatrice, efendim."

"Bak Beatrice, bu haberi akşam gazetelerinde okuyacaksın."

Beatrice, "Ah, bu hiç aklıma gelmezdi," diye bağırdı. "Cinayet! Korkunç, değil mi?

Başını mı ezdiler, yoksa onu tabancayla mı vurdular?"

Müfettiş, kızı istediği ayrıntılar konusunda aydınlattı, sonra da kayıtsızca ekledi.

"Sanırım hanımın dün öğleden sonra Exhampton'a gitmeyi planlıyordu, ama herhalde hava çok kötü olduğu için bundan vazgeçti."

Beatrice, "Ben bu konuda bir şey duymadım, efendim," dedi. "Bence siz yanılıyor olabilirsiniz. Hanımefendi öğleden sonra alışverişe çıktı, sonra da sinemaya gitti."

"Eve kaçta döndü?"

"Altıya doğru."

Bu durumda katilin Bayan Gardner'ın olamayacağı anlaşılıyordu.

"Aile hakkında pek bir bilgim yok," dedi Müfettiş Narracott. "Bayan Gardner dul mu?"

"Ah, hayır, efendim. Evli."

"Bay Gardner ne iş yapıyor?"

Kız, ona hayretle baktı. "Hiçbir şey yapmıyor. Çalışması imkânsız. Çok hasta!"

"Hasta mı? Ah, işte buna çok üzüldüm. Bundan haberim yoktu."

"Yürüyemiyor. Kötürüm. Bütün gün yatıyor. Bu yüzden evde sürekli bir hemşire var.

Her hizmetçi, bir hemşireyle aynı evde çalışmayı kaldıramaz. Hiç durmadan yukarıya tepsiyle yemek götürmemi, çay yapmamı istiyor."

Müfettiş, Beatrice'i yatıştırmaya çalışarak, "Bu çok zor olmalı," dedi. "Şimdi lütfen gidip hanımına beni Exhampton'dan Bay Kirkwood'un yolladığını söyler misin?"

Beatrice dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra kapı açılarak içeriye uzun boylu, oldukça otoriter tavırlı bir kadın girdi. Kadının ilgi çekici, değişik bir yüzü vardı. Alnı geniş, kaşları ayrıktı. Şakaklarından ağarmaya başlayan siyah saçlarını geriye doğru taramıştı. Müfettişe merakla baktı.

"Exhampton'dan avukat Bay Kirkwood kanalıyla gelmişsiniz, öyle mi?"

"Tam olarak değil, Bayan Gardner. Hizmetçinize öyle söyledim. Ağabeyiniz Albay Trevelyan dün gece öldürüldü ve ben bu olayı soruşturmakla görevli Müfettiş Narracott'um."

Bayan Gardner'ın çelik gibi sinirleri olduğu anlaşılıyordu. Gözlerini kısarak bir an soluğunu tuttu. Sonra müfettişe koltuğa oturmasını işaret ederek kendisi de karşısına yerleşti. "Öldürüldü demek? Ne tuhaf? Joe'yu kim öldürmek istemiş olabilir ki Tanrı aşkına?"

"Ben de bunu öğrenmeyi istiyorum, Bayan Gardner."

"Elbette. Size yardım edebilmeyi çok isterim, ama elimden pek bir şey gelebileceğini sanmıyorum. Şu son on yılda ağabeyimle birbirimizi pek az gördük. Onun dostları ve ilişkileri konusunda da hiçbir fikrim yok."

"Beni bağışlarsanız size bir şey sormak istiyordum Bayan Gardner, ağabeyinizle kavga mı etmiştiniz?"

"Hayır, kavga etmedik. Aramızdaki ilişkiyi tanımlamak için birbirimizden uzaklaştık daha doğru bir ifade olur. Aileyle ilgili ayrıntılara girmek istemiyorum, ama ağabeyimin evliliğimi onaylamadığını belirtmeliyim. Sanırım ağabeyler zaten kız kardeşlerinin seçimlerini çok ender kabullenirler, ama genelde bunu gizlemeyi benim ağabeyimden çok daha iyi başardıklarını düşünüyorum. Belki biliyorsunuzdur, ağabeyime halamızdan büyük bir servet kaldı. Gerek ben gerekse kız kardeşim yoksul kimselerle evlendik. Kocam savaş sonrasında aldığı bir kurşun yarası nedeniyle felç geçirdiğinde küçük bir finansal desteğin bana çok yararı olabilirdi... böylece ondan esirgenen bazı pahalı tedavileri yaptırabilecektim. Ağabeyimden borç istedim, ama reddetti. Tabii bunu yapmaya hakkı vardı fakat bundan sonra birbirimizi pek seyrek gördük ve hemen hemen hiç mektuplaşmadık."

Bu kısa ve öz olarak durumu açıklıyordu.

Müfettiş, Bayan Gardner ilgi çekici bir kadın, diye düşünüyordu. Onu tam olarak anlayamıyorum. Olağanüstü sakin ve soğukkanlı görünüyor, olanları anlatırken alışılmadık derecede hazırlıklı bir havası var. Ayrıca ağabeyinin ölüm şekli onun için bir sürpriz olmasına rağmen ölümüne ilişkin hiçbir ayrıntıyı da sormadı. Bu çok tuhaf bir durum.

Narracott, "Bilmem, Exhampton'da olanları ayrıntılarıyla öğrenmek ister miydiniz?" diye söze girdi.

Kadın kaşlarını çattı.

"Bu gerekli mi? Ağabeyim öldürüldü... acı çekmediğini umarım."

"Kesinlikle acı çekmediğini söyleyebilirim."

"O halde lütfen bana o iğrenç ayrıntıları anlatmayın."

Müfettiş, doğal değil, diye düşündü. Kesinlikle doğal değil.

Kadın, onun kafasından geçenleri anlamış gibi aynı sözcüğü kullandı. "Herhalde bunun doğal olmadığını düşünüyorsunuz, müfettiş. Kocam, bana o kadar çok savaşın kötü yönlerini anlattı ki..." Ürperdi. "Eğer içinde yaşadığım koşulları bilseydiniz, bana hak verirdiniz."

"Ah, elbette, elbette, Bayan Gardner! Ben aslında sizden aileniz hakkında biraz bilgi almak için gelmiştim." "Evet?"

"Ağabeyinizin sizden başka hayatta olan kaç akrabası var?" "Yakın akraba olarak sadece Pearsonlar var. Kardeşim Mary'nin çocukları."

"Adları?"

"James, Sylvia ve Brian." "James mi?"

"En büyükleri o. Bir sigorta şirketinde çalışıyor." "O kaç yaşında?" "Yirmi sekiz." "Evli mi?"

"Hayır. Fakat söylediklerine göre nişanlanmış... hem de sanırım çok iyi bir kızla.

Onunla henüz tanışmadım." "Adresi?"

"Cromwell Sokağı, 21 Numara, S. W. 3 Londra." Müfettiş bunu not etti. "Evet, Bayan Gardner?"

"Sonra Sylvia var. O Martin Dering ile evli, adamın kitaplarını okumuş olmalısınız.

Oldukça başarılı bir yazardır." "Teşekkür ederim. Adresleri?" "Nook Villası, Surrey Yolu, Wimbledon." "Evet?"

"En küçükleri Brian, ama o Avustralya'da. Korkarım adresini bilmiyorum. Ama ağabeyi ya da ablası sanırım bunu size verirler."

"Teşekkür ederim, Bayan Gardner. Şimdi biraz da formaliteleri yerine getirmem gerekiyor. Dün öğleden sonra neler yaptığınızı sorabilir miyim?"

Kadın şaşırdı.

"Durun bakayım... Alışveriş yaptım... Evet... Sonra sinemaya gittim. Eve altıya doğru döndüm ve yatarak yemek saatine kadar dinlendim. Sinemada başım ağrımaya başlamıştı."

"Teşekkür ederim."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanmıyorum size sormam gereken başka bir şey yok. Yeğenlerinizle bağlantı kurmaya çalışacağım. Bilmem Bay Kirkwood size

haber verdi mi? Siz ve Pearsonlar Albay Trevelyan'ın yegâne mirasçılarısınız."

Kadının yüzüne renk geldi, pembeleşti.

"Bu çok iyi olacak," dedi yavaşça. "Çok sıkıntılı günler geçirdik - inanılmayacak kadar zor günler- Daima hesaplı davranıyor, fedakârlık ediyorduk, her isteğimiz içimizde kalıyordu."

Yukarıdan bir erkeğin hırçın sesi duyuldu. "Jennifer! Jennifer! Buraya gel!"

Kadın ayağa kalktı. "İzninizle."

O kapıyı açarken ses daha yükseldi ve otoriter bir hal aldı, "Jennifer, neredesin?

Buraya gelmeni istiyorum!"

Müfettiş de kadına kapıya kadar eşlik etti. Holde durarak merdivenden hızla çıkan Bayan Gardner'ın arkasından baktı.

Kadın, "Geliyorum, hayatım," diye sesleniyordu.

Merdivenden inmekte olan bir hemşire onun geçmesi için yana çekildi.

"Lütfen Bay Gardner'ın yanına gidin. Kendisi çok heyecanlı. Siz onu bir şekilde yatıştırmayı daima başarıyorsunuz."

Hemşire aşağıya inerken müfettiş özellikle onun yolunu kesti. "Sizinle bir dakika görüşebilir miyiz? Bayan Gardner'la yaptığım konuşma yarıda kesildi."

Hemşire çabucak misafir odasına girdi ve kolalı manşetlerini düzelterek, "Cinayet haberi hastamı heyecanlandırdı, bu tam anlamıyla bir darbe oldu," diye açıkladı. "O

Beatrice denilen aptal kız koşarak yukarıya geldi ve her şeyi anlattı."

"Çok üzgünüm," dedi müfettiş. "Korkarım bu benim hatam."

"Oh hayır, elbette sizden bunu bilmeniz beklenemezdi," dedi hemşire nazikçe.

Müfettiş sordu. "Bay Gardner'ın durumu ağır mı?"

Hemşire, "Çok acı bir vaka bu," dedi. "Tabii bir açıdan Bay Gardner'ın hiçbir şeyi yok da sayılabilir. Yalnızca sinirsel bir şok geçirdiği için bacaklannı kullanamıyor. Yoksa gözle görülür fiziksel bir sakatlığı yok."

Müfettiş, "Dün ekstra bir gerginlik ya da şok yaşadı mı?" diye sordu.

Hemşire şaşırmış görünüyordu.

"Hiç sanmıyorum."

"Dün öğleden sonra hep onun yanında mıydınız?"

"Öyle olması gerekiyordu, ama Bay Gardner, ısrarla onun için kütüphaneden aldığım iki kitabı değiştirmemi istedi. Karısı sokağa çıkmadan önce bunu yapmayı ondan istemeyi unutmuştu. Onu memnun etmek için kitapları ben götürdüm. Bay Gardner bu arada kendisi için bir iki küçük şey almamı da istedi, karısı için ufak bir armağan gibi. Bu arada çok da cömert davrandı ve benden onun hesabına Boots'da çay içmemi de rica etti. Hemşirelerin çay saatini kaçırmaktan hoşlanmadıklarını belirtti. Bu şakaydı tabii, bana takılıyordu. Evden dörtten önce çıkamadım.

Biliyorsunuz, Noel öncesi mağazalar çok kalabalık oluyor. Eve dönmem altıyı buldu.

Neyse zavallı adamcağız rahatça yatıyordu. Hatta bana zamanın çoğunu uyuyarak geçirdiğini de söyledi."

"Bayan Gardner da o sırada dönmüştü sanırım."

"Evet. Galiba gidip uzanmıştı."

"O kocasına çok bağlı, değil mi?"

"Ona tapıyor. Bence bu kadın kocası için her şeyi yapar. İçe dokunan bir şey bu.

Gördüğüm birçok vakadan da farklı. Daha geçen ay..."

Müfettiş Narracott geçen ay yaşanan skandalin öyküsünü büyük bir ustalıkla daha başında kesmeyi başardı. Saatine bakarak haykırdı. "Aman Tanrım, treni kaçıracağım. İstasyon uzak değil, değil mi?"

"St. David İstasyonu'na gitmek istiyorsanız üç dakikalık yürüyüş mesafesinde, ama eğer Queen Street'e gitmek istiyorsanız?"

"Acele etmeliyim," diyen müfettiş ekledi. "Bayan Gardner'a, veda edemediğim için özür dilediğimi, bildirin lütfen. Sizinle bu küçük konuşmayı yaptığım için çok memnun oldum, hemşire."

Hemşirenin konuşma hevesi böylece dizginlenmiş oldu.

Hemşire, müfettişin arkasından sokak kapısını kapatırken, yakışıklı bir adam, diye düşündü. Gerçekten çok yakışıklı. Anlayışlı. Çok hoş davranışları var.

Ve hafifçe içini çekerek yukarıya, hastasının yanına çıktı.

Bölüm 10: Pearson Ailesi

Müfettiş Narracott bir sonraki aşamada durumu amiri Başmüfettiş Maxwell'e anlattı.

Maxwell, müfettişin açıklamalarını büyük bir ilgiyle dinledi.

Sonra düşünceli bir şekilde, "Bu çok önemli bir vaka olacağa benziyor," dedi.

"Gazetelerin manşetlerine taşınacak."

"Bu konuda sizinle hemfıkirim, efendim."

"Dikkatli olmalı, bir hata yapmamalıyız. Ama ben senin doğru iz üzerinde olduğunu sanıyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk Jim Pearson'un peşine takılmalısın, dün akşam onun nerede olduğunu öğren. Senin de belirttiğin gibi bu çok sık rastlanan bir isim, ama küçük adı da uyuyor. Tabii aslında onun otel kayıt defterine adını açık açık yazıp imzalaması cinayet işlemeyi önceden düşünmediğini gösterir. Hiç kimse bu kadar aptal olamaz. Bence dayısıyla kavga etti ve birden öfkeye kapılıp kafasına vurdu. Eğer adamımız oysa dün akşam dayısının öldüğünü duymuş olmalı. Peki, ama eğer öyleyse neden sabah altı treniyle kimseye bir şey söylemeden çıkıp gitti ki?

Bu kuşkulu görünüyor. Tabii bütün bunlar bir rastlantı da olabilir. Bu noktayı mümkün olduğu kadar çabuk açığa kavuşturmalısın."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum, efendim. Bunun için 1.45 treniyle Londra'ya gideceğim. Aslında Trevelyan'ın evini tutan Willett adlı o kadınla da konuşmak istiyorum. O konu da kuşkumu uyandırıyor, bir tuhaflık var. Ama şu sıralar Sittaford'a gitmem imkânsız. Yollar halâ kar nedeniyle kapalı. Aslında o kadının cinayetle doğrudan bir ilişkisi olabileceğini sanmıyorum. Cinayet işlendiği sırada o ve kızı ruh çağırıyorlarmış. Ah, bu arada, pek tuhaf bir şey var..."

Müfettiş, Burnaby'den dinlediği öyküyü aktardı.

Başmüfettiş Maxwell, "Çok tuhaf!" dedi. "Acaba bu ihtiyar adam gerçeği mi söylüyor? Bu aslında ruhlara filan inananların böyle olaylardan sonra uydurdukları öyküleri de andırmıyor değil."

Narracott güldü. "Ben bunun doğru olduğunu sanıyorum. Burnaby'e bu öyküyü anlattırmakta çok zorluk çektim. O aslında böyle şeylere inanan biri değil -aksine-eski bir asker, bütün bunları saçmalık olarak nitelendiriyor."

Başmüfettiş Maxwell anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Evet, tuhaf bir öykü bu. Ama bize bir yararı da yok."

"Ben 1.45 treniyle Londra'ya gidiyorum."

Başmüfettiş başıyla onayladı.

Narracott şehre ulaşır ulaşmaz doğruca Cromwell Sokağı 21 numaraya gitti. Ona Jim Pearson'ın işte olduğu söylendi. Ancak yedide dönecekti. Müfettiş sanki bu bilginin kendisi için hiçbir önemi yokmuşçasına kayıtsızca başını salladı.

"Fırsat bulursam yedide uğrarım. Zaten önemli bir şey değildi," dedi ve isim bırakmadan oradan ayrıldı.

Oradan sigorta şirketine değil de Wimbledon'a Bayan Martin Dering'le görüşmeye gitmeye karar verdi. Yani eski adıyla Miss Sylvia Pearson'u ziyarete.

Nook adlı villada bakımsızlıktan eser yoktu. Narracott burayı "Yeni ama basit," olarak nitelendirdi.

Bayan Dering evdeydi. Lila rengi elbiseli, oldukça şımarık görünümlü bir hizmetçi müfettişi eşya dolu bir oturma odasına götürdü. Müfettiş hizmetçi kıza kartvizitini vererek hanımına götürmesini istedi.

Sylvia Dering, müfettişi, "Herhalde zavallı Joseph dayının ölümü yüzünden geldiniz," diyerek karşıladı. "Korkunç bir şey bu... gerçekten korkunç! Ben de hırsızlardan çok korkarım. Geçen hafta arka kapıya iki sürgü daha taktırttım. Pencerelere de yeni kilitler."

Müfettiş Narracott, Bayan Gardner'den Sylvia Dering'in henüz yirmi beş yaşında olduğunu öğrenmişti, ama kesinlikle otuzdan fazla görünüyordu. Ufak tefek, sarışın, solgun, anemik görünümlü, yorgun ve endişeli bir kadındı. Sesinde bir insan sesinde bulunabilecek en sinir bozucu tını,

sürekli bir sızlanma tonlaması vardı. Sylvia, müfettişin konuşmasına fırsat vermeden sözlerine devam etti.

"Size elimden geldiği kadar yardım etmek isterim, hatta bundan büyük mutluluk da duyarım ama Joseph Dayı'yla pek görüşmezdik. İyi bir insan değildi o... hiçbir zaman olamadı da. O başınız dertte olduğunda başvurabileceğiniz insanlardan değildi, daima söylenir, karşısındakini eleştirir, küçümserdi. Edebiyat konusunda da en ufak bir fikri yoktu. Başarı... gerçek başarının ölçüsü her zaman para olamaz, müfettiş."

Sonuçta sustu. Bu sözler, müfettişin zihninde yeni birtakım varsayımların belirmesine neden olmuştu.

Narracott, "Trajediyi çok çabuk duymuşsunuz," dedi.

"Jennifer Teyze, bana telgraf çekti."

"Anlıyorum."

"Sanırım akşam gazeteleri de olayı yazacak. Korkunç, değil mi?"

"Dayınızı son yıllarda görmediniz sanırım."

"Evlendikten sonra onu yalnızca iki kez gördüm. İkinci görüşmemizde dayım, kocam Martin'e karşı çok kaba davrandı. Aslında o sanattan hiç anlamazdı, aklı fikri spordaydı. Demin de dediğim gibi gerçek edebiyatın değerini anlayamazdı."

Kocası Trevelyan'dan borç istemiş ve tabii istediği parayı alamamış olmalı...

Narracott'un bu açıklama karşısındaki ilk düşüncesi buydu.

"Bayan Dering," dedi. "Bu yalnızca bir formalite, ama sormam gerekiyor. Dün öğleden sonra neler yaptınız?"

"Ne mi yaptım? Bu ne tuhaf bir yaklaşım, müfettiş. Öğleden sonra akşama dek briç oynadım. Sonra da kocam burada olmadığı için bir arkadaşım benimle birlikte gelerek akşamı benimle birlikte geçirdi."

"Kocanız burada değil miydi? Yani dışarıda mıydı?"

Bayan Dering kibirle, "Edebiyatçıların yemeğindeydi o," diye açıkladı. "Öğlen Amerikalı bir yayınevi sahibiyle yemek yedi. Akşam da bir ziyafete gitti."

"Anlıyorum."

Bu yeterince açık ve net bir açıklamaydı, tüm kuşkuları siliyordu.

"Küçük kardeşiniz Avustralya'da sanıyorum, Bayan Dering."

"Evet."

"Sizde adresi var mı?"

"Ah, elbette. İsterseniz bunu sizin için bulabilirim, şehrin adı çok tuhaftı, şu anda aklıma gelmiyor. New South Wales'de bir yer."

"Peki, Bayan Dering, ya ağabeyiniz?"

"Jim mi?"

"Evet. Onunla da görüşmem gerekiyor."

Bayan Dering hemen adresi verdi, bu Bayan Gardner'ın verdiği adresle aynıydı.

Söylenecek başka bir şey kalmadığı düşüncesiyle müfettiş görüşmeyi tam da bu noktada kesti.

Saatine bir göz atan Narracott hemen yola çıkarsa ancak yedide şehirde olabileceğine karar verdi -tam da Bay Jim Pearson'u evde bulabileceği zamanda-Londra'ya döndü ve doğruca Jim Pearson'un evine gitti.

21 numaranın kapısını açan yine aynı kibirli görünümlü, orta yaşlı kadındı. Evet Bay Jim Pearson şimdi evdeydi. İkinci kattaydı, sakıncası yoksa yukarı çıkabilirdi.

Kadın önden ilerledi, kapıyı çaldı ve kısık, adeta özür dileyen bir sesle, "Sizinle görüşmek isteyen bir bey var," dedi. Sonra geriye çekilerek müfettişin içeri girmesine izin verdi.

Gece elbisesi giymiş genç bir adam odanın ortasında duruyordu. Oldukça ince dudakları ve ürkek kararsız bakışları dışında güzel hatta yakışıklı bile sayılabilirdi.

Sanki son zamanlarda doğru dürüst uyuyamamış gibi bezgin, endişeli bir görünümü vardı.

Meraklı gözlerle içeri giren müfettişi süzdü.

Deneyimli polis, "Ben Müfettiş Narracott'um," diye söze başladı, ama devam edemedi.

James, o anda boğuk bir iniltiyle kendini bir sandalyenin üzerine attı. Kollarını masaya uzatarak başını bunların üzerine dayadı.

"Aman Tanrım! İşte geldi!" diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra da başını kaldırarak, "Neden devam etmiyorsunuz?" diye sordu.

Müfettiş Narracott olanlara bir anlam veremiyor, şaşkınlık içinde bilinçsizce etrafı süzüyordu.

"Dayınız Albay Joseph Trevelyan'ın ölüm olayını araştırıyorum. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Genç adam ağır ağır ayağa kalkarak boğuk, alçak bir sesle sordu. "Beni... tutukluyor musunuz?"

"Hayır, efendim. Böyle bir şey yapacak olursam, size önce yasal haklarınızı bildirirdim. Ben yalnızca dün akşam neler yaptığınızı öğrenmek istiyordum. Eğer isterseniz bu sorularıma yanıt vermeyebilirsiniz."

"Yanıt vermezsem... bu da benim aleyhime kanıt sayılacak değil mi? Ah, evet, ben sizin bu küçük oyunlarınızı biliyorum. Dün oraya gittiğimi öğrendiniz değil mi?"

"Otel kayıt defterine adınızı yazmışsınız, Bay Pearson."

"Ah, evet, bunu inkâr etmenin ne yararı olabilir ki? Evet, oradaydım oraya gitmemem için bir neden var mıydı?"

Müfettiş sakince, "Gerçekten de, oraya neden gittiniz?" dedi.

"Oraya dayımı görmeye gittim."

"Randevunuz var mıydı?"

"Ne demek, randevunuz var mıydı?"

"Dayınız oraya gideceğinizi biliyor muydu?"

"Ben... hayır... bilmiyordu. Ben... buna aniden karar verdim."

"Olabilir. Peki, bunun nedeni neydi?"

"Ben... nedeni mi? Bir nedeni olması mı gerekiyor? Ben... ben yalnızca dayımı görmek istiyordum."

"Anlıyorum, efendim. Peki, kendisiyle görüştünüz mü?"

Uzun süren bir sessizlik oldu... genç adamın yüzünden yaşadığı şaşkınlık ve kararsızlık okunuyordu. Müfettiş Narracott, ona bakarken genç adama acıdı. Bu genç adam belirgin kararsızlığının itiraf anlamına gelebileceğinin farkında değil miydi?

Sonuçta Jim Pearson derin bir soluk aldı ve konuşmaya başladı.

"Şey sanırım her... her şeyi açıkça anlatmam en doğrusu olacak. Evet... dayımı gördüm. İstasyonda Sittaford'a nasıl gideceğimi sordum. Bana bunun olanaksız olduğunu söylediler. Yolun araba geçişine kapalı olduğu söylendi. Onlara durumun acil olduğunu anlattım."

Müfettiş mırıldandı.

"Acil mi?"

"Şey... dayımı görmeyi çok istiyordum."

"Anlıyorum."

"Hamal başını sallayarak bunun imkânsız olduğunu tekrarladı. O sırada dayımın adını söyledim. O zaman hamal gülümsedi ve dayımın Exhampton'da oturduğunu açıkladı.

Bana, onun kiraladığı eve nasıl gidebileceğimi de söyledi."

"O sırada saat kaçtı?"

"Sanırım bir sularındaydı. Oradan doğruca otele... Three Crowns Oteli'ne... gittim ve bir oda kiralayıp öğlen yemeği yedim. Sonra da... dayımı görmeye gittim."

"Yemekten hemen sonra mı?"

"Hayır, hemen değil."

"Peki, saat kaçta?"

"Şey, pek emin değilim."

"Üç buçukta mı? Dörtte mi? Dört buçukta mı?"

"Ben... ben..." James daha da kötü bir şekilde kekelemeye başlamıştı. "O kadar geç olduğunu sanmıyorum."

"Otel sahibesi Bayan Belling sizin dört buçukta çıktığınızı söyledi."

"Öyle mi? Bence... kadın yanılıyor. O kadar geç olduğunu sanmıyorum."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Dayımın evini buldum. Onunla konuştuktan sonra da otele döndüm."

"Eve nasıl girdiniz?"

"Zili çaldım ve kapıyı bana dayım açtı."

"Sizi karşısında görünce şaşırmadı mı?"

"Evet... evet... oldukça şaşırdı."

"Onun yanında ne kadar kaldınız, Bay Pearson?"

"On beş dakika kadar. Ama bakın, ben dayımın yanından ayrıldığım zaman onun hiçbir şeyi yoktu. Yemin ederim, tamamen iyiydi."

"Onun yanından ne zaman ayrıldınız?"

Genç adam önüne baktı. Yüzünde yeniden aynı çelişkili ifade belirmişti. "Tam olarak bilmiyorum..."

"Bence biliyorsunuz, Bay Pearson."

Müfettişin ses tonundaki kararlılığın yararı olmuştu. Genç adam kısık bir sesle yanıt verdi.

"Beşi çeyrek geçe."

"Three Crowns Oteli'ne altıya çeyrek kala dönmüşsünüz. Dayınızın evinden oraya en fazla yedi sekiz dakikada yürüyebilirdiniz."

"Doğruca otele dönmedim. Biraz şehri dolaştım."

"O buz gibi havada... karda mı?"

"O sırada kar yağmıyordu. Daha sonra yağmaya başladı."

"Anlıyorum. Dayınızla ne hakkında konuştunuz?"

"Ah, önemli bir şey konuşmadık. Ben... ben... yalnızca onu ziyaret etmek, hatırını sormak istemiştim!"

Müfettiş doğru dürüst yalan söylemesini beceremiyor, ben bile ondan daha iyisini yapabilirdim, diye düşündü. Sonra yüksek sesle, "Peki bayım," dedi. "Size sormak istediğim bir şey daha vardı: Dayınızın öldürüldüğünü duyunca, neden onun akrabası olduğunuzu açıklamadan Exhampton'dan ayrıldınız?"

Genç adam dürüstçe, "Korkmuştum," dedi. "Dayımın yaklaşık olarak ondan ayrılmamdan kısa bir süre sonra öldürülmüş olduğunu öğrendim. Tanrım! Bu herkesi korkutmaya yeter! Öyle değil mi? Ödüm patladı ve ilk trenle oradan ayrıldım. Ah, tabii, korkarım bu yaptığım aslında büyük bir aptallıktı. Ama insan paniğe kapılınca doğru dürüst düşünemiyor. Ve benim durumumda da herkes paniğe kapılırdı."

"Anlatacaklarınız bu kadar mı, efendim."

"Evet. Evet, tabii."

"O halde sanırım benimle birlikte gelip ifadenizi yazılı olarak vermeye bir itirazınız olmayacaktır. Orada ifadeniz size okunacak ve siz de altına imzanızı atacaksınız."

"Hepsi... hepsi bu kadar mı?"

"Tabii sizi resmi soruşturmaya kadar alıkoymamız da gerekebilir, Bay Pearson."

Jim Pearson, "Aman Tanrım," diye inledi. "Bana yardım edecek kimse yok mu?"

O anda kapı açılarak içeriye genç bir kız girdi. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Müfettiş Narracott ilk bakışta onun çok ilgi çekici, özel bir genç bayan olduğunu fark etti. Kız olağanüstü güzel sayılmazdı, ama çekici ve değişik bir tipi vardı, bir kez görenin kolay kolay unutamayacağı değişik bir yüz. Kız alımlı, aklı başında, havalı, savoir faire,(Becerikli) kararlı ve tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Genç kız, "Ah, Jim!" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

"Her şey bitti, Emily," dedi genç adam. "Onlar dayımı benim öldürdüğümü sanıyorlar."

Emily sordu.

"Kimler?"

James misafiri işaret etti.

"Bu Müfettiş Narracott." Sonra daha nazik bir tavırla tanıştırmayı tamamladı. "Bu da Miss Emily Trefusis."

Emily Trefusis ela gözleriyle, keskin bakışlarla müfettişi süzdü.

"Ah..." dedi. "Jim, ahmağın tekidir. Ama katil değildir."

Müfettiş bir şey söylemedi.

Emily, James'e dönerek ekledi. "Herhalde sen şimdi son derece düşüncesiz, sağduyusuz bir sürü şey söylemişsindir, Jim. Eğer gazeteleri biraz daha doğru dürüst okusaydın, yanında her sözcüğünle ilgili görüş bildiren bir avukat olmadıkça polislerle konuşmaman gerektiğini de bilirdin. Ne oldu? Onu tutukluyor musunuz, Müfettiş Narracott?"

Müfettiş ne yaptığım açıkça, kesinlikle ve teknik olarak açıkladı.

Genç adam bağırdı.

"Emily, benim katil olduğuma inanmıyorsun, değil mi? Buna asla inanmayacaksın, değil mi?"

Emily şefkatle, "Hayır, sevgilim," dedi. "Tabii inanmayacağım." Sonra sakin, müşfik bir tonda ekledi. "Sende o cesaret yok."

James homurdandı.

"Dünyada bir tek dostum bile yok."

Emily, "Var," dedi. "Ben varım. Üzülme, Jim. Parmağımda göz kırpan şu pırlanta yüzüğe bak. Sadık nişanlın burada karşında. Sen müfettişle birlikte git ve her şeyi bana bırak."

Jim Pearson yüzünde şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı, sandalyenin üzerinde duran paltosunu alıp giydi. Narracott hemen yakınındaki komodinin üzerinde duran şapkayı alarak ona uzattı. İkisi birlikte kapıya doğru ilerlediler.

Narracott tam kapıya ulaştıklarında nezaketle, "İyi akşamlar, Miss Trefusis," dedi.

Emily şirin bir havada, "Yine görüşürüz, au revoir(Hoşça kalın) müfettiş," dedi.

Narracott, Emily Trefusis'i daha iyi tanısaydı, bu iki sözcüğün bir tür meydan okuma olduğunu anlayacaktı.

Bölüm 11: Emily İşe Koyuluyor

Bay Trevelyan'ın ölümüyle ilgili resmi soruşturma pazartesi sabahı yapıldı.

Soruşturma oldukça sakin, sıradan geçti, ayrıca hemen bir hafta sonrasına ertelenmesi de insanların birçoğunda hayal kırıklığı yarattı. Yine de cumartesi ile pazartesi arasında Exhampton büyük ün kazanmıştı. Ölen adamın yeğeninin cinayetle ilgili olarak tutuklanması haberi iç sayfalardan baş sayfalara taşındı.

Pazartesi sabahı Exhampton gazetecilerle dolmuştu. Bay Charles Enderby ise futbol oyunu ödülü sayesinde, meslektaşlarından daha iyi konumda olma şansı elde edebilmiş olmaktan dolayı kendini tekrar tekrar kutluyordu.

Genç gazeteci, Binbaşı Burnaby'e bir sülük gibi yapışmayı düşünüyordu. Adamın küçük villasının fotoğrafını çekmek bahanesiyle de Sittaford'ta oturanlar ve onların Trevelyan'la olan ilişkileri konusunda bilgi alacaktı.

Öğle yemeğinde kapının yanındaki küçük masada oturan çok çekici bir kız hemen Bay Enderby'in dikkatini çekmişti. Onun Exhamton'da ne işi olabileceğini merak ediyordu. Kız şık, çarpıcı ama ağırbaşlı giyinmişti. Maktulün akrabası olacak birine pek benzemiyordu. Tuhaf merakları olan, ancak boşa zaman harcamayan biri gibi görünüyordu.

Acaba burada ne kadar kalacak, diye düşündü Bay Enderby kendi kendine. "Ne yazık ki bugün öğleden sonra Sittaford'a gideceğim. Şansızlık işte! Neyse, insanın her konuda da şansı yaver gitmez ya."

Ancak yemekten hemen sonra Enderby hiç beklemediği çok hoş bir sürprizle karşılaştı. Three Crowns Oteli'nin kapısının önündeki basamaklarda durmuş, hızla eriyen karları seyrediyor, cansız kış güneşinin zevkini çıkarıyordu. Tam o sırada hemen arkasında çok hoş bir sesin kendisine seslendiğini duydu.

"Affedersiniz Exhampton'da görmeye değer bir yer olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Charles Enderby ayağına gelen bu kısmeti memnuniyetle karşıladı.

"Sanıyorum bir kale var," dedi. "Çok önemli bir yer değil... ama görülebilir. İzin verirseniz sizi oraya kadar götürebilirim."

"Gerçekten çok naziksiniz. Eğer işinize engel olmayacaksam..."

Enderby hemen hiçbir işi olmadığını söyledi.

Birlikte yola çıktılar.

Kız, "Siz Bay Enderby'siniz değil mi?" diye sordu.

"Evet. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bayan Belling söyledi."

"Ah, anlıyorum."

"Benim adım da Emily Trefusis. Bay Enderby... sizden bana yardım etmenizi istiyorum."

Enderby mırıldandı.

"Yardım etmek mi? Elbette... ama..."

"Bakın ben, Jim Pearson'un nişanlısıyım."

"Ah..." diyen Enderby'in kafasından bir an bu durumun ona gazetecilik açısından sağlayacağı olanaklar geçti.

"Polis, onu cinayetle suçlayıp tutuklayacak. Bundan eminim. Bay Enderby, Jim'in böyle bir şey yapmadığını biliyorum. Buraya da bunu yapmadığını kanıtlamak için geldim. Ancak bana yardım edecek birine ihtiyacım var. Bir bayan yanında bir erkek olmadıkça bir şey yapamaz. Erkekler çok şey biliyorlar ve kadınlar için olanaksız olan birçok yoldan da bilgi toplamayı başarıyorlar."

Bay Enderby memnuniyetle, "Neyse... şey... ben... evet sanırım bu doğru," dedi.

Emily açıkladı.

"Bu sabah tüm gazetecileri inceledim. Birçoğunun yüz ifadeleri bakışları bile öyle aptalcaydı ki. Onların arasında gözüme çarpan tek kişisiniz."

Bay Enderby çok daha memnun bir havada, "Ah," dedi. "O kadar da uzun boylu değil, canım, bunun tam olarak doğru olduğunu söyleyemem, ama..."

"Size önerim bir tür ortaklık olacak," diye açıkladı Emily Trefusis. "Bunun her ikimiz için de yararlı olacağını sanıyorum. Benim araştırmak, ortaya çıkarmak, -öğrenmek- istediğim bazı şeyler var. Siz bir gazeteci olarak sanırım bana bu açıdan yardımcı olabilirsiniz. İstediğim..."

Emily durakladı. Aslında istediği Enderby'i bir anlamda özel dedektif olarak tutmaktı. İstediği her yere gidecek onun sormasını istediği sorulan soracak bir anlamda kendisine bağlı bir köle gibi hareket edecek biri... Ancak bu öneriyi hem onun gururunu okşayacak hem de kabul edilmesini sağlayacak şekilde yapması gerektiğinin de bilincindeydi. Sonuçta, "Size güvenebileceğimi bilmek istiyorum," dedi.

Sesi çok güzeldi, yumuşak ve çekici. Bu son cümle Bay Enderby'i öylesine derinden etkiledi ki, içinden, bu zaval ı güzel kız bana sonuna kadar güvenebilmeli, diye geçti.

Ve Emily'nin elini tutarak heyecanla sıktı. "Sizin için çok zor bir durum olmalı bu."

Ardından da tam bir gazeteciye yakışır bir tepki gösterdi. "Ama biliyorsunuz, ben başına buyruk, özgür biri sayılmam. Zamanımın büyük kısmı çalıştığım gazetenin.

Gönderildiğim yere gitmek zorundayım."

Emily, "Evet," dedi. "Bunu da düşündüm. Zaten işte ben de size, bu konuda yardımcı olabilirim. Hiç kuşkusuz ben, siz gazetecilerin "haber kaynağı" olarak mercek altına almak isteyeceğiniz biriyim, değil mi? Benimle her gün röportaj yaparsanız, hiç kuşkusuz okurlarınızın hoşlanacağı şeyleri söyletmeyi de başarırsınız. Jim Pearson'ın nişanlısı! Pearson'un suçsuz olduğuna bütün kalbiyle inanan kız! Emily, zanlının çocukluğunu anlatıyor! Gerçi ben, onun çocukluğunu bilmiyorum, ama sanırım bu o kadar da önemli değil."

Charles Enderby haykırdı.

"Olağanüstü birisiniz! Gerçekten olağanüstü!"

Emily hemen fırsattan yararlandı. "Ayrıca doğal olarak Jim'in akrabalarıyla da bağlantım var. Sizi onların arasına arkadaşımmışsınız gibi sokabilirim. Aksi takdirde hiç kuşkusuz kapıyı yüzünüze kapatacaklardır."

Enderby geçmişte birçok kez nasıl kovalandığını anımsayarak öfkeyle, "Bunu bilmez miyim?" dedi.

Önüne büyük bir fırsat çıkmıştı. Bu olayda başından beri şansın onunla olduğunu düşünüyordu. Önce futbol yarışmasının karşısına çıkardığı fırsat, şimdi de bu.

Heyecanla, "Anlaştık!" diye haykırdı.

"Güzel," diyen Emily ciddi ve tam bir iş kadını havası takındı. "Şimdi ilk olarak ne yapacağız?"

"Ben bu gün öğleden sonra Sittaford'a gidiyorum."

Genç kıza, Bay Burnaby'le dost olmalarını sağlayan koşulları anlattı.

"O aslında gazetecilerden nefret eden ihtiyarlardan. Ama size 5000 sterlinlik bir çek veren adamın yüzüne kapıyı kolay kolay kapayamazsınız."

Emily, "Bu çok tuhaf olurdu," dedi. "Neyse, Sittaford'a gidiyorsanız, ben de sizinle gelirim."

Enderby, "Güzel!" diyerek gülümsedi. "Ama orada kalabilecek bir yer olup olmadığını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla orada yalnızca Sittaford Malikânesi ve Burnaby gibi bazı kimselere ait olan birkaç villa var."

Emily, "Bir şeyler buluruz," dedi. "Ben daima bir şeyler bulurum."

Bay Enderby buna içtenlikle inanıyordu. Emily'nin tüm sorunlardan zaferle çıkacak bir kişiliğe sahip olduğu anlaşılıyordu.

Bu arada eski kalenin harabelerine erişmişlerdi, ama buna aldırmayarak yıkık bir duvarın üstüne, sözde güneşe oturdular ve Emily düşüncelerini açıklamaya başladı.

"Ben bu konuya hislerimi karıştırmadan, çok ciddi bir açıdan bakıyorum, Bay Enderby. Jim'in katil olmadığını belirtmek isterim, bu cinayeti o işlemedi. Bunu, ona âşık olduğum için söylemiyorum. Onun kusursuz karakterine ya da başka bir şeyine inandığım için de söylemiyorum. Benim inancım kesinlikle -bilgiye- saf bilgiye dayanıyor. Bakın yaklaşık olarak on

altı yaşımdan beri yalnızım, kendi ayaklarımın üstünde duruyorum. Çok fazla kadınla karşılaştığımı söyleyemem, bu yüzden onlar hakkında fazla bilgim yok. Ama erkekleri iyi tanıyorum. Eğer bir kız, bir erkeği iyice tartamaz, neyle karşı karşıya olduğunu anlayamazsa, ilerleyemez. Bense ilerledim, Bay Enderby. Şimdilerde Lucie'de manken olarak çalışıyorum, inanın bana Bay Enderby, bu çok büyük bir başarı sayılabilir.

"Evet, demin de dediğim gibi erkekleri çok iyi anlarım ve değerlendirebilirim. Jim birçok açıdan zayıf karakterli biri. Belki de..." Emily bir an için güçlü erkeklere hayranlık duyan bir kız rolü oynadığını unutmuştu. "Ondan hoşlanmamın nedeni de bu. Onu etkileyebileceğimi ve değiştirip güçlü bir kişilik yaratabileceğimi sanıyorum.

Jim zorlandığı takdirde çok şey yapabilir -hatta suç bile işleyebilir- ama cinayet işleyemez. Kum dolu bir torbayı alarak yaşlı bir adamın arkasına geçip kafasına vuramaz. Zaten yapmaya kalksa bile isabet ettiremez, yanlış bir yerine vururdu.

Aslında o yufka yürekli, çok ince ruhlu, hassas bir gençtir, Bay Enderby.

Yabananlarını bile öldüremez. Onları incitmeden pencereden dışarıya atmaya çalışır ve de çoğu zaman arı tarafından sokulur. Neyse bütün bunları anlatmamın aslında konuya bir yararı yok. Bana inanın ve işe Jim'in suçsuz olduğunu kabul ederek başlayın."

Charles Enderby usta bir gazeteci havasında sordu.

"Birinin cinayeti özellikle onun üzerine yıkmaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Sanmıyorum. Çünkü kimse Jim'in dayısını görmeye buraya geleceğini bilmiyordu.

Tabii kesinlikle emin olduğumu söyleyemem, ama bence bu yalnızca bir rastlantı ve kötü şans. Bizim asıl bulmamız gereken Bay Trevelyan'ı öldürmek için nedeni olan biri. Polis, bunu 'dışarıdan gelen birinin,' bir hırsızın yapmadığından emin. Camlı kapı polisi yanıltmak için kırılmış."

"Bütün bunları size polis mi anlattı?"

Emily, "Öyle denebilir," diye yanıt verdi.

"Öyle denebilir derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bunu bana oteldeki hizmetçi kız anlattı. Onun ablası da Polis Memuru Graves ile evli. Yani kız polisin ne düşündüğünü gayet iyi biliyor."

Enderby, "Çok iyi," dedi. "Bu bir hırsızın işi değilmiş, öyleyse içeriden biri."

"Kesinlikle," diyen Emily başını salladı. "Polis... Müfettiş Narracott'u kastediyorum, bence o işini çok iyi bilen biri. Bay Trevelyan'ın ölümünden kimlerin yararlanacağını araştırmakla işe başladı ve tabii kolaylıkla yarar sağlayacak kişi olarak da Jim'e ulaştı. Polisin araştırmalarını daha fazla sürdürmeye gerek duymayacağını sanıyorum, özellikle de el altında, nasıl diyelim, potansiyel bir suçlu varken. Bu yüzden iş bize düşüyor."

Enderby, "Gerçek katili sizinle birlikte ortaya çıkarmamız ne muhteşem bir şey olurdu, değil mi?" diye haykırdı. "Daily Wire’ın Cinayet Uzmanı! Beni böyle tanımlarlardı hiç kuşkusuz. Ama bu gerçek olamayacak kadar güzel, bir hayal," diye ekledi üzülerek. "Böyle şeylere ancak romanlarda rastlanır."

Emily, "Hiç de değil," dedi. "Benim başıma hep böyle şeyler gelir."

Enderby başını salladı ve yeniden, "Olağanüstü birisiniz!" dedi.

Emily küçük bir not defteri çıkardı.

"Şimdi şu konuyu düzgün, metodik bir şekilde ele alalım. Jim, küçük erkek kardeşi, kız kardeşi ve de Jennifer Teyze'si Bay Trevelyan'ın ölümünden eşit şekilde yararlanacaklar. Gerçi Sylvia -yani Jim'in kız kardeşi- bir sineği bile incitemeyecek bir tip ama kocasından her şey beklenir, adam tam anlamıyla ahlaksızın teki, sanatkâr geçinen kötü, hain bir adam. Sizin de bildiğiniz gibi tehlikeli, mide bulandırıcı, sürekli kadın peşinde koşan tiplerden. Büyük olasılıkla maddi açıdan da sıkıntıdadır. Gerçi miras yoluyla gelecek para tamamıyla Sylvia'nın olacak ama o adam böyle şeylere aldırmaz. Çok geçmeden mirası karısının elinden almanın yolunu bulur."

Enderby, "Onun iğrenç bir yaratık olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Ah, evet. Küstah tavırlı, yakışıklı bir adam. Kadınlar onunla köşelere çekilerek seksten söz ediyorlar. Gerçek erkekler ise ondan nefret ediyorlar."

Enderby de kendi defterine not aldı.

"Öyleyse birinci zanlımız o. Adamın cuma günü ne yaptığını öğrenmemiz gerekiyor... bunu, bir cinayetle bağlantılı tanınmış bir yazarla röportaj yapma bahanesiyle kolaylıkla başarabilirim. Ne dersiniz?"

Emily, "Olağanüstü," dedi. "Sonra Brian var. Jim'in küçük kardeşi. Avustralya'da olduğu sanılıyor. Ama buraya dönmüş de olabilir. Yani bazen insanlar haber vermeden böyle şeyler yaparlar."

"Ona bir telgraf çekebiliriz."

"Öyle yapacağız. Jennifer Teyze'nin bu işle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Duyduğuma göre o olağanüstü bir kadınmış. Karakter sahibiymiş. Ama yine de buradan uzakta olmadığını dikkate almamız gerekiyor, o Exeter'deydi. Belki de ağabeyini görmeye geldi, adam belki taptığı kocası hakkında kötü şeyler söyledi ve belki o da dayanamayıp kızgınlıkla yerden kum torbasını kapıp ağabeyinin kafasına ndirdi."

Enderby Kuşkuyla, "Gerçekten de böyle olabileceğini mi düşünüyorsunuz," diye sordu.

"Hayır, pek sanmıyorum. Ama kim bilebilir ki. Sonra Trevelyan'ın uşağı var.

Vasiyetnamede ona bırakılan para yalnızca 100 sterlin ama adam yine de sağlam birine benziyor. Neyse, uşaktan şüphelenmemize gerek yok sanırıyorum. Ama yine de böyle şeyler belli olmaz. Adamın karısı Bayan Belling'in kuzini. Three Crowns Oteli'nin sahibesi olan Bayan Belling'in. Otele döndüğümde başımı Bayan Belling'in omzuna dayayıp numaradan ağlayabilirim. O şefkatli bir anne, romantik bir kadına benziyor. Sanırım nişanlımın hapse atılacağını duyunca bana acıyacaktır, kim bilir belki bu arada işimize yarayacak bir şeyler de söyler. Ve sonra tabii Sittaford Malikânesi de var. Benim asıl tuhafıma giden ne, biliyor musunuz?"

"Hayır. Ne?"

"Onlar, Willettler. Kışın ortasında Bay Trevelyan'ın malikânesini eşyasıyla birlikte kiralayan anne kız. Bu çok tuhaf bir durum."

Enderby başıyla onayladı.

"Doğru. Çok acayip bu. Bu işin içinde bir iş olabilir, belki de bu Trevelyan'ın geçmişiyle ilgili bir durumdur."

Ve ekledi. "Sonra o ruh çağırma olayı da çok tuhaf. Gazete için bu konuda bir yazı hazırlamayı düşünüyorum. Sir Oliver Lodge ve Sir Arthur Conan Doyle'un ve bazı aktrisler, halktan kişilerin de bu konudaki fikirlerini de alacağım.".

"Hangi ruh çağırma olayı?"

Enderby neşeyle olayı anlattı. Bir şekilde Emily'nin de cinayetle ilgili olup da duymadığı ya da öğrenmediği hiçbir şey kalmasın istiyordu.

Sözlerini, "Tuhaf değil mi?" diye bitirdi. "Yani bütün bunlar insanı düşündürüyor.

Belki de bunun içinde bir iş vardır. Hayatımda ilk defa böyle gerçek bir olayla karşılaşıyorum."

Emily ürperdi. "Ben doğaüstü şeylerden nefret ederim. Ama yine de belki dediğiniz gibi bunun gerisinde de bir şey olup olmadığına bakmak gerek. Ama yine de bu... bu çok korkunç."

"Bu ruh çağırma işleri de çok tuhaf değil mi? Madem ruh adamın öldürüldüğünü söylemiş, neden katilin adını da açıklamamış ki? Bu onun için çok kolay olurdu."

Emily düşüncelerine dalmış bir halde mırıldandı. "Bana Sittaford'ta bir ipucu bulabilecekmişiz gibi geliyor."

Enderby, "Evet," dedi. "Orayı iyice araştırmalıyız. Bir araba kiraladım. Yarım saat sonra yola çıkacağım. Benimle gelmeniz iyi olur."

Emily, "Elbette geleceğim," diye yanıtladı. "Peki ya Bay Burnaby?"

Enderby, "O yürüyerek gidiyor," dedi. "Resmi soruşturmadan hemen sonra yola çıktı. Bana sorarsanız, oraya kadar benimle birlikte gitmekten kurtulmak için yaptı bunu. Yoksa kimse bu erimiş karların arasında yürümekten hoşlanmaz."

"Araba köye çıkabilecek mi?"

"Ah, evet. Ama bu gün köye ilk kez bir araba erişebildi."

Emily ayağa kalktı. "Three Crowns'a dönmenin zamanı geldi. Valizimi toplayıp Bayan Belling'in omzuna başımı dayayarak biraz ağlamayı deneyeceğim."

Enderby şaşkınlık içinde, "Endişelenmeyin," dedi. "Siz her şeyi bana bırakın."

Emily hemen o anda yalana başvurarak, "Ben de öyle yapacağım zaten," dedi.

"İnsanın güvenebileceği birinin olması çok iyi bir şey."

Emily Trefusis gerçekten çok becerikli bir genç kızdı.

Bölüm 12: Tutuklama

Emily'nin şansı yardım etti ve genç kız Three Crowns'a döner dönmez, holde Bayan Belling'le karşılaştı. Emily, "Ah, Bayan Belling," diye bağırdı. "Bugün öğleden sonra buradan ayrılıyorum."

"Peki, bayan. Dört on treniyle Exeter'e mi gidiyorsunuz?"

"Hayır. Sittaford'a gidiyorum."

"Sittaford'a mı?"

Bayan Belling'in yüzünde büyük bir merak ifadesi belirdi.

"Evet. Orada kalabileceğim uygun bir yer olup olmadığını soracaktım."

"Orada mı kalmak istiyorsunuz?"

Kadının merakı büsbütün artmıştı.

"Evet, yani... ah, Bayan Belling, sizinle özel olarak rahatça konuşabileceğim bir yer var mı?"

Bayan Belling, genç kızı merakla ve büyük bir istekle kendi odasına götürdü.

Şöminenin alev alev yandığı küçük bir odaydı burası.

Emily, "Bundan kimseye söz etmeyeceksiniz, değil mi?" diye söze girdi. Konuşmaya böyle başlamanın yeryüzündeki tüm girişlerden daha fazla ilgi ve sempati sağladığını biliyordu.

Bayan Belling'in siyah gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Hayır, bayan, kesinlikle söz etmem."

"Bakın, Bay Pearson... biliyorsunuz..."

"Cuma günü burada kalan genç beyi mi kastediyorsunuz? Polisin resmen tutukladığı beyi?"

"O tutuklandı mı? Resmen tutuklandı mı?"

"Evet, bayan. Yarım saat kadar önce."

Emily bembeyaz kesildi.

"Bundan... bundan emin misiniz?"

"Ah, evet, bayan. Amy bunu komiser yardımcısından öğrenmiş."

"Ne korkunç!" Emily aslında bunu bekliyordu, ama yine de sarsılmıştı. "Bayan Belling anlayacağınız ben... ben... onunla nişanlıyım. Üstelik bunu yapan da o değil! Aman Tanrım! Ne kötü bir durum bu!" Ve Emily ağlamaya başladı. O gün, daha önce Charles Enderby'e bunu yapacağını söylemişti, ama onu asıl dehşete düşüren, gözyaşlarının böyle kolayca dökülmeye başlamış olmasıydı. Bu gözyaşlarının bir kısmı gerçek olmalıydı. Bu onu korkutuyordu. Buna fırsat tanımamalıydı. Kendimi kapıp koyuvermenin Jim'e hiçbir yararı olmaz. Bu oyunda ancak mantıklı, azimli ve zekice davranmakla başarıya ulaşabilirim. Aptal aptal ağlamanın şimdiye kadar kimseye bir yararı olmamıştır ki bana olsun.

Ama insanın kendini bırakması yine de bir tür rahatlamaydı. Üstelik ağlamak isteyen de kendisiydi. Ağlamak Bayan Belling'in sempatisini kazanmak ve yardım almak için en etkin ve tartışmasız yöntemdi. Öyleyse tam yeri gelmişken iyice ağlayıp boşalmaktan çekinmeye ne gerek vardı ki? Tüm kuşkularının, dertlerinin, bilemediklerinin ve kabullenemediklerinin, korkularının ifadesi olup hepsini alıp götürecek gerçek, doyasıya bir ağlama.

"Haydi, haydi yavrum, toplayın kendinizi, böyle yapmayın."

Bayan Belling şişman kolunu Emily'nin omzuna atarak anaç bir şefkatle genç kızın saçını okşadı.

"Bu kadar üzülmeyin, yavrum. Ben başından beri cinayeti onun işlemediğini söyledim. Pek iyi bir gençti. Polislerin çoğu kafasız. Bunu daima söyledim, yine de söylerim. Bence albayı hırsızlık için eve giren bir serseri öldürdü. Kendinizi harap etmeyin yavrum, göreceksiniz her şey düzelecek."

Emily inledi. "Onu çok seviyorum."

Bir yandan da, kendi kendine, "Sevgili Jim," diyordu. "Sevgili, tatlı, çocuksu, akılsız Jim. Ondan yanlış bir anda, yanlış bir şey yapması beklenirdi tabii. Jim gibi birinin oturaklı, düzenli ve azimli Müfettiş Narracott'un karşısında ne yapması beklenebilir ki?"

"Onu kurtarmalıyız," diye bağırdı.

Bayan Belling, onu teselli etmeye çalıştı.

"Tabii kurtaracağız. Tabii kurtaracağız."

Emily gözlerini ovuşturarak kuruladı, son bir kez burnunu çekti ve başını kaldırırken neredeyse öfkeyle, "Sittaford'ta nerede kalabilirim?" diye sordu.

Bayan Belling bir an düşündü.

"Orada kalabileceğiniz bir tek yer var. Zaten orada pek fazla yer de yok. Bay Trevelyan'ın yaptırdığı büyük Sittaford Malikânesi, ama orası Güney Afrikalı bir bayana kiralanmış durumda. Sonra yine onun yaptırdığı altı villa var. Bunlardan beş numarada şimdi eskiden Sittaford Malikânesi'nde bahçıvan olarak çalışan Curtis'le karısı oturuyor. Bayan Curtis yazları pansiyoner kabul ediyordu, tabii Bay Trevelyan'ın izniyle oluyordu bu. Orada kalabileceğiniz başka yer de yok, bu bir gerçek. Ayrıca nalbantın yeri ve postane de var, ama Mary Hilbert'in altı çocuğu var, üstelik yengesi de onunla kalıyor. Nalbantın karısı ise sekizinci çocuğunu bekliyor, evinde kalabileceğiniz bir köşe bile olamaz. Peki, ama Sittaford'a nasıl gideceksiniz, bayan? Araba kiraladınız mı?"

"Bay Enderby'le gideceğim."

"Ah! O nerede kalacak acaba?"

"Herhalde Bayan Curtis'in pansiyonunda. Ona da oda bulabilirler mi acaba?"

Bayan Belling, "Bu durum sizin gibi bir zarif, küçük hanım için doğru olmaz," dedi.

Emily hemen, "Enderby benim kuzenim olur," diye belirtti.

Emily hiçbir şekilde Bayan Belling'in kafasında kendi aleyhine bir kuşku belirmesine izin vermek niyetinde değildi.

Bayan Belling'in yüzü aydınlandı. "Ah, o zaman sorun yok," dedi isteksizce. "Eğer Bayan Curtis'in yanında rahat etmezseniz belki sizin büyük eve geçmenizi de sağlayabilirler."

Emily yeniden gözlerini ovuşturdu.

"Böyle budalalık ettiğim için özür dilerim."

"Bu normal bir şey, yavrum. Ağladığınız için biraz rahatlamışsınızdır artık."

Emily bu kez gerçeği söyledi.

"Öyle. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Güzelce ağlamak ve sıcak bir çay, işte bunlar gibisi yoktur. Siz de o soğuk yolculuğa çıkmadan önce bir fincan çay içmelisiniz."

"Ah, çok teşekkür ederim. Ama..."

Bayan Belling yerinden kalkarak kararlı adımlarla kapıya gitti.

"İtiraz yok. Çay içeceksiniz. Amelia Curtis'e benden selam söyleyin, size iyi baksın. Sizi yemek yemeye zorlasın ve üzülmenize de engel olsun."

Emily, "Çok iyisiniz," dedi.

Bayan Belling, bu romantik aşk hikâyesindeki rolünü heyecanla oynamaya hazırdı artık.

"Ayrıca ben de burada gözlerimi ve kulaklarımı dört açacağım. Duyduğum, polise aksetmeyen birçok küçük şey olabiliyor. Duyduklarımı size ileteceğim, bayan."

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Hiç üzülmeyin, yavrum. Nişanlınızın başını bu beladan çabucak kurtaracağız."

Emily ayağa kalktı.

"Artık gidip eşyalarımı toplamalıyım."

Bayan Belling, "Çayınızı yukarı yollarım," dedi.

Emily yukarı çıkarak, birkaç parça eşyasını valizine koydu. Gözlerini soğuk suyla yıkayarak yüzüne bolca pudra sürdü.

Aynada kendisine bakarak, "Şu halime bak," diye homurdandı. Tekrar pudra ve allık sürdü. "Çok tuhaf. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Gözlerimin şişmesine değdi."

Zili çaldı. Kat hizmetçisi (Polis Memuru Graves'in şirin baldızı) hemen içeri girdi.

Emily, ona bir sterlin bahşiş vererek bir şekilde polisten öğreneceği şeyleri dürüstçe hemen kendisine bildirmesini rica etti. Kız buna söz verdi.

"Sittaford'ta Bayan Curtis'in evinde mi olacaksınız? Size haber veririm, bayan.

Gerçekten de elimden geleni yapanm. Burada hepimiz sizin için inanamayacağınız kadar çok üzülüyoruz. Kendi kendime hep, "Ya aynı şey senin ve Fred'in de başına gelseydi," diyorum. Mahvolurdum... gerçekten. Duyduğum en ufak bir şeyi bile hemen size ileteceğimden emin olun."

Emily, "Sen bir meleksin," dedi.

"Geçen gün Woolworth'den aldığım Şırıngalı Katiller adlı romanda, gerçek katili nasıl buluyorlardı, biliyor musunuz bayan? Bir parça sıradan bal mumu sayesinde.

Nişanlınız çok yakışıklı değil mi, bayan? Gazetelerdeki resimlerinden çok farklı. Hem sizin ve hem de onun için her şeyi yapacağım, bayan."

Romantik bir coşkunun odağı haline dönüşen Emily, Bayan Belling'in getirdiği çayı da içtikten sonra Three Crowns'tan ayrıldı.

Eski Ford zmgırdayarak hareket ederken, Enderby'e, "Bu arada unutmadan söyleyeyim," dedi. "Siz benim kuzenimsiniz."

"Neden?"

Emily, "Taşralıların kafaları bazı şeyleri almıyor, henüz çok saflar," dedi. "Böyle söylememin daha iyi olacağını düşündüm."

Enderby yine fırsattan faydalandı. "Çok güzel. O halde artık size Emily diye hitap etmem gerekiyor."

"Elbette, sevgili kuzenim. Ya sizin küçük adınız neydi?"

"Charles."

"Tamam, Charles."

Araba Sittaford'a doğru ilerlemeye başladı.

Bölüm 13: Sittaford

Emily, Sittaford'u ilk gördüğünde çok etkilendi. Exhampton'dan yaklaşık iki kilometre kadar sonra anayoldan ayrılıp fundalık alanın hemen kıyısında yer alan köye ulaşana dek çorak, kırsal alandaki dik dönemeçli dağ yolunda ilerlediler. Köyde bir demirci dükkânı ve hem postane hem de şekerleme dükkânı olarak çalışan dükkândan başka bir şey yoktu. Buradan dar dönemeçli bir yolu izleyerek bir dizi yeni yapılmış, küçük granit dış cepheli villaya ulaştılar. Araba bunlardan ikincisinin önünde durdu ve sürücü buranın Bayan Curtis'in evi olduğunu söyledi.

Bayan Curtis ufak tefek, ince, kır saçlı, hareketli ve ilk bakışta geçimsiz izlenimi veren bir kadındı. O sabah Sittaford'a ulaşan cinayet haberleri yüzünden iyice heyecanlanmıştı.

"Evet, size tabii oda verebilirim, bayan, kuzeninize de, ama tabii birkaç ufak değişiklik yapmamı bekleyebilirse. Herhalde bizimle birlikte yemeye bir itirazınız olmaz? Şey, inanılır gibi değil! Bay Trevelyan öldürülmüş ve resmi soruşturma bile yapılmış. Cuma sabahından beri bütün dünyayla ilişkimiz kesildi. Bu sabah haberi duyduğum zaman öyle şaşırdım ki. Curtis'e, "Albay ölmüş, bu da günümüzde artık dünyanın her yerinin de aynen burası gibi kötülükle dolu olduğunu gösteriyor," dedim. Neyse bayan, konuşarak sizi burada alıkoyuyorum. İçeri girin, siz de beyefendi. Çaydanlık ocakta, hemen bir çay içmelisiniz. Yol sizi çok yormuş olmalı.

Aslında bugün hava biraz daha ılık ama... Daha dün burada kar yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğindeydi."

Bir konuşma seli içinde boğulan Emily'le Charles Enderby'e kalacakları yeni odalar gösterildi. Emily'nin gayet temiz olan dört köşe küçük odası Sittaford fenerinin bulunduğu yamaçlara bakıyordu. Enderby'in hücreden farksız odası ise yola bakıyordu ve odada bir yatak, mikroskobik boyutta bir komodin ve lavabodan başka eşya yoktu.

Arabanın sürücüsü Enderby'in valizini yatağının üzerine bıraktı ve adam ücretin tamamını alıp teşekkür edip gittikten sonra Enderby, buraya gelmiş olmamız köy halkı için çok büyük bir olay olmalı, diye düşündü.

Gözlemlerinden kaynaklanan bir düşünceydi bu. "Çeyrek saat içinde Sittaford'ta yaşayan herkes hakkında ve tüm olup bitenlere ilişkin öğrenilebilecek ne varsa öğrenmiş olacağımıza bahse girebilirim."

İki genç on dakika sonra aşağıda, rahat mutfakta masanın başında oturuyorlardı.

Aksi suratlı, kır saçlı, yaşlıca bir adam olan Curtis'le tanıştırılmışlardı. İyi demlenmiş çayı içiyor, tereyağı, ekmek, lop yumurta ve Devonshire kaymağı yiyorlardı. Bu arada da konuşulanları dinliyorlardı. Böylece yarım saate kalmadan bu küçük köyde yaşayan toplulukla ilgili olarak bilinmesi gereken ne varsa öğrenmişlerdi.

Önce dört numaralı villada oturan Miss Percehouse'dan söz edildi. Aksi, huysuz ihtiyar bir kız olan kadın, Bayan Curtis'e göre de altı yıl önce ölümünü beklemek için Sittaford'a gelmişti.

"Ama ister inanın ister inanmayın, bayan Sittaford'un havası öyle sağlıklı ki, Miss Percehouse buraya geldiği günden bu yana iyileşmeye başladı. Buranın temiz havası ciğerler için çok yararlı.

Miss Percehouse'un bir de onu zaman zaman görmeye gelen bir yeğeni var. Genç bir adam. Şu sıralar burada. Tabii aslında genç adamın yapmaya çalıştığı paranın ailenin dışında birine bırakılmamasını sağlamak. Burası yılın bu mevsiminde genç bir adam için çok sıkıcı bir yer. Ama tabii burada bile eğlenmenin bazı yolları olabiliyor.

Onun gelişi Sittaford Malikânesi'ndeki genç kız açısından çok iyi oldu. Zavallı kızcağız! Kış mevsiminde onun gibi birini o kışladan farksız malikâneye getirmek akıl alacak bir davranış değil. Bazı anneler çok bencil oluyorlar. Genç kız çok da zarif, hoş bir bayan. Bay Ronald Garfield da bu arada halasını da ihmal etmeden sık sık oraya gitmeye çalışıyor."

Charles Enderby'le Emily bakıştılar. Charles ruh çağırma seansında masada bulunanlar arasında Ronald Garfield'in adının geçtiğini anımsıyordu.

Bayan Curtis konuşmasını sürdürdü. "Hemen yanımızdaki 6 numaralı villa yeni satıldı. Alan Duke isminde biri. Beyefendi biri gibi görünüyor. Tabii olabilir de olmayabilir de. Bir şey söylemek kolay değil, günümüzde insanlar arasındaki farklılıklar o kadar da belirgin değil. İnsanlarla samimi olmaktan pek hoşlanmıyor.

Çekingen bir adam aslında eski bir asker olduğu düşünülebilir, ama tam olarak bir asker gibi davrandığı söylenemez. Binbaşı Burnaby gibi değil, ona baktığınız anda karşınızda tüm davranışlarıyla, nezaketiyle askeri eğitim almış birinin olduğunu anlıyorsunuz.

"3 numaralı villada Bay Rycroft oturuyor, ufak tefek, yaşlı bir adam. British Museum için kuş toplamak amacıyla dünyanın dört bir ucuna gittiği söyleniyor.

Doğa bilimcisi. Hava izin verdiği oranda dışarıda, fundalık alanlarda, kırlarda dolaşıyor. Olağanüstü bir kitap birikimi var. Zaten villasının her tarafı da kitap raflarıyla dolu.

"2 numaralı villada ise Albay Wyatt adında yatalak bir adam yaşıyor. Yanında Hintli bir uşağı var. Zavallı soğuktan çok rahatsız oluyor. Uşağı kastediyorum, Bay Wyatt'i değil. Çok sıcak bir yöreden gelmiş onun gibi biri için bu hiç de şaşılacak şey değil. Evlerinin içi öyle sıcak ki, insan boğulacak gibi oluyor. Birden bir fırına girmek gibi bir şey bu.

"1 numaralı villa ise, Binbaşı Burnaby'nin. O, yalnız oturuyor. Ben sabahları gidip onun ev işlerini yapıyorum. Çok temiz ve titiz bir adam. Albay Trevelyan'la da çok iyi dostlardı. Sanırım çocukluklarından beri arkadaşlarmış. Her ikisinin de evlerinin duvarını o tuhaf, yurtdışından getirilmiş hayvan başları süslüyor.

"Bayan Willett'le kızına gelince, onları anlamak mümkün değil. Zaten hiç kimse akıl erdiremiyor. Çok paraları olduğu muhakkak. Exhampton'daki Amos Parker'dan alışveriş ediyorlar, adam bana haftalık hesaplarının yedi, sekiz sterlinin üzerinde olduğunu söyledi. Eve giren yumurta sayısını bilseniz şaşırırsınız! Hizmetçilerinin hepsini de Exeter'den getirdiler. Ama onlar buradan memnun değiller ve geri dönmek istiyorlar, aslında bunda haklılar da. Bayan Willett onları haftada iki kez kendi arabasıyla Exeter'e gönderiyor, gerek bu gerekse buradaki yaşamlarının iyiliği hizmetçilerin burada kalmayı kabullenmelerini sağlıyor. Ama bana sorarsanız ben, açıkçası, Bayan Willett gibi zarif, şık bir hanımın kendini böyle bir taşra köyüne gömmesini çok tuhaf buluyorum. Neyse, artık bu çay takımlarını toplasam iyi olacak."

Kadın derin bir soluk aldı, aynı şekilde Charles ve Emily de. Bunca bilgiye böylesine kolaylıkla ulaşabilmiş olmak her ikisini şaşkına

çevirmişti.

Charles, kadının bir an susmasından yararlanarak sordu. "Binbaşı Burnaby döndü mü?"

Bayan Curtis elinde tepsi bir an için durdu.

"Evet, sizden yarım saat kadar önce yürüyerek geldiğini gördüm. Onu görünce,

"Aman efendim, neden," diye bağırdım kendimi tutamayarak. "'Exhampton'dan buraya kadar yürüdünüz mü yoksa?' Bana sert sert bakarak, 'Neden yürümeyeyim?' diye kızdı, 'İki ayağı olan bir insanın dört tekere ihtiyacı yoktur. Bildiğiniz gibi zaten her hafta bir kez bu yolu yürürüm.' Ben de, 'Ah evet ama efendim,' diye yanıtladım.

'Ama şimdi durum başka. Bir cinayet işlendi. Korkunç bir şok yaşamış olmalısınız.

Yaşadığınız şok ve resmi soruşturmanın yıpratıcılığından sonra bunca yolu yürüyecek gücü bulmanız olağanüstü bir şey.' Ama o yalnızca bir şeyler homurdanarak yoluna devam etti. Berbat görünüyordu. Cuma gecesi kasabaya erişebilmiş olması bile bir mucize. Onun yaşında büyük cesaret bu. Tipi ve fırtınada on kilometreye yakın yol yürümek. Siz ne düşünürsünüz bilmem, ama günümüzdeki gençler bu eski toprakların yarısı bile olmazlar. Bay Ronald Garfield böyle bir şeyi katiyen başaramazdı. Aslında bence Bay Garfield, Bay Burnaby'nin öyle yalnız başına çıkıp gitmesine izin vermemeliydi. Nalbant Bay Pound da, postaneden Bayan Hibbert de bu konuda benimle aynı görüşte, Bay Garfield da onunla gitmeliydi.

Binbaşı Burnaby tipide kaybolsaydı, herkes Bay Garfield'ı suçlayacaktı. Ve bu bir gerçek!"

Bayan Curtis çay tepsisini alarak bir şekilde zafer edasıyla bulaşık yıkanan yere geçti.

Bay Curtis piposunu düşünceli bir şekilde ağzının sağından soluna geçirdi. "Kadınlar çok konuşuyorlar," dedi. Ara verdi ve bir süre sonra da ekledi. "Çoğu zaman da ne söylediklerinin de farkında değiller."

Charles ve Emily, onun bu yorumunu sessizlik içinde dinlediler. Daha başka bir şey söylenmediğini gören Charles bunu onaylayarak mırıldandı.

"Evet, doğru. Çok doğru."

Bay Curtis, "Ah," dedi ve sonra dingin, düşünceli bir sessizliğe büründü.

Charles ayağa kalktı.

"Sanırım artık gidip ihtiyar Burnaby'i görmeliyim. Resim çekiminin yarın olacağını haber vermem gerek."

Emily, "Ben de seninle geleceğim," diye atıldı. "Onun, Jim hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum, tabii cinayet konusunda da."

"Lastik çizmen ya da benzeri bir şeyin var mı? Dışarısı çamur içinde."

"Exhampton'dan Wellingtons botlar satın almıştım," dedi Emily.

"Çok akıllı, pratik bir kızsın. Her şeyi düşünüyorsun."

"Maalesef," dedi Emily. "Bunun cinayeti kimin işlediğini bulmaya pek bir yararı olmuyor." Ve tepkili bir havada ekledi. "Kim bilir belki cinayet işlemeye olur."

"Aman sakın beni öldürme de," dedi Bay Enderby.

Birlikte dışarı çıktılar. Bayan Curtis hemen mutfaktan odaya döndü.

Bay Curtis hemen, "Binbaşının evine gittiler, onu göreceklermiş," diye mmldandı.

Bayan Curtis, "Ah," dedi. "Evet, sen ne dersin? Onların arasında bir aşk var mı, yoksa yok mu? Söylediklerine göre akraba evlilikleri bir çok soruna neden olabiliyormuş. Geri zekâlı, sağır ve dilsiz çocuklar, filan. Genç adam, kıza âşık, bu açıkça görülüyor. Ama kıza gelince, o aynen büyük teyzem Sarah'nın Belinda'sı gibi içten pazarlıklı. Erkekleri etkilemesini biliyor. Acaba kız neyin peşinde? Ben ne düşünüyorum, biliyor musun, Curtis?"

Bay Curtis homurdandı.

"Polisin cinayet zanlısı olarak tutukladığı genç adam var ya? Bence kızın aklı fikri onda. Bence buraya da bir şeyler öğrenmek için geldi." Bayan Curtis porselen çay takımlarını şangırdattı. "Ve şunu iyi bil ki, eğer öğrenilecek bir şey varsa, bu kız, onu öğrenecek!"

Bölüm 14: Willettler

Charles'la Emily, Binbaşı Burnaby'i görmeye gittikleri sırada Müfettiş Narracott, Sittaford Malikânesi'nde, salonda oturuyor ve Bayan Willett hakkındaki düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Yollar ancak o sabah açıldığı için müfettiş de kadınla daha önce görüşmek için fırsat bulamamıştı. Bayan Willett'in nasıl biri olduğuna ilişkin bir fikri yoktu, ama karşısında böyle birini bulacağı da hiç aklına gelmemişti. Konuşma boyunca duruma hâkim olan kendisi değil, Bayan Willett olmuştu.

Bayan Willett bir iş kadını ciddiyeti, becerikliliği ve etkinliği içinde hışımla salona girmişti. Uzun boylu, ince yüzlü, keskin bakışlıydı. Gözlerinden adeta zekâ fışkırıyordu. Üzerine Sittaford gibi kırsal kesimdeki bir eve yakışacak otantik niteliğe hiç de uymayan, incelikle işlenmiş özenli ipek örgü bir takım giymişti. Rugan ayakkabıları ince, yüksek topuklu, ipek çoraplarıysa çok ince, pahalı türdendi.

Parmaklarında değerli olduğu anlaşılan güzel birkaç yüzük vardı. Boynuna ise iki sıra pahalı ve göz alıcı kültive inci kolye takmıştı.

"Müfettiş Narracott?" dedi Bayan Willett. "Tabii evi dolaşmak istiyorsunuz. Ne korkunç bir felaket bu. Hâlâ inanamıyorum. Biliyor musunuz, olayı daha bu sabah öğrendik. Bizim için gerçek bir şok oldu. Çok sarsıldık. Oturmaz mısınız, müfettiş?

İşte bu da kızım Violet."

Müfettiş, kadının peşinden odaya giren genç kızı pek fark etmemişti. Oysa Violet iri mavi gözleri, uzun boyu, sarı saçlarıyla çok güzel bir kızdı.

Bayan Willett de koltuklardan birine oturdu.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz, müfettiş? Ben zavallı Albay Trevelyan'ı pek tanımazdım, ama eğer elimden gelen bir şey varsa."

Müfettiş ağır ağır, "Teşekkürler madam," dedi. "Tabii insan böyle durumlarda neyin yararlı, neyin de yararsız olduğunu asla bilemiyor."

"Anlıyorum. Tabii bu evde bu acı olayı aydınlatacak bir şeyler olabilir, ama pek sanmıyorum. Albay Trevelyan tüm özel eşyalarını toplayıp götürmüştü. Zavallı adamcağız, oltalarını karıştıracağımdan bile korkuyordu."

Bayan Willett hafifçe güldü.

"Onunla tanışıyor muydunuz?"

"Evi kiralamadan önce mi? Ah, hayır. Buraya taşındıktan sonra onu birçok kez davet ettim, ama hiç gelmedi. Zavallıcık, pek çekingendi. Onun sorunu da buydu işte.

Onun durumunda birçok erkek tanıdım. Kadın düşmanı ya da bu tür aptalca deyimlerle anılmayı kabullenirler, aslında bunun tek nedeni çekingenlikleridir." Bayan Willett bir an durdu sonra kararlı bir sesle ekledi. "Eğer onunla yakın olabilseydim, çok geçmeden onu bu saçmalıktan kurtarırdım. Bu tip erkeklere cesaret verilmesi gerekir."

Müfettiş, Bay Trevelyan'ın kiracılarına karşı savunmaya geçip kesinlikle yakınlık kurmamasına şimdi anlam verebiliyordu.

Bayan Willett konuşmaya devam etti. "Onu ikimiz de davet ettik. Öyle değil mi, Violet?"

"Ah! Evet, anne."

Bayan Willett, "O aslında tam anlamıyla basit, saf bir denizciydi," dedi. "Ve her kadın denizcilerden hoşlanır, Müfettiş Narracott."

Müfettiş Narracott o ana kadar konuşmayı yönetenin Bayan Willett olduğunun farkındaydı. Kadının son derecede zeki biri olduğundan emindi. Gerçekten de göründüğü kadar saf ve masum olabilirdi. Ama olmayabilirdi de.

Narracott, "Benim asıl bilgi almak istediğim nokta şu," dedi ve sözlerine ara verdi.

"Evet, müfettiş?"

"Bildiğiniz gibi cesedi Binbaşı Burnaby buldu. Buna da bu evde geçen bir olay neden oldu."

"Yani?"

"Ruh çağrılmasını kastediyorum. İzninizle..." Müfettiş birden döndü.

Kız hafifçe inlemişti.

Annesi, "Zavallı Violet," dedi. "Çok sarsıldı... aslında hepimiz çok sarsıldık. Akıl alır bir şey değil! Çok tuhaf bir durum! Benim batıl inançlarım yoktur, ama gerçekten de çok tuhaf, anlaşılmaz bir durumdu."

"Demek gerçekten oldu bu?"

Bayan Willett'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Olmak mı? Tabii oldu. O sırada bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm... son derece kötü ve çirkin bir şaka. Genç Ronald Garfield'dan kuşkulanmıştım..."

"Ah, hayır, anne. Onun yapmadığından eminim. Buna yemin etti."

"Ben o sırada ne düşündüğümü anlatıyordum, Violet. İnsan bunun şaka olduğunu düşünmekten başka ne yapabilirdi?"

Müfettiş ağır ağır, "Tuhaf bir olay bu," dedi. "Bundan huzursuz olmuş muydunuz, Bayan Willett?"

"Hepimiz çok huzursuz olduk. O ana kadar aslında, bu yalnızca bir şaka, aptalca bir eğlenceydi. Böyle şeyleri bilirsiniz. Kış akşamı vakit geçirmenin, eğlenmenin bir yolu. Sonra birden, bu oldu! Çok kızdım."

"Kızdınız mı?"

"Tabii. Birinin bunu özellikle yaptığını sandım. Demin de söylediğim gibi, şaka olarak."

"Ya şimdi?"

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi ne düşünüyorsunuz?"

Bayan Willett ellerini anlamlı bir şekilde iki yana açtı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu... bu tuhaf bir durum."

"Ya siz Bayan Violet?"

"Ben mi?"

Kız irkildi.

"Ben... ben... bilemiyorum. Bunu, o anı asla unutamayacağım. Hâlâ rüyalarımda bile bunu görüyorum. Bir daha asla ruh çağırma cesaretini gösteremeyeceğim."

"Sanırım Bay Rycroft burada olsa bunun gerçek olduğunu söylerdi," dedi Bayan Willett. "O böyle şeylere inanıyor. Aslında ben de bu olayın gerçek olduğuna inanmaya başlıyorum. Bu gerçekten de bir ruhun o akşam bir mesaj ilettiği dışında nasıl açıklanabilir ki?"

Müfettiş başını salladı. Ruh çağırma olayından özellikle karşısındakileri tedirgin etmek için söz etmişti. Bunun yanında bir sonraki sorusu son derece sıradan, gelişigüzel görünecekti.

"Kışın burayı sıkıntılı bulmuyor musunuz, Bayan Willett?" diye sordu.

"Ah, buraya bayılıyoruz. Büyük değişiklik! Bildiğiniz gibi biz Güney Afrika'dan geldik."

Kadının sesi sakin ve kayıtsızdı.

"Öyle mi? Güney Afrika'nın hangi bölgesinden?"

"Ah! Cape Town'dan. Violet İngiltere'yi daha önce hiç görmemişti. Burası onu büyüledi adeta, kar ona çok romantik geliyor. Bu ev gerçekten çok rahat."

"Burayı, İngiltere'nin bu bölgesini seçmenize yol açan neydi?"

Müfettişin sesinde hafif, olağan bir merak hissediliyordu.

"Devonshire hakkında çok kitap okuduk, özellikle Dartmoor hakkında. Gemide bile...

Widdecombe Festivali'ni okuyorduk. Dartmoor'u görmeyi hep çok istemiştim."

"Peki, Exhampton'u seçmenizin nedeni neydi? Burası pek bilinen bir yer değildir."

"Şey... dediğim gibi bütün o kitapları okuduk. Sonra gemide sürekli Exhampton'dan söz eden bir çocuk vardı. Burayı övdü durdu... buraya hayrandı."

Müfettiş, "Adı neydi?" diye sordu. "Buralı mıydı?"

"Adı neydi bakayım? Ah, evet, Cullen'dı sanırım. Hayır, hayır, Smythe'di. Ne budalayım! Bir türlü aklıma gelmiyor adı, gemilerdeki durumu bilirsiniz, müfettiş.

Herkes herkesle dost olur, sonradan da görüşmeyi planlar, ama karaya çıktıktan bir hafta sonra bu kişilerin adlarını bile anımsayamazsınız."

Kadın güldü.

"Ama pek şirin bir delikanlıydı o... yakışıklı değildi, ama çok hoş bir gülüşü vardı. Kızıl saçlıydı."

Müfettiş gülümsedi ve, "Ve onun etkisiyle burada ev tutmaya karar verdiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Ne çılgınlık, değil mi?"

Narracott, çok zeki, diye düşündü. Kesinlikle çok zeki. Bayan Willett'in yöntemini anlamaya başlıyordu. Kadın savaşı daima düşman toprağına çekiyordu. "Böylece bir emlakçıya mektup yazarak burada sizin için bir ev bulmasını istediniz?"

"Evet... o da bize Sittaford'u önerdi. Burası tam istediğimiz gibi bir yer gibi göründü bana."

"Bu mevsimde hiç de bana göre bir yer değil burası," dedi müfettiş gülerek.

Bayan Willett neşeyle, "Sürekli İngiltere'de yaşasaydık," dedi. "Biz de sizin gibi düşünürdük."

Narracott ayağa kalktı. "Exhampton'daki emlakçının adını nereden buldunuz?

Herhalde bu pek kolay olmadı?"

Bir sessizlik oldu. Konuşmadaki ilk duraklama anıydı bu. Müfettiş, Bayan Willett'in gözlerinde bir sıkıntı, hatta öfke parıltısı gördüğünü düşündü. Kadının yanıtını önceden hazırlamamış olduğu bir soru sormuştu.

Bayan Willett, kızına döndü. "Sahi o emlakçıyı nasıl bulmuştuk, Violet? Bunu anımsayamadım?"

Kızın bakışlarındaki ifade farklıydı. Korkmuş görünüyordu.

"Ah, evet, tabii," dedi Bayan Willett bir süre sonra. "Delfridges. Onların danışma bürosu. Orası harika bir yer. Daima oraya gidip istediğim her konuda bilgi alırım.

Onlara buradaki en iyi emlakçının adını sordum. Bana söylediler."

Müfettiş, kafası hızlı çalışıyor, diye düşündü. Çok hızlı. Ama yine de yeteri kadar hızlı değil. Sizi hazırlıksız yakaladım, madam.

Narracott evi şöyle bir gözden geçirdi. Malikânede yararlı olabilecek bir şey yoktu.

Ne bir belge ne kilitli bir çekmece ne de dolap.

Bayan Willett neşeli neşeli konuşarak müfettişle birlikte kapıya dek yürüdü.

Narracott, ona kibarca teşekkür ederek evden ayrıldı.

Müfettiş evden ayrılırken Bayan Willett'in omzunun üzerinden Violet'in yüzüne baktı. Kızın yüzündeki ifadede bir değişiklik olmamıştı. Kesinlikle yanılmıyordu.

Korkuydu bu yüzde gördüğü. Özellikle de kimsenin kendisini izlemediğini düşündüğü anda bu yüzde beliren bir korku.

Bayan Willett hâlâ konuşuyordu.

"Neyse. Burada çok önemli bir sorunumuz var, müfettiş. Hizmetçi sorunu.

Hizmetçiler böyle kırsal alanlarda yaşamak istemiyorlar. Zaten bizimkiler de bir süreden beri yanımızdan ayrılmakla tehdit ediyorlardı bizi üstüne üstlük bir de bu cinayet haberi onları iyice tedirgin etti. Ne yapacağımı bilemiyorum. Belki de sorunu uşak tutarak çözebilirim. Exeter'deki İşçi Bulma Kurumu'nun önerisi de bu oldu?"

Müfettiş Narracott dalgın dalgın cevap verdi. Kadının gevezeliğini pek dinlediği yoktu. Aklı kızın yüzünde fark ettiği ifadedeydi.

Bayan Willett zekice davranmıştı, ama... yeterince değil.

Narracott malikâneden çıkarken zihninde yalnızca bu düşünce vardı.

Willettlerin Bay Trevelyan'ın ölümüyle bir ilgileri yoksa Violet neden korkuyordu?

Narracott son bir hamle için durakladı. Ön kapının eşiğinde tam gitmek üzereyken aniden topuklarının üzerinde döndü.

"Sahi, aklıma gelmişken, genç Pearson'u tanıyordunuz, değil mi?"

Bu seferki sessizlik çok belirgindi. Bir an süren bir ölüm sessizliği.

Neden sonra konuşan yine Bayan Willett oldu.

"Pearson mu?" dedi. "Hiç sanmıyorum."

Sözlerini sürdüremedi. O anda içeriden tuhaf, iç çekişi andırır bir ses duyuldu.

Ardından da birinin yere düşmesinin çıkardığı gürültü. Narracott yıldırım hızıyla eşikten içeri daldı.

Violet bayılmıştı.

Bayan Willett, "Zavallı yavrum!" diye haykırdı. "Tüm bu gerginlik ve şok! O korkunç ruh çağırma seansı ve sonra da bu cinayet. Violet güçlü değil. Çok teşekkür ederim, müfettiş. Evet, lütfen onu şu kanepeye yatırın. Şu çıngırağı da çalarsanız.

Hayır, başka yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Çok teşekkürler."

Müfettiş bahçe yolundan ilerlerken dudakları haşin bir gülümsemeyle gerilmişti.

Jim Pearson'un Londra'da gördüğüm o son derece çekici kızla nişanlı olduğunu biliyorum.

Peki, ama o zaman Violet Willett, genç adamın ismini duyunca neden bayıldı?

Willettlerle Jim Pearson'un arasındaki ilişki ne?

Ön bahçe kapısından çıkınca kararsızlık içinde durakladı. Cebinden not defterini çıkardı. Buna Trevelyan'ın yaptırttığı altı villada oturanların adlarını ve haklarında kısa notlar almıştı. Narracott'un işaret parmağı altı numaralı evin üzerinde durdu.

Müfettiş, "Evet," dedi. "Şimdi onu görmem doğru olur."

Yoldan hızla inerek 6 numaranın yani Bay Duke'un oturduğu villanın kapısını çaldı.

Bölüm 15: Binbaşı Burnaby'i Ziyaret

Bay Enderby bahçe yolundan ilerledi ve Binbaşı Burnaby'nin evinin kapısını coşkuyla çaldı. Kapı hemen açıldı ve Binbaşı Burnaby kıpkırmızı bir yüzle eşikte belirdi.

Hoşnutsuz, sıkıntılı bir sesle, "Siz miydiniz?" diye sordu. Aynı şekilde konuşmaya devam edecekti, ama birdenbire Emily'i fark edince yüzündeki ifade değişti.

Charles kare as çıkaran bir oyuncu havasında, "Miss Trefusis," diye açıkladı.

"Kendisi sizinle görüşmeyi çok istiyor."

Emily en tatlı gülümseyişiyle sordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Ah, evet. Tabii. Ah, evet... evet." Kekelemeye başlayan Burnaby geri geri çekilerek oturma odasına girdi. Koltuklan çekti, sehpaları itti.

Emily vakit yitirmeden konuya girdi.

"Bakın, Binbaşı Burnaby, ben Jim'in nişanlısıyım, Jim Pearson'un. Ve elbette onun için çok endişeleniyorum."

Bir masayı itmekte olan adamın bir an şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Ah, hu çok kötü bir durum genç bayan. Anlatamayacağım kadar üzgünüm."

"Binbaşı Burnaby, bana dürüst davranın. Siz Jim'in suçlu olduğuna inanıyor musunuz? Eğer inanıyorsanız bunu bana açıkça söylemekten çekinmeyin lütfen.

Gerçeği insanların bana yalan söylemesine yüz kez yeğlerim."

Yaşlı adam yüksek ve kararlı bir sesle, "Hayır, onun suçlu olduğunu sanmıyorum," dedi ve bir yastığı birkaç defa yumrakladıktan sonra Emily'nin karşısına oturdu. "İyi bir genç o. Ama biraz zayıf olabilir. Darılmayın ama eğer aklına eserse kolaylıkla yanlış yola da sapabilir. Ama

cinayet... hayır. Ve inanın bana ne söylediğimin de kesinlikle bilincindeyim, yaşamım boyunca elimden çok sayıda astsubay geçti.

Günümüzde emekli ordu mensuplarıyla alay etmek moda, ama inanın bizim de bildiğimiz birkaç şey var, Miss Trefusis."

"Elbette öyle," dedi Emily. "İçinizden geçeni söylediğiniz için size derin bir minnet duyuyorum."

Binbaşı "Bir... bir viski soda alır mıydınız?" diye sordu adeta özür dileyerek.

"Korkarım evde başka bir şey yok."

"Hayır, teşekkürler Binbaşı Burnaby.

"Peki ya yalnızca soda?"

Emily, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Sizin için çay da hazırlayabilirim," dedi Binbaşı istekli bir havada.

Bunu yanıtlayan Charles oldu.

"Bayan Curtis'le çayımızı içtik. Çok teşekkürler."

Emily, "Peki, Binbaşı Burnaby, sizce katil kim... Bu konuda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Burnaby, "Hayır yok... lanet olsun yok... şey bu beni de çok rahatsız ediyor, keşke olsaydı," diye yanıtladı. "Bu işi eve giren bir hırsızın yaptığını sanıyordum, ama şimdilerde polis öyle olamayacağını söylüyor. Bu onların işi, sanırım onların bu konuyu herkesten iyi de bilmeleri gerekir. Onlar birinin eve zorla girmediğini iddia ediyorlar, öyleyse bizim de gerçekten birinin eve zorla girmediğini kabullenmemiz gerekir. Ama açıkçası, bu beni çok rahatsız ediyor, bu işin içinden çıkamıyorum Miss Trefusis. Trevelyan'ın bildiğim kadarıyla bu dünyada bir tek düşmanı bile yoktu."

"Olsaydı bilirdiniz değil mi?"

"Evet, sanırım Trevelyan'ı akrabalarından çok daha iyi tanıyordum."

"Ve bu konuda bir şey... herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek bir şey de aklınıza gelmiyor, öyle değil mi?" diye sordu Emily.

Binbaşı kısa bıyıklarını çekiştirdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Kitaplarda olduğu gibi, benden ipucu olarak da kullanılabilecek burada da olan küçük önemsiz bir olayı anımsamamı bekliyorsunuz.

Maalesef öyle bir şey yok. Trevelyan'ın çok düzenli bir yaşamı vardı. Çok az mektup alır, kendisi de çok ender mektup yazardı. Yaşamında ilişkide olduğu, sorun yaşadığı bir bayan da yoktu, bundan da kesinlikle eminim. Ne yazık ki neden cinayete kurban gittiğini bilmiyorum, Miss Trefusis."

Üçü de sustular.

"Peki ya uşağı?" diye sordu Charles.

"Yıllardır yanında. Kesinlikle çok sadık biri."

"Yakın zamanda evlenmiş."

"Çok düzgün, aklı başında, saygıdeğer genç bir bayanla evlendi."

"Binbaşı Burnaby," dedi Emily. "Sizinle bu şekilde konuştuğum için beni bağışlayın, ama o akşam Bay Trevelyan konusunda birden biraz fazla telaşlanmış olamaz mısınız?"

Yaşlı adam her ruh çağırma seansından bahsedildiğinde yaptığı gibi mahcup bir şekilde burnunu ovuşturdu.

"Evet, gerçekten de öyle oldu. Bunu inkâr edemem. Aslında bunun saçma sapan bir şey olduğunu biliyordum ama... yine de..."

Emily, ona yardım etmeye çalıştı.

"Ama yine de bir şekilde bunun öyle olmayabileceğini hissettiniz, değil mi?"

Burnaby başıyla onayladı.

Emily mırıldandı.

"İşte ben de bu yüzden..."

İki adam da ona baktılar.

Emily, "Ne demek istediğimi doğru dürüst anlatamıyorum," diye içini çekti.

"Söylemek istediğim şu: Ruh çağırmaya inanmıyorsunuz. Ama yine de... o kötü havaya ve bunun saçma bir oyundan öte bir şey olmadığına inanmanıza rağmen, kendinizi o kadar kötü hissetmişsiniz ki hemen yola çıkmışsınız. Hem de hava şartları ne kadar kötü olursa olsun o kadar endişelenmiş, kendinizi o kadar huzursuz hissetmişsiniz ki Albay Trevelyan'ın hayatta olup olmadığını kendi gözlerinizle görüp emin olmak istemişsiniz. Yani, sizce bu odanın atmosferindeki bir şeyden kaynaklanan bir durum olamaz mı? Gördüğünüz ya da hissettiğiniz bir şeyden?

"Bence," diye ekledi Emily, binbaşının yüzünde söylenenlere ilişkin hiçbir algılama izi görmeyince. "Başka birinin daha kafasından sizin gibi bu konuya ilişkin bir şeyler geçti. Ve bu her neyse, siz bunu hissettiniz."

"Bilmem ki..." Burnaby yine burnunu ovuşturdu. Sonra da umutla ekledi. "Tabii kadınlar böyle şeyleri ciddiye alırlar."

Emily, "Kadınlar," dedi. Sonra da kendi kendine mırıldandı. "Evet, sorun da bu zaten." Sonra birden Binbaşı Burnaby'e döndü.

"Şu Willettler nasıl insanlar?"

Binbaşı Burnaby düşündü. İnsanları tanımlama konusunda pek de başarılı olamadığı anlaşılıyordu. "Ah... Şey... Çok nazik insanlar... Dost canlısı... yardımsever, filan işte."

"Bu mevsimde Sittaford Malikânesi gibi bir yeri neden kiralamış olabilirler?"

Burnaby, "Bunu anlayamıyorum," dedi. Sonra da ekledi. "Kimse de anlayamıyor zaten."

Emily ısrar etti. "Bu çok tuhaf değil mi?"

"Tabii acayip. Ama zevkler belli olmaz. Müfettiş de öyle söyledi."

Emily, "Bu saçma," dedi. "İnsanlar sebepsiz hiçbir şey yapmazlar."

Burnaby ihtiyatla, "Bilmem ki..." diye mırıldandı. "Bazı insanlar gerçekten yapmazlar.

Örneğin siz Miss Trefusis yapmazdınız. Ama bazı kimseler de..." Başını sallayarak içini çekti.

"Onların Bay Trevelyan'ı daha önceden tanımadıklarından emin misiniz?"

Binbaşı bu konuyu enine boyuna düşündü. Öyle olsaydı Trevelyan, ona söylemiş

olurdu. Hayır, o da herkes kadar şaşırmıştı.

"Eminim. Yoksa Trevelyan bana bunu söylerdi. O da şaşırdı."

"Yani o da bu durumu tuhaf olarak mı nitelendirmişti?"

"Elbette. Size bunu daha önce de söylemiştim."

Emily, "Bayan Willett'in, Bay Trevelyan'a karşı davranışları nasıldı?" diye sordu. "Onu görmemeye mi çalıştı yoksa bundan kaçındı mı?"

Burnaby hafifçe güldü. "Ne münasebet! Trevelyan'ın canını çok sıktı. Kadın, sürekli davetleriyle onu bıktırıp usandırmıştı."

Emily düşünceli düşünceli, "Öyleyse," dedi. "Kadın malikâneyi sırf Bay Trevelyan'la yakın olmak için kiralamış olabilir?"

Burnaby bu konuyu kafasında irdeledi.

"Şey... Olabilir. Ama bence bu çok pahalı bir yöntem olurdu."

Emily, "Bilmem ki," dedi. "Belki de Bay Trevelyan'la başka yoldan tanışması kolay kolay mümkün olamayacaktı."

Ölen adamın arkadaşı başını salladı. "Doğru, olmazdı."

Emily mırıldandı. "Acaba?"

Burnaby ekledi. "Müfettiş de aynı şeyi düşünüyordu."

Emily birdenbire Müfettiş Narracott'a karşı müthiş bir öfke duydu. Aklına gelen her şeyi müfettişin daha önce düşünmüş olduğunu anlıyordu. Diğer insanlardan daha zeki olmasıyla gurur duyan genç bir kadın için bu durum çok inciticiydi.

Ayağa kalkarak Burnaby'e elini uzattı.

"Her şey için çok teşekkür ederim."

Yaşlı adam, "Keşke size yardım edebilseydim," dedi. "Ben ancak açıkça ortada olan şeyleri fark edebilen bir insanım... hep de öyleydim. Sezgilerim

güçlü değildir. Zeki bir kimse olsaydım belki bir ipucu da bulabilirdim. Ama size yardıma her zaman hazır olduğumdan emin olabilirsiniz."

Emily, "Çok teşekkür ederim," diye gülümsedi.

Charles Enderby, "Hoşçakalın, efendim," dedi. "Yarın fotoğraf çekmeye geleceğim."

Burnaby yalnızca homurdandı.

Emily'le Charles, Bayan Curtis'in evine döndüler.

Genç kız, gazeteciye, "Odama gel," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Emily iskemleye oturdu, Charles da karyolaya ilişti. Kız şapkasını çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı.

"Şimdi beni dinle. Bana bir başlangıç noktası bulmuşum gibi geliyor. Belki yaralıyorum, ama yine de bu da bir fikir. Bu ruh çağırma olayında bir iş var. Sen hiç ruh çağırma seanslarına katıldın mı?"

"Ah, evet. Arada sırada. Ama biliyorsun işte, bunlar ciddi şeyler değil."

"Elbette değil. Bu insanların genellikle yağmurlu kasvetli akşamlarda eğlenmek için yaptıkları bir şey. Herkes birbirini masayı itmekle suçlar. Böyle eğlencelere katıldığına göre nasıl olduğunu da bilirsin. Masa bir ismin harflerini sıralarken bu genellikle oradakilerden birinin bildiği bir addır. Çoğu zaman bu ismi hemen tanırlar, ama bunun o olmamasını umarlar, aslında her zaman bilinçsizce de olsa ruhun bu ismi bildirmemesini de isterler. O sırada farkına varmadan da masayı iterler. Yani ismin ne olduğunu anlayınca ister istemez bir sonraki harfin görünmemesi isteğiyle silkinip masayı sarsarak buna son vermek isterler. Ama bu arada işin büyük kısmı olup bitmiştir zaten."

Enderby, "Orası öyle," dedi.

"Ben öyle ruhlara filan asla inanmam. Ama diyelim ki masadakilerden biri o anda Bay Trevelyan'ın öldürülmekte olduğunu biliyordu..."

Charles itiraz etti.

"A, bu olacak şey değil!"

"Ben biraz kaba açıklamış olabilirim. Ama bence durum böyle. Benimki yalnızca bir varsayım... hepsi bu. Yani biri Trevelyan'ın öldüğünü biliyordu

ve bu bilgisini saklayamadı. Yani masa onu ele verdi."

Charles, "Bu zekice bir varsayım," dedi. "Ama bunun doğru olduğuna asla inanmıyorum."

Emily sabırla, "Diyelim ki doğru," diye yanıtladı. "Bence bir cinayetin araştırılması sırasında bazı varsayımlar yürütmekten korkmamak gerekir."

Charles, "Ah, bu konuda kesinlikle hemfikirim," dedi. "Evet diyelim ki bu varsayımın doğru... sen nasıl istersen."

Emily sözlerini sürdürdü. "Evet, bu durumda yapmamız gereken öncelikle ruh çağıran grubunu dikkatle incelemek. Önce Bay Burnaby'le Bay Rycroft'u ele alalım.

Onlardan birinin cinayeti işleyenle bir ilişkisi olabileceğini hiç sanmıyorum. Sonra şu Bay Duke var. Şimdilik onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. O buraya kısa süre önce gelmiş... en son gelen kişi. Tehlikeli bir yabancı, bir çetenin üyesi de olabilir.

Onun adının karşısına X yazacağım. Willettlere gelince. Charles, bu Willettlerin arkasında çok gizemli bir şeyler var."

"Trevelyan'ın ölümünün onlara ne yararı olabilir ki?"

"Görünüşte hiçbir yararı olamaz. Ama varsayımım doğruysa onlarla Trevelyan'ın arasında bir bağlantı olmalı. Bu bağlantı her neyse bunu bulmalıyız."

Charles, "Evet," dedi. "Ama ya yanılıyorsak?"

Emily, "O zaman her şeye yeniden başlanz," diye yanıt verdi.

Charles birdenbire bağırdı. "Dinle!" Elini kaldırdı. Koşarak pencereye gidip pencereyi açtı. Emily o zaman genç adamın dikkatini çeken sesi duydu. Uzaklarda bir yerlerde büyük bir çan çalıyordu.

Onlar bu sesi dinlerken aşağıdan Bayan Curtis'in sesi duyuldu.

"Bayan, çan sesini duydunuz mu... duydunuz mu?"

Emily kapıyı açtı.

"Duydunuz değil mi? Durum apaçık ortada, değil mi? Neyse, neyse, bunu düşünmek gerek."

"Bu da ne?" diye sordu Emily.

"Princetown Hapishanesi'nin çanı, bayan. Orası buradan hemen hemen on iki kilometre ötede. Bu çan sesleri bir mahkûmun kaçtığını bildiriyor. George! George!

Bu adam nerede yine? Çanı duydun mu? Bir mahkûm kaçmış!"

Kadının mutfağa doğru ilerlemesiyle birlikte sesi kayboldu.

Charles pencereyi kapayarak yeniden yatağın üzerine oturdu.

"Her şey ters gidiyor. Eğer bu mahkûm cuma akşamı kaçmış olsaydı, bu cinayetin gizemi de kolaylıkla aydınlığa kavuşturulmuş olurdu. Katili başka yerde aramaya gerek kalmazdı. Aç, azılı katil, acımasız cani bir eve giriyor. Trevelyan evini korumaya çalışıyor, azılı cani onun kafasına vuruyor. Cinayet kolayca çözülürdü."

Emily içini çekti. "Evet, iyi olurdu..."

Charles, "Oysa adam üç gün sonra kaçtı," dedi. "Hiç de... artistik bir yönü yok."

Üzüntüyle başını salladı.

Bölüm 16: Bay Rycroft

Emily ertesi sabah erkenden uyandı. Öngörülü genç bir bayan olarak Bay Enderby'den o sabahın geç saatlerine kadar işbirliği yapmasını beklememesi gerektiğinin farkındaydı. Dolayısıyla içindeki bu huzursuzlukla daha fazla odada kalamayacağını hissederek yola çıktı ve bir önceki gece geldikleri yönün tam tersine doğru yürümeye başladı.

Sittaford Malikânesi'nin önünden geçip küçük tepeye doğru tırmandı. Kısa bir süre sonra yol ani, keskin bir virajla sağa doğru yöneldi ve Emily geniş kırlık bir alana ulaştı. Buradaki çayırlar kurumuştu. Güzel bir sabahtı -hava soğuk ve sert-manzara ise büyüleyiciydi. Emily Sittaford'un tepesine, muhteşem gri bir kayanın bulunduğu yere doğru ilerledi. Buradan göz alabildiğine uzanan yaylalara, kırlara baktı, uzak yakın hiçbir yerde bir yerleşim alanı ya da yol görünmüyordu. Tam altında, malikânenin arka kapısının karşı tarafında, aşınmış granit kayalar ve kaya blokları vardı. Bu manzarayı bir iki dakika seyrettikten sonra geldiği yönün tam kuzeyine dönerek bu kez de o tarafı keşfetmeye çalıştı. Tam altındaki yamacın eteklerinde Sittaford Köyü gözüküyordu. Köyün arkasında ise büyük gri bir kütleye benzeyen Sittaford Malikânesi ve villalar vardı. Aşağıdaki vadide ise Exhampton'u görebiliyordu.

Emily, insan bu denli yukarda olunca bazı şeyleri çok daha iyi görebiliyor. Bu bir bebekevinin çatısını kaldırıp içine bakmak gibi bir şey, diye düşündü. Tüm kalbiyle, öldürülen adamla bir kez olsun karşılaşmak isterdi. İnsanın hiç görmediği biri hakkında fikir yürütmesi çok zordu. Bu yüzden insan, başkalarının yargılarına güvenmek zorunda kalıyordu. Emily başka birinin yargılarının kendisininkinden daha iyi olabileceğini kabullenemiyordu. Başka insanların izlenimleri asla yeterince iyi olamazdı. Kuşkusuz bunun tersi de olabilirdi. Ama buna güvenerek hareket edilmemeliydi.

Bu sorunlar üzerinde fikirler yürütmeye dalan Emily derin bir iç çekmenin ardından pozisyonunu değiştirdi.

Öylesine kendi düşüncelerine dalmıştı ki çevresinde olup bitenin farkında bile değildi. Bu yüzden de ufak tefek yaşlı bir adamın biraz ötede

oturduğunu fark etmek onun açısından büyük bir sürpriz oldu. Hayretle irkildi. Yabancı nazik bir tavırla şapkasını çıkarmıştı, kesik kesik soluk alıyordu.

Yaşlı adam, "Affedersiniz," dedi. "Siz Miss Trefusis'siniz sanırım."

Emily, "Evet," diye yanıtladı.

"Benim adım Rycroft. Doğrudan hitap ederek sizi rahatsız ettiysem özür dilerim.

Ne var ki küçük köyümüzde her şey en ufak ayrıntısına kadar hemen herkesçe biliniyor. Dün buraya geldiğinizde duyuldu tabii. Emin olun herkes sizin adınıza büyük üzüntü duyuyor, Miss Trefusis. Biz hepimiz, size elimizden geldiği kadar yardım etmek istiyoruz."

Emily, "Çok naziksiniz," dedi.

Bay Rycroft, "Rica ederim, rica ederim," diyerek gülümsedi. "Gerçekten size sıkıntı vermiş olmak istemem, lütfen bu modası geçmiş yaklaşım şeklimi bağışlayın. Ama inanın, yardıma ihtiyacınız olursa ben buna hazırım. Buradan manzara pek güzel, değil mi?"

Emily başını salladı. "Muhteşem! Kırlar, yaylalar çok güzel."

"Dün hapishaneden bir mahkûmun kaçtığını duydunuz herhalde?"

"Evet, Onu yakaladılar mı?"

"Henüz yakalayamadılar sanırım. Ah, her neyse, zavallı adam, hiç kuşkusuz çok yakında yakalayacaklardır. Son yirmi yıl içinde hiç kimse Princetown'dan kaçmayı başaramadı."

"Hapishane hangi tarafta?"

Bay Rycroft güneyi işaret etti. "O tarafta, kuş uçuşuyla kırların üzerinden on iki kilometre kadar ötede. Yoldan ise on altı kilometre uzakta."

Emily hafifçe ürperdi. Yakalanan çaresiz, umutsuzluk içinde çırpınan bir adam fikri onu çok etkilemişti. Onu dikkatle süzen Bay Rycroft hafifçe başını salladı. "Evet," dedi. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Bir insanın av hayvanı gibi yakalamaya çalışma düşüncesi insanın içgüdüsel olarak isyan etmesine neden oluyor. Oysa Princetown'daki mahkûmların hepsi de

tehlikeli, acımasız katiller. Sizin ve benim hapse atılması için çabalayacağımız tipte insanlar yani." Hafifçe, özür dilercesine güldü.

"Beni bağışlayın, Miss Trefusis. Cinayetler, onların incelenmesi konuları çok ilgimi çekiyor. İlginç bir konu bu. Kuşlar ve cinayetler... ilgi alanlarım." Bir an sustu sonra ekledi. "İşte bu yüzden izin verirseniz bu konuda sizinle işbirliği yapmak istiyorum.

Yıllardan beri hep bir cinayeti birinci elden incelemeyi düşledim, ama asla gerçekleştiremedim bunu. Bana güvenip deneyimlerimi hizmetinize sunmama izin verir misiniz Miss Trefusis? Bu konuyu çok inceleyip bu konuda çok kitap da okudum."

Emily bir an sesini çıkarmadı. Eline böyle bir fırsat geçtiği için kendi kendisini kutluyordu. Burada ona sunulan Sittaford'ta yaşanmış, birinci elden yaşam deneyimiydi. Emily kısa bir süre önce kafasına takılan deyimi yineledi: "Görüş açısı"

Binbaşı Burnaby'nin olaya yaklaşımı, bakış açısı doğrudan, basit ve yalındı. Konuları olduğu gibi ele almak, basit, inceliklerden ve ayrıntılardan uzak. Bunun bilincindeydi.

Şimdi ise ona başka bir yaklaşım, ona tamamen farklı bir bakış alanı sunabilecek bir görüş sunulmaktaydı. Bu küçük, buruşuk, sıska kuru adam, insan doğası, insanların düşünceleriyle eylemleri arasındaki bağlantı konusunu merak etmiş, derinlemesine okumuş ve düşünmüştü.

"Lütfen bana yardımcı olun," dedi kısaca. "Çok endişeli ve üzgünüm."

"Elbette, yavrum, elbette, bu çok doğal, öyle olmalısınız da. Anladığım kadarıyla şu an için durum şöyle: Trevelyan'ın en büyük yeğeni tutuklandı ya da gözaltına alındı.

Aleyhindeki deliller belirgin ve basit. Elbette katilin onun olabileceğini de göze almak gerek. Böyle düşünmeme izin vermelisiniz."

Emily, "Tabii," diye yanıtladı. "Jim'i tanımadığınıza göre onun suçsuz olduğuna nasıl inanabilirsiniz ki?"

"Ah," dedi Bay Rycroft. "Çok akıllı, mantıklı bir insansınız, Miss Trefusis. Başlı başına sizi incelemek de ilgi çekici bir şey olabilirdi. Bu arada adınız... zavallı dostumuz Trevelyan gibi sizin adınız da Cornwall kökenli, değil mi?"

"Evet," dedi Emily. "Babam Cornwall’liydi, annem ise İskoç."

"Ah," dedi Bay Rycroft. "Çok ilginç. Neyse, şimdi asıl küçük sorunumuza dönelim.

Bir açıdan varsayalım ki genç Jim... nişanlınızın adı Jim'di, değil mi? Varsayalım ki, genç Jim'in paraya ihtiyacı vardı, gelip dayısını gördü ve ondan para istedi. Dayısı buna yanaşmayınca da birdenbire öfkelenen Jim, kendine hâkim olamayarak kapıda duran kum torbasını kaptığı gibi onun kafasına indirdi. Aptalca, bir anlık öfkenin sonucunda ortaya çıkmış, önceden planlanmış bir cinayet. Tabii bu böyle olabilir, ama diğer bir açıdan da Jim öfkeyle dayısının yanından ayrılmış ve hemen onun arkasından eve giren başka biri de Trevelyan'ı öldürmüş olabilir. Siz böyle olduğuna inanıyorsunuz, biraz farklılıkla da olsa ben de böyle olduğunu umuyorum. Nişanlınızın bu cinayeti işlemiş olmasını istemiyorum, çünkü o zaman bu cinayetin benim açımdan ilgi çekici bir yönü kalmazdı. Bu yüzden katilin başka biri olduğu olasılığı üzerinde durmak istiyorum. Böyle olduğunu varsaymalı ve asıl en önemli noktanın üzerine gitmeliyiz. Acaba başka birinin dayı yeğen arasındaki bu çatışmadan haberi olmuş olabilir mi? Biri Jim'le dayısının kavgasından yararlanmayı düşünmüş olabilir mi? Hatta bu kavga katili planlarını hızlandırmaya yöneltmiş olabilir mi? Olaya bakış açımı anlıyorsunuz değil mi? Kısacası, biri Trevelyan'ı ortadan kaldırmayı düşünüyor ve fırsat kolluyordu, polisin genç Jim'den şüpheleneceğini anlayınca bu fırsattan yararlandı ve cinayeti işledi."

Emily konuyu bir de bu bakış açısından düşündü.

"Bu durumda..." dedi yavaşça.

Bay Rycroft onun sözünü kesti.

"Bu durumda katilin Albay Trevelyan'la yakın ilişkide olan biri olması gerekir. Tabii Exhampton'da oturuyor olması da. Katil herhalde kavga sırasında o evdeydi ya da hemen sonra geldi. Burası bir mahkeme salonu değil, bu nedenle isimleri rahatlıkla açıkça söyleyebiliriz. Böyle düşününce insanın aklına koşullara uyan kişi olarak ister istemez uşak Evans geliyor. Büyük olasılıkla o sırada evde olup kavgayı duyan ve bu fırsattan yararlanma olanağı olan bir kişi olarak. Bu durumda şimdi öğrenmemiz gereken Trevelyan'ın ölümünün Evans'a bir yararı olup olmayacağı."

Emily, "Sanırım ona pek az bir para kalmış," dedi.

"Belki bu yeterli bir neden olabilir, ama olmayabilir de. Acaba Evans'ın paraya çok ihtiyacı var mıydı? Bunu öğrenmeliyiz. Bildiğim kadarıyla uşak yakın zamanda evlenmiş bu yüzden Bayan Evans'ın üzerinde de durmalıyız. Eğer kriminoloji eğitimi almış olsaydınız Miss Trefusis özellikle kırsal yörelerde bu eş durumlarının ne denli tuhaf etkileri olabileceği konusunda bilginiz olurdu. Broadmoor'da topu topu dört genç kadın var, ama davranışları hoş ve nazik olmasına rağmen aslında öyle tuhaf hareketleri ve yaklaşımları da olabiliyor ki insan yaşamın onlar için çok az hatta hiçbir önemi olmadığını düşünebilir. Evet... Bayan Evans'ı da konunun dışında tutamayız."

"Peki, siz o ruh çağırma olayı hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Rycroft?"

"Bakın, bu çok tuhaf bir olay. Çok garip. Bunun beni de çok etkilediğini de itiraf etmeliyim, Miss Trefusis. Belki duydunuz. Ben psişik fenomenlere inanan biriyim.

Bir dereceye kadar ruhlara, spritualizme de. Hatta bu olayı yazarak Metafizik Araştırmalar Kurumu'na da yolladım. Çok tuhaf, şaşkınlık uyandıran, muhteşem bir olaydı bu. Beş kişinin gözleri önünde, üstelik o sırada hiçbirinin de Trevelyan'ın öldürüldüğü hakkında en ufak bir bilgisi yoktu."

"Yani sizce..."

Bay Rycroft'un kendisi de onlardan biri olduğuna göre, Emily'nin oradaki beş kişiden birinin aslında suçun işleneceğini bilen kişi, hatta muhtemel katil olabileceğine ilişkin kendi görüşünden bahsetmesi hiç de kolay olmayacaktı. Aslında bir an bile Bay Rycroft'un bu trajediyle bir ilişkisi olabileceğinden kuşkulanmamıştı. Yine de bu varsayımından bahsetmenin uygun olmayacağı düşüncesindeydi. Dolayısıyla konuyu daha üstü kapalı bir biçimde ele almaya karar verdi.

Mırıldandı.

"Bu konu benim ilgimi çekiyor, Bay Rycroft. Söylediğiniz gibi bu çok şaşırtıcı bir durum. Sizin dışınızda grubun içinde psişik yatkınlığı olan başka biri daha var mıydı?"

"Ben psişik değilim, sevgili genç bayan. Bu yönde hiçbir gücüm yok. Ben yalnızca bu konuyla ilgilenen bir gözlemciyim."

"Ya Bay Garfield?"

Bay Rycroft, "Ronnie iyi bir çocuk," dedi. "Ama öyle dikkati çekecek bir tarafı da yok."

Emily, "Hali vakti yerinde sanırım," diye mırıldandı.

Bay Rycroft, "Sanırım meteliksizin teki," dedi. "Umarım bu deyimi kullanmakla haksızlık etmemişimdir. Buraya halasına yaltaklanmaya geliyor, tabii ondan büyük "beklentileri" olsa gerek. Miss Percehouse ise çok zeki bir hanım, yeğeninin bu ilgisinin nedenini de bildiği muhakkak. Ama Miss Percehouse'un da kendince muzip bir yanı da var, onun için de yeğeninin kendi bildiğini okumasına da fırsat veriyor."

Emily, "Onunla tanışmayı isterdim," dedi.

"Evet, gerçekten Miss Percehouse'la tanışmalısımz. Onun da sizinle konuşmak için ısrar edeceğinden eminim. Meraktan, Miss Trefusis. Korkarım... yalnızca meraktan."

Emily, "Bana Willettlerden bahseder misiniz?" diye sordu.

"Hoş insanlar," dedi Bay Rycroft. "Çok hoş. Ama sömürge insanı oldukları anlaşılıyor. Nasıl diyeyim, gerçek anlamda kibar ve görgülü sayılmazlar. Yani nezaketi, konukseverliği fazla abartıyorlar. Her şey fazla süslü, abartılı. Ama Miss Violet gerçekten hoş bir kız."

Emily, "Kışın gelmek için pek acayip bir yer seçmişler," dedi.

"Evet, çok tuhaf, değil mi? Ama aslında mantıksız da sayılmaz. Bizler de bu ülkede oturuyor ve güneşin, sıcak iklimlerin ve rüzgârda dalgalanan palmiyelerin özlemini çekiyoruz. Avustralya veya Güney Afrika'da yaşayanlar ise karlı, buzlu Noel fikrine bayılıyorlar."

Emily, acaba bunu ona kadın mı söyledi, diye düşündü. Yoksa kızı mı?

Emily karlı buzlu eski geleneklere uygun bir Noel yaşamak için insanın kendini kırsal alanda dünyadan kopuk bir villaya kapatması gerekmediği kanısındaydı. Bay Rycroft'un Willettlerin kış evi seçimi konusuna ilişkin herhangi bir kuşku duymadığı anlaşılıyordu. Bu kendisini kuş bilimci ve kriminolog olarak nitelendiren biri için hiç de tuhaf bir durum değildi. Bay Rycroft, Sittaford'u hiç kuşkusuz ideal bir yerleşim yeri olarak görüyordu ve başka birinin burayı yerleşime uygun görmemesini de anlayamayacaktı.

Konuşurken yavaş yavaş yürüyerek tepeden inmişlerdi, artık villalara giden yola doğru dönüyorlardı.

Emily birden sordu. "Şu villada kim oturuyor?"

"Albay Wyatt... hastalıklı, yatalak biri. Korkarım pek dost canlısı da sayılmaz."

"Acaba, Bay Trevelyan'ın dostu muydu?"

"Yakın dost olmadıkları kesin. Trevelyan arada sırada ona resmi bir ziyaret yapardı.

Zaten Wyatt da misafirden pek hoşlanmaz. Ters bir insan o."

Emily sustu. O eve nasıl girebileceğini düşünüyordu. İncelenmemiş, araştırılmamış tek bir nokta bile bırakmamaya kararlıydı.

Emily ruh çağıran gruptaki birinden henüz söz etmediklerini anımsadı.

"Ya Bay Duke?" diye sordu heyecanla.

"Ne olmuş ona?"

"O nasıl biri?"

Bay Rycroft ağır ağır, "Bunu kimse bilmiyor," diye cevap verdi.

Emily, "Ne tuhaf," dedi.

Bay Rycroft gülümsedi. "Pek değil. Aslında Duke hiçbir gizemli yönü olmayan bir insan. Bence insanların asıl gizemli buldukları onun sosyal kökeni. Bu biraz karışık... bilmem beni anlıyor musunuz? Ama o gerçekten iyi, tutarlı bir insan."

Bu arada bir başka villanın önüne geldiler.

Bay Rycroft duraklayarak, "Burası benim evim," dedi. "İçeri girip mütevazı evimi onurlandırmayı istemez miydiniz?"

Emily, "Bu çok hoşuma giderdi," dedi.

Dar bir bahçe yolundan geçip villaya girdiler. Villanın içi gerçekten sevimliydi.

Duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı. Emily merakla kitapları inceledi. Bir bölüm tamamen metafizik, gizemli olaylar gibi kitaplarla doluydu, bir

diğeri ise modern dedektif romanlarıyla. Ama en büyük kısım kriminoloji ve dünyadaki ünlü davalara ilişkin kitaplara ayrılmıştı. Kuş bilimi konusundaki kitaplar yalnızca küçük bir alanı kaplıyorlardı.

Emily, "Eviniz gerçekten çok hoş," dedi. "Ama artık dönmem gerekiyor. Herhalde Bay Enderby uyanmış beni bekliyordun Bu arada daha kahvaltı da etmedim. Bayan Curtis'e kahvaltıyı dokuz buçukta istediğimizi söylemiştik, ama saat daha şimdiden on olmuş bile. Korkarım çok geç kaldım... o kadar ilgi çekici ve yardımsever bir insansınız ki yanınızdan aynlamadım."

Emily büyüleyici gözleriyle ona bakarken yaşlı adam sevinçle kıkırdadı.

"Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bana güvenebilirsiniz. İşbirliği içindeyiz artık."

Emily elini uzattı ve sevecenlikle sıktı. "İnsanın gerçekten güvenebileceği birinin olması çok güzel." Kısa yaşamı ona bu cümlenin yerinde kullanıldığında çok etkili olabildiğini öğretmişti.

Bölüm 17: Miss Percehouse

Emily pansiyona döndüğünde jambonlu yumurta ve Charles 'ı onu beklerken buldu.

Bayan Curtis hâlâ heyecanla hapishaneden kaçan mahkûmdan söz ediyordu.

"En son mahkûmun kaçışının üzerinden iki yıl geçti. Onu da üç gün sonra yakalamışlardı. Moretonhampstead dolaylarında."

"Ne dersiniz bu taraflara gelebilir mi?" diye sordu Charles.

"Asla, bu yöne gelmesi olanaksız, her taraf kırlar ve fundalıklarla dolu, onlardan çıkınca da yalnızca birkaç ufak köy var. Büyük olasılıkla Plymouth yönüne gidecektir.

Ama oraya ulaşmadan çok önce de yakayı ele verecek hiç kuşkusuz."

"Tepenin diğer yamacındaki kayaların arasında saklanacak çok uygun yerler bulabilir ama," dedi Emily.

"Haklısınız, bayan. Orada saklanmaya uygun bir yer var, oraya da zaten Peri Mağarası diyorlar. İki kaya arasında dar bir açıklık. Ama içerisi geniş. Zamanında Kral Charles’ın adamlarından birinin orada on beş gün süreyle saklandığı ve bir hizmetçi kızın ona her gün yakındaki bir çiftlikten yemek taşıdığı anlatılır."

Charles, "O Peri Mağarası'na bir bakmalıyım," dedi.

"Orayı bulmanın ne kadar zor olduğunu görünce şaşıracaksınız, beyefendi. Yazın piknik yapanlar tüm gün boyunca bu mağarayı arar, yine de bulamazlar. Ama şansınız yardım eder de orayı bulursanız içeride bir topluiğne bırakın. Bu size şans getirecektir."

Kahvaltıdan sonra Emily 'le Charles küçük bahçede dolaşmaya çıktılar.

Genç adam, "Acaba Princetown Hapishanesi'ne gitmemin bir yararı olabilir mi?" diye mırıldandı. "Şansın bir kez açıldı mı, olaylar nasıl da birbirini izliyor. Geldiğim noktaya bak - İşe basit bir futbol yanşması

ödülüyle başladım ve daha nerede olduğumu kavrayamadan bir katil ve kaçak bir mahkûmla karşı karşıya kaldım.

İnanılmaz bir şey bu!"

"Binbaşı Burnaby'nin villasının resimlerinin çekilmesi işi ne olacak?"

Charles gökyüzüne baktı.

"Hım... Ona havanın buna uygun olmadığını söyleyeceğim. Nasıl olsa Sittaford'ta mümkün olduğunca uzun kalmak için bir bahane uydurmam gerekiyor, zaten hava da puslu olacağa benziyor. Şey, aklıma gelmişken, sanırım gazeteye seninle yaptığım bir konuşmayı yollamış olmamın sakıncası yoktur?"

Emily dalgın bir şekilde, "Hayır, hayır, sorun değil," dedi. "Benim hakkımda neler söyledin ki?"

Charles şaşırmıştı.

"İnsanların duymak istedikleri tipte şeyler," diye kekeledi. "Özel muhabirimiz Albay Trevelyan cinayetiyle suçlanan ve gözaltına alınan Bay James Pearson'un nişanlısı Miss Emily Trefusis ile yaptığı görüşmeyi aktarıyor filan gibi şeyler işte. Sonra da benim senin çok zeki, akıllı ve güzel bir kız olduğuna ilişkin görüşlerim."

"Teşekkürler," dedi Emily.

Charles ekledi. "Ve de duyarlı."

"Duyarlı derken neyi kastediyorsun?"

"Sen öylesin ya."

"Evet, gerçekten öyleyim, ama bundan bahsetmeye ne gerek vardı?"

"Kadın okurlar daima," diye açıkladı Charles. "Böyle şeyleri bilmek isterler. Bu muhteşem bir röportajdı. Tüm dünya karşısında olsa bile erkeğini savunmak için nasıl kadınca sezgilerini ve inceliklerini ortaya koyan şeyler söylediğini tahmin bile edemezsin."

Emily muzipçe göz kırparak sordu.

"Gerçekten böyle şeyler söyledim mi?"

"Bir sorun mu var?" diye soran Bay Enderby endişeli görünüyordu.

Emily, "Şaka ediyordum, keyfine bak tatlım," dedi. Ancak Bay Enderby birazcık endişeli görünüyordu.

"Sorun yok," dedi Emily yeniden. "Bu yalnızca bir alıntıydı. Önlüğümün üstünde yazılıydı... yani küçükken pazarları taktığım önlüğün. Hafta içinde taktığımda ise "obur" yazardı."

"Öyle mi, anlıyorum. Bu röportaja Trevelyan'ın denizcilik geçmişi hakkında da bir şeyler ekledim. Sonra çalınan bir yabancı tanrı heykeli ve rahiplerin intikamı konusunda da üstü kapalı imalarda bulundum."

Emily, "Böylece bu gün için görevini yapmış olduğun anlaşılıyor," diye gülümsedi.

"Ya sen ne yaptın? Erkenden kalktığın belli, kim bilir neredeydin?"

Emily, ona Rycroft'la karşılaşmasını anlattı. Sonra da birdenbire durakladı. Charles, onun bakışlarını takip etti ve bahçe kapısının üzerinden eğilmiş pembe yüzlü, sağlıklı görünümlü genç bir adamın, dikkatlerini çekmek isteğiyle, özür dilercesine bir şeyler söylediğini gördü.

"Affedersiniz, dedi genç adam. "Çok üzgünüm. Sözünüzü kestiğim için bağışlayın.

Ama beni halam gönderdi de."

Emily'le Charles bir ağızdan, "Ya..." dediler, ama delikanlının söylediklerine hiçbir anlam verememişlerdi.

Genç adam, "Şey," diye ekledi. "Aslında halam çok aksidir de. Onun dediklerini yapmak gerekir, aksi düşünülemez bile. Tabii böyle bir zamanda bu şekilde gelmek doğru değil, ama halamı tanımış olsaydınız, eğer onun istediğini yaparsanız, birkaç dakika sonra da kendisiyle tanışmış olabilirsiniz..."

Emily sözünü kesti.

"Halanız Miss Percehouse mu?"

Genç adam rahatlamıştı.

"Evet, ta kendisi. Demek halamdan söz edildiğini duydunuz? Herhalde ihtiyar Curtis Ana gevezelik etti! Çenesini hiç tutamıyor, değil mi? Biliyor musunuz? O aslında iyi niyetli bir kadındır. Neyse, sadede gelelim, halam

sizi görmek istediğini söylememi istedi, ben de bu nedenle buraya geldim. Tabii size sevgi ve saygılarını iletmemi filan da istedi. Kendisi hasta ve sokağa çıkamıyor, yoksa o gelirdi, dolayısıyla eğer çok zahmet olmayacaksa, gelirseniz halama büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz.

Tabii aslında bunun nedeni merak. Başınızın ağrıdığını veya mektup yazmanız gerektiğini söylerseniz sizi anlayışla karşılayabilirim. Kendinizi sıkmanıza hiç gerek yok."

Emily, "Ama ben hemen sizinle gelmek istiyorum," dedi. "Bay Enderby ise gidip Binbaşı Burnaby'i görmek zorunda."

Charles alçak sesle mırıldandı. "Öyle mi?"

Emily kararlılıkla, "Evet," diye yanıt verdikten sonra Char-les'a başıyla selam vererek yeni dostlarının yanına gitti.

"Siz Bay Ronald Garfield'sınız sanırım?"

"Öyle. Bunu size söylemeliydim."

Emily omuz silkti. "Neyse, bunu tahmin etmek zor değil."

"Geldiğiniz için çok iyisiniz," dedi Bay Garfield. "Başka bir kız olsa buna sinirlenirdi.

Ama yaşlı kadınların nasıl olduklarını bilirsiniz."

"Siz burada yaşamıyorsunuz, değil mi, Bay Garfield?"

Ronnie Garfield heyecanla bağırdı.

"Yaşar mıyım hiç? Siz böyle berbat, ıssız bir yer gördünüz mü? Gidecek bir sinema bile yok. İnsanın cinayet işlememesi..."

Sustu, söylediğinden dehşete düşmüştü. "Çok affedersiniz. Ben inanın çok pişmanım, çok bahtsız biriyim. Daima kendimi yanlış ifade ediyorum. Bir an bile aklımdan böyle bir şey geçmedi aslında."

Emily, onu sakinleştirmeye çalışarak, "Elbette ki öyle," dedi.

"İşte geldik," diyen Bay Garfield bir bahçe kapısını açtı. Emily içeri girdi ve beraber dar bahçe yolundan geçip diğerlerinden hiçbir farkı olmayan küçük bir villaya doğru ilerlediler. Bahçeye bakan oturma odasındaki divanda yaşlıca bir kadın uzanmıştı.

Kadının ince, kırışık bir yüzü vardı; Emily'nin yaşamı boyunca gördüğü en sivri ve en ilginç burunlardan birine sahipti. Kadının çok meraklı biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Zorlukla bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Demek onu getirdin?" dedi. "Yaşlı bir kadını görmeye razı olmanız gerçekten büyük bir kibarlık. Bir gün siz de yatalak olursanız beni anlayacaksınız yavrum. Hasta insanlar böyle oluyorlar. Çorbada sizin de tuzunuz olsun istiyorsunuz ve siz çorbaya gidemediğinize göre ister istemez çorbanın size gelmesini bekliyorsunuz. Sakın bunun yalnızca merak olduğunu sanmayın, bu daha farklı bir şey. Ronnie haydi git ve bahçe sandalyelerini boya.

Bahçenin dibindeki kulübedeler. İki hezarenli sandalye ve bir bank. Boyayı da orada bulacaksın."

"Peki, Caroline Hala."

İtaatkâr yeğen odadan çıktı.

Miss Percehouse, Emily'e, "Oturun," dedi.

Emily, onun gösterdiği koltuğa yerleşti. İşin garibi bu sivri dilli, orta yaşlı hasta kadına karşı belirgin bir hoşlanma ve sempati duymaya başladığını hissediyordu. Bir şekilde kendini ona yakın bulmuştu.

Emily, karşımda doğrudan konuya giren ve kendi yolunda gitmekten çekinmeyen ve mümkün olduğu taktirde de hükmetmekten kaçınmayan biri var, diye düşünüyordu.

Aynen benim gibi, yalnız ben bunu kısmen güzelliğimle de sağlıyorum o ise her şeyi karakter gücüyle yapmak zorunda.

Miss Percehouse, "Duyduğuma göre siz Trevelyan'ın yeğeniyle nişanlıymışsınız," diye söze girdi. "Sizinle ilgili her şeyi duydum. Şimdi de sizi gördüm ve de ne yapmak istediğinizi de anladım. Şansınız açık olsun."

Emily gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ben sulu gözlü kadınlardan nefret ederim," dedi Miss Percehouse. "Kendi gücüyle bir şeyler yapmaya çalışanlara hayranımdır."

Sert bakışlarla Emily'i süzdü.

"Sanırım bana acıyorsunuz, burada yattığım ve asla kalkıp yürüyemeyecek durumda olduğum için?"

"Hayır," dedi Emily düşünceli bir şekilde. "Hiç sanmıyorum. Bence insan kararlıysa her zaman hayattan zevk alabilir. Eğer bir şekilde zevk alamıyorsanız zevk almanın bir başka yolunu bulursunuz."

"Çok doğru," dedi Miss Percehouse. "Siz hayata farklı açılardan bakabiliyorsunuz, bu gerçek."

"Bakış açısı," diye mırıldandı Emily.

"Ne demiştiniz?"

Emily elinden geldiğince o sabah geliştirdiği teorinin ana hatlarını ve elindeki bilgilerle nasıl birleştireceğini açıklamaya çalıştı.

"Hiç fena değil," dedi Miss Percehouse başıyla onaylayarak. "Neyse tatlım şimdi asıl meseleye gelelim, herhalde bu köye buradakiler hakkında bilgi toplamak ve onların cinayetle bir ilişkisi olup olmadıklarını anlamak için geldiniz. Köydekiler konusunda bilmek istediğiniz bir şey varsa ben bunu size anlatabilirim."

Emily hiç zaman kaybetmedi. Hemen ciddiyetle konuya girdi.

"Bay Burnaby?"diye sordu.

"Tipik bir emekli asker, ileri görüşlü olmayan, dar kafalı bir adam, kıskanç tabiatlı.

Para konularında saf. Burnunun ucundaki fırsatları göremediği için güney denizlerindeki bankerlere yatırım yapan biri. Borçlarını hemen ödemekten hoşlanıyor. Ayaklarını paspasa silmeyenlere de kızıyor."

Emily, "Bay Rycroft?" dedi.

"Tuhaf bir adam. Son derecede bencil. Aksi. Fevkalade bir insan olduğunu sanıyor.

Sanırım kriminoloji konusundaki olağanüstü bilgisini ileri sürerek size cinayetin esrarını birlikte çözmeyi de teklif etti."

Emily, bunun doğru olduğunu itiraf etti. Sonra da sordu. "Bay Duke?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, oysa bilmem gerekirdi. Alelade bir tip.

Bilmem gerekir, ama bilemiyorum. Tuhaf bir durum bu. Hani dilinizin ucuna gelen ama bir türlü hatırlayamadığınız bir ada benziyor."

Emily, "Willettler?" diye sordu.

"Ah, Willettler!" Miss Percehouse heyecan içinde yeniden dirseğinin üzerinde doğruldu. "Doğrusu, Willettler? Size onlar hakkında bir bilgi vereceğim, yavrum. Bu işinize yarar, yaramaz, bunu bilemiyorum. Yazı masama gidip en üst çekmeceyi açar mısın... sol üsttekini, evet doğru. Oradaki üstü yazısız zarfı bana getir."

Emily söylendiği gibi zarfı verdi.

"Bunun önemli olduğunu söylemiyorum, büyük olasılıkla da değildir," dedi Miss Percehouse. "Herkes öyle ya da böyle yalan söyler, Bayan Willett'in de bu konuda diğer insanlardan bir farkı yok."

Zarfı alıp elini içine soktu.

"Sana buna ilişkin her şeyi anlatacağım. Willettler buraya şık elbiseleri, hizmetçileri ve sıra sıra sandıklarıyla ilk geldiklerinde, Violet ve Bayan Willett, Forder'ın arabasında, hizmetçiler ve eşyaları ise istasyonun otobüsündeydiler. Bu köy için büyük bir olaydı tabii, bütün köy merak içindeydi. O sırada ben de pencereden bakıyordum. Birden sandıklardan birinin üstündeki renkli bir etiketin uçarak, benim çiçek tarhlarımdan birine konduğunu gördüm. Dünyada hoşlanmadığım bir şey varsa o da etrafa kâğıt atılması ve karışıklıktır. Ronnie'yi yollayıp etiketi aldırdım.

Tam onu atacağım sırada bunun parlak renkli güzel bir şey olduğu dikkatimi çekti.

Bunu çocuk hastaneleri için renkli resimli albümler hazırlarken kullanabileceğimi düşündüm. Aslında Bayan Willett iki üç defa özellikle Violet'in Güney Afrika'dan hiç ayrılmadığından, kendisinin ise yalnızca Güney Afrika'yı, İngiltere ve Riviera'yı gördüğünden söz etmemiş olsa sonraları bu kâğıdı unutup giderdim."

Emily, "Evet?" dedi.

"Evet... şimdi şuna bakın."

Miss Percehouse zarftan çıkardığı etiketi genç kızın avucuna bıraktı. Bu bir valiz emanet etiketiydi ve üzerinde, "Mendle Otel, Melbourne,"

yazılıydı.

Miss Percehouse başını salladı.

"Avustralya, Güney Afrika'da değildir ya da benim gençliğimde öyle değildi. Herhalde bu önemli bir şey değil, ama yine de ilgi çekiyor işte. Bir şey daha söyleyeyim.

Bayan Willett'in bir gün kızınaa seslendiğini duydum. Violet de, "Kuu-ii," diye yanıt verdi. Bu da Güney Afrika'da değil, Avustralya'da kullanılan bir terim. Bence tuhaf bir durum bu. Avustralya'dan gelen bir insan bunu neden gizlemeye çalışsın ki?"

Emily, "Gerçekten tuhaf," dedi. "Kışın gelip buraya yerleşmeleri de öyle."

Miss Percehouse, "Bu hemen dikkati çekiyor," dedi. "Onlarla tanıştınız mı?"

"Hayır. Bu sabah malikâneye gitmeyi düşündüm, fakat ziyaretimin sebebini nasıl açıklayacağımı bilemedim."

Miss Percehouse hemen, "Ben size bir neden bulurum," diye atıldı. "Bana şu masadan kalem, kâğıt ve zarf getirin. Tamam oldu. Şimdi, bakalım." Kadın durakladı sonra birden tiz bir sesle haykırdı.

"Ronnie! Ronnie! Sağır mı bu çocuk? Neden çağırdığım zaman gelmiyor? Ronnie! Ronnie!"

Ronnie elinde boya fırçasıyla, koşarak odaya daldı. "Bir şey mi oldu, Caroline Hala?"

"Bir şey olması mı gerekiyordu? Seni çağırdım, hepsi bu işte. Dün Willettlere gittiğin zaman çayla birlikte özel bir pasta yedin mi?"

"Pasta mı?"

"Pasta, kek, sandviç... hepsi olur. Kafan ne kadar ağır çalışıyor, oğlum. Çayda ne yedin?"

Ronnie çok şaşırmıştı. "Kahveli kek vardı. Sonra kaz ciğerli sandviç..."

Miss Percehouse, "Kahveli kek işe yarar," dedi. Aceleyle yazmaya başladı.

"Sen boyama işinin başına dön, Ronnie. Orada ağzın bir karış açık durma öyle.

Burnundaki et sen sekiz yaşındayken alındı, böyle durmak için bir özrün yok."

Yazmaya devam etti.

Sevgili Bayan Willett,

Dün akşamüzeri çayda ikram ettiğiniz kahveli kekin çok güzel olduğunu duydum.

Sakıncası yoksa bana bunun tarifini vermek nezaketinde bulunur musunuz? Bunu istememin bir sakıncası olmadığını umarım, yatalak biri için yemek listesine eklenebilecek küçük değişikliklerden başka bir teselli yok. Ronnie'nin bu sabah işi olduğu için Bayan Trefusis büyük bir kibarlık göstererek bu notu size iletebileceğini söyledi. Kaçak mahkûmla ilgili haber ne korkunç, değil mi? Saygılarımla. Caroline Percehouse.

Yaşlı kadın mektubu bir zarfa koyarak, yapıştırdı. Üstüne de adresi yazdı.

"İşte burada genç bayan. Herhalde malikânenin önü gazetecilerle doludur. Daha biraz önce bir grubun Forder'ın büyük arabasıyla ilerlediklerini gördüm. Onların kapının dışında beklediklerini sanıyorum. Ama Bayan Willett'i görmek istediğinizi, ona benden bir not getirdiğinizi söylerseniz, sizi hemen içeri alırlar. Gözlerinizi dört açmanızı ve bu ziyaretten elinizden geldiğince yararlanmanızı söylememe bile gerek yok. Bunu nasıl olsa yapacaksınız."

Emily, "Çok iyisiniz," dedi. "Gerçekten çok iyisiniz."

Miss Percehouse, "Kendine yardım edebilene ben de yardım ederim," dedi. "Bu arada, aklıma gelmişken bana, Ronnie hakkındaki fikrimi sormadınız. Herhalde onun adı da köye ilişkin listenizde yazılı. Ronnie birçok bakımlardan iyi bir çocuk, ama ne yazık ki çok zayıf karakterli. Para için hemen her şeyi yapabilir. Görüyorsunuz, nelerime katlanıyor! Bana karşı çıktığı ve lanet ettiği takdirde kendisini en az on misli daha fazla seveceğimi anlayacak kadar bile aklı yok.

"Ayrıca köyde yaşayan bir de Bay Wyatt var. O afyon içiyor sanırım. Bence o İngiltere'deki en aksi adam. Bilmek istediğiniz başka bir şey var

mı?"

Emily, "Sanmıyorum," dedi. "Bana etraflıca bilgi verdiniz."

Bölüm 18: Emily, Sittaford Malikânesi'ni Ziyaret Ediyor

Emily hızla yürürken sabahki havanın değişmekte olduğunu fark etti. Bulutlar yoğunlaşıp gökyüzünü kaplamaya başlamıştı.

İngiltere'de yaşamak için ne kadar kötü bir yer, diye düşündü Emily. "Kar veya yağmur yağarken, ya da fırtınada, hava bulutlarla kaplı. Güneş çıkınca da hava öylesine soğuyor ki insan el ve ayak parmaklarını bile hissedemiyor."

Bu düşünceleri sağ tarafta kulağının neredeyse hemen dibinde duyduğu boğuk bir sesle dağıldı.

"Affedersiniz, küçük bir terrier köpek gördünüz mü?"

Emily irkilerek döndü. Uzun boylu, zayıf, kır saçlı, çok esmer, gözleri kanlı bir adam bahçe kapısına dayanmış duruyordu. Kolunun altında bir koltuk değneği vardı.

Emily'i büyük bir ilgiyle süzüyordu. Emily onun 2 numaralı villada yaşayan Bay Wyatt olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı.

"Hayır, görmedim," dedi.

Wyatt, "Biraz önce elimden kaçtı," dedi. "Sevecen, şirin bir hayvan ama çok akılsız.

Bütün bu arabaların filan arasında..."

"Bu yoldan pek fazla araba geçeceğini sanmam," dedi Emily.

Bay Wyatt, "Yazları gezi arabaları oluyor," dedi somurtarak. "Exhampton'dan buraya üç penny altı sente günübirlik gezi düzenleniyor. Sittaford tepelerinde yürüyüş ve yarı yolda hafif soğuk bir şeyler."

"Tabii ama şimdi yaz değil."

"Ama yine de gezi arabaları geliyor. Sanırım bunlar Sittaford Malikânesi'ne giden muhabirler."

Emily, "Siz Bay Trevelyan'ı iyi tanır mıydınız?" diye sordu.

Emily köpek hikâyesinin Albay Wyatt tarafından, bir merak sonucunda uydurulmuş bir bahane olduğundan emindi. O sıralar Sittaford'ta kendisi kadar ilgi çeken başka kimse olmadığının farkındaydı ve Albay Wyatt'ın da başkaları gibi onunla bağlantı kurmaya çalışması kadar doğal bir şey olamazdı.

Wyatt, "Pek iyi tanımazdım," diye cevap verdi. "Bu oturduğum villayı bana o sattı."

"Evet," dedi Emily, onu teşvik etmek isteğiyle.

Adam bir an durdu sonra da ekledi.

"Çok cimriydi. Anlaşmamızda satıcının evi alıcının zevkine göre düzenlemesi vardı, istediğim renge boyatacaktı. Ama ben pencerelerin çerçevelerinin limon sarısı yerine çikolata kahvesi olmasını istediğimde paranın yarısını benden almaya kalkıştı.

Anlaşmanın orijinal renklerin yenilenmesi için geçerli olduğunu söyledi."

Emily, "Ondan pek hoşlanmıyordunuz galiba," dedi.

Albay Wyatt, "Onunla sürekli kavga ederdik," dedi. "Ama doğrusu ya ben zaten herkesle kavga ederim. Böyle bir yerde herkese sizi rahat bırakmalarını öğretmeniz gerekir. Yoksa sürekli kapınızı çalar, içeri girer ve gevezelik ederler. İnsanlarla canım istediği zaman dostluk etmek isterim, benim canım istediği zaman, onların değil. Trevelyan'ın da bana karşı mâlikane sahibi havaları takınıp canı istediğinde evime gelmesi iyi olmazdı." Memnun bir tavırla ekledi. "Neyse artık köyde kimse yanıma yaklaşmıyor."

Emily, "Oh..." diye mırıldandı.

"En iyisi insanın yerli bir uşağı olması," dedi Albay Wyatt. "Emir almaya alışıklar. Abdül!" diye haykırdı.

Türbanlı zayıf bir Hintli evden çıkıp itaatkâr bir havada beklemeye başladı.

Wyatt, "İçeriye buyurun, size bir şeyler ikram edeyim," dedi. "Bu arada küçük evimi de gezersiniz."

Emily, "Çok üzgünüm," dedi. "Ama acelem var."

"Günümüzde artık kimse yaşamayı bilmiyor," dedi Albay Wyatt. "Trene yetişmeye çalışmak, randevular, her şey için zaman belirlemek... hepsi saçma. Gün doğarken uyanmak, istediğin, acıktığın zaman yemek yemek ve asla zamanın ya da belirli bir tarihin esiri olmamak. Eğer beni dinleyecek olsalar insanlara doğru yaşamanın yollarını öğretebilirdim."

Yaşamın böylesine yüceltilmiş bir şeklinin de pek de umut verici olmadığı açıkça görülüyor, diye düşündü Emily. Albay Wyatt'tan daha çökmüş, gergin bir insan olamazdı. Yine de adamın merakının o an için yeterince giderilmiş olabileceği düşüncesiyle Emily yeniden randevusundan bahsederek gitmekte ısrar etti.

"Haklısınız. Ama gerçekten bir randevuya yetişmem gerekiyor." Ve Emily gülümseyerek yoluna devam etti.

Sittaford Malikânesi'nin meşeden yapılmış, büyük ağır bir ön kapısı, şık, zarif bir kapı tokmağı, büyük tel bir paspası ve pırıl pırıl parlayan pirinç bir mektup kutusu vardı. Bütün bunların rahatlık ve ince bir zevki sergilediği Emily'nin gözünden kaçmamıştı. Kapıyı ufak tefek, o yöreden olduğu anlaşılan bir hizmetçi kız açtı.

Hizmetçi kızın doğrudan, tekdüze bir tonda, "Bayan Willett bu sabah kimseyle görüşecek durumda değil," demesi Emily'nin o sabah gazeteci ordusu tarafından oldukça fazla rahatsız edilmiş olduklarını anlamasını sağladı.

"Miss Percehouse'dan bir not getirdim," dedi.

Bu durumu değiştirmişti. Hizmetçi kızın yüz ifadesinde önce bir kararsızlık belirdi, sonra kenara çekilerek, "İçeri girmez misiniz?" diye sordu.

Emily önce emlakçılana "özenle döşenmiş" olarak nitelendirecekleri geniş bir antreye oradan da büyük salona alındı. Şömine yanıyordu, geniş salonda ise bir kadının yaşadığını anlatan izler seziliyordu. Birkaç cam lale, özenli bir nakış çantası, son derece uzun kol ve bacakları olan bir palyaço bebek süs olarak odanın çeşitli yerlerine yayılmıştı. Hiç fotoğraf olmaması ise dikkat çekiciydi.

Emily burada görülebilecek ne varsa hepsini inceledikten sonra geniş salonda şöminenin önünde durup ellerini ısıtmaya başladı. O sırada kapı açılarak içeri kendi yaşlarında bir kız girdi. Emily onun çok güzel olduğunu düşündü. Üzerindeki elbisenin çok şık ve pahalı olduğu hemen fark ediliyordu. Ve aynı zamanda o güne dek hiç Violet kadar endişeli görünen bir kız görmediğini de düşündü. Ama kız farklı görünme çabası içindeydi. Sanki çok rahatmış gibi nazik ve samimi bir tavır takınmıştı.

Violet, Emily'e yaklaşarak onun elini sıktı.

"Hoş geldiniz. Annem ne yazık ki aşağıya inemedi, o bu sabahı yatakta geçiriyor."

"Ah, çok üzgünüm. Olmayacak bir zamanda geldim heralde."

"Ah, hayır, hayır. Aşçı pastanın tarifini yazıyor. Miss Percehouse'un bunu istemiş olması bizim için büyük mutluluk. Siz onun yanında mı kalıyorsunuz?"

Emily için için güldü. Tüm Sittaford köyünde herhalde yalnızca bu evdekiler onun kim olduğunu ve oraya neden geldiğini bilmiyorlardı. Sittaford Malikânesi'nde tam anlamıyla bir işveren işçi rejimi olduğu anlaşılıyordu. İşçilerin ondan haberi olabilirdi... işverenlerin değil.

Emily, "Hayır," dedi. "Ben Bayan Curtis'in yanında kalıyorum."

"Ah, tabii, Miss Percehouse'un evi çok küçük, üstelik şu sıralar yeğeni Ronnie de onun yanında kalıyor, değil mi? Orada size verilecek oda olmadığını sanıyorum. Miss Percehouse olağanüstü bir insan, değil mi? Karakter sahibi. Ama ben bazen ondan korkuyorum."

Emily neşeyle başını salladı.

"O zorbanın biri, değil mi? Ama eğer insanlar size karşı koymaya başlarsa o zaman siz de dayanamaz, zorbalığa başlarsınız."

Violet Willett içini çekti.

"Keşke ben de insanlara karşı koyabilsem. Korkunç bir sabah geçirdik. Gazeteciler bizi çok rahatsız ettiler."

Emily, "Ah, tabii ya!" diye bağırdı. "Burası aslında Bay Trevelyan'ın malikânesiydi, değil mi? Exhampton'da öldürülen o adamın?"

Violet'in endişeli durumunun gerçek nedenini anlamaya çalışıyordu. Kızın dehşet içinde olduğu belliydi. Onun korktuğu bir şey vardı... hem de çok korktuğu. Emily bu yüzden özellikle Bay Trevelyan'dan söz etmişti, ama kız bunun üzerine o kadar da belirgin bir tepki vermemişti, ama belki de kızın da istediği bu konuyu konuşmaktı.

"Evet, ne korkunç, değil mi?"

"Eğer o konuyu konuşmak sizi rahatsız etmiyorsa bana o olayı anlatılmışınız."

"Hayır... hayır... tabii hayır... Neden istemeyeyim?"

Emily, bu kızda bir tuhaflık var, diye düşündü. "Ne dediğinin bile farkında değil. Bu kadar dehşete kapılmasının sebebi ne olabilir?"

"Özellikle bana o ruh çağrılması olayını anlatırsanız," diye ekledi Emily. "Bundan bahsedildiğini duydum ve çok ilgimi çekti... gerçekten çok korkunç, değil mi?"

Genç kızlara özgü merak ve korku, diye düşünüyordu bir yandan. Çizgim bu olmalı.

Violet, "Feci bir şeydi bu," diye yanıtladı. "O akşamı, hiç unutmayacağım. Tabii aslında birinin şaka yaptığını düşünmüştüm... ama bu da çok kötü, iğrenç bir şakaydı."

"Evet?"

"Işıklan yaktığımız anı hiç unutmayacağım... herkes o kadar tuhaf görünüyordu ki.

Bay Duke'la Binbaşı Burnaby dışında. Onlar soğukkanlı insanlar... böyle bir şeyden etkilendiklerini asla itiraf edemez, göstermeyi kabullenemezler. Ama yine de Binbaşı Burnaby'nin aslında çok sarsıldığı anlaşılıyordu. Bana sorarsanız o ruhlardan gelen habere herkesten çok inanmıştı. Zavallı Bay Rycroft o da neredeyse kalp krizi geçirecekti, oysa onun böyle şeylere alışık olması gerekir, çünkü metafizik araştırmalar yapıyormuş. Ronnie'ye gelince, Ronnie Garfield'ı tanıyorsunuz, değil mi... o hayalet görmüş gibiydi... gerçek bir hayalet. Annem bile çok sarsılmıştı... şimdiye dek onu hiç bu kadar berbat bir durumda görmemiştim."

Emily, "Tüyler ürpertici bir şey olmalı bu," diye mırıldandı. "Keşke ben de burada olup görseydim."

"Aslında gerçekten çok korkunçtu. Hepimiz birden... sanki bu yalnızca bir şakaymış gibi davrandık. Ama aslında hiç de öyle değildi. Sonra Binbaşı Burnaby birden Exhampton'a gitmeye karar verdi, hepimiz ona engel olmaya çalıştık, bir kar yığınına saplanıp kalacağını söyledik. Ama o gitmekte ısrar etti. Binbaşı Burnaby çıkıp gittikten sonra orada oturup endişelendik, üzüldük. Ve sonra... dün gece... hayır, dün sabah kötü haberi aldık."

Emily dehşet dolu bir sesle, "Yani sizce gelen Bay Trevelyan'ın ruhu muydu?" diye sordu. "Yoksa bu telepatiyle ya da falcılıkla ilgili bir olay mıydı?"

"Ah, bunu bilemeyeceğim. Ama bundan böyle bu gibi şeylere asla gülmeyeceğim."

Orta hizmetçisi elinde üzerinde katlanmış bir kâğıt bulunan gümüş bir tepsiyle içeri girdi ve Violet'e uzattı. Violet kâğıdı aldı ve hizmetçi çıktıktan sonra da açtı. Kâğıda bir göz attıktan sonra da Emily'e uzattı.

"İşte kekin tarifi," dedi. "Aslında tam zamanında geldiniz diyebilirim. Bu cinayet olayı hizmetçileri çok sarstı. Bu ıssız yörede yaşamanın tehlikeli olduğunu düşünüyorlar.

Annem de dün akşam öfkesine yenilip hepsinin işine son verdi. Bu gün öğle yemeğinden sonra gidecekler. Onların yerine iki erkek uşak alacağız, bir uşak ve bir de kâhya-şoför gibi birini. Böylesi daha iyi olacak sanırım."

"Hizmetçiler çok aptal olabiliyorlar, değil mi?" dedi Emily.

"Öyle. Nihayetinde Albay Trevelyan bu evde de öldürülmedi."

Emily safça bir merakla sordu. "Buraya yerleşmek nereden geldi aklınıza?"

Violet, "Bunun eğlenceli bir şey olacağını düşündük," dedi.

"Köyü sıkıcı bulmuyor musunuz?"

"Ah, hayır. Ben kırları çok seviyorum."

Violet bu sözleri söylerken bakışlarını Emily'den kaçırmıştı. Bir an için yüzünde korku ve şüphe dolu bir ifade belirmişti.

Koltuğunda sıkıntılı bir şekilde kımıldandı, Emily de ister istemez ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor," dedi. "Çok teşekkür ederim, Bayan Willett. Annenizin kısa sürede iyileşeceğini umarım."

"Aslında onun bir şeyi yok. Hizmetçilere sinirlendi, ayrıca bu olaylar da onu çok üzdü."

"Tabii."

Emily, Violet'in dikkatini çekmeden eldivenlerini küçük bir masanın üstüne bırakmayı başardı. Violett Willett, ona ön kapıya kadar eşlik ettikten sonra samimi ve kibar bir şekilde vedalaştılar.

Emily'e kapıyı açan kız kapının kilidini çevirip açmıştı, ama Violet Willett onun arkasından kapıyı kapayıp geri çekildiğinde herhangi bir anahtar sesi duyulmamıştı.

Bu yüzden de Emily bahçe kapısına ulaştıktan sonra ağır ağır geri döndü.

Bu ziyaret Sittaford Malikânesi'yle ilgili varsayımlarını umduğundan da fazla doğrulanmıştı. Bu evde acayip bir şeyler dönüyordu. Violett Willett'in doğrudan bunun içinde olduğunu sanmıyordu... tabii kızın usta bir aktris olmadığı varsayılacak olursa. Ama bir terslik vardı ve bunun bir şekilde yaşanan trajediyle bir bağlantısı olmalıydı. Hiç kuşkusuz Willettlerle Albay Trevelyan arasında bir bağlantı vardı, olmalıydı ve bu bağlantının gerisinde belki de tüm gizemi çözecek ipucu saklıydı.

Emily ön kapıya ulaştı, yavaşça kapının koluna bastırarak sokak kapısını açtı ve içeri antreye süzüldü. Antre boştu. Emily ne yapacağını bilemeyerek bir an için durdu.

Görülürse bahanesi hazırdı. Dalgınlıkla eldivenlerini salonda unutmuş olacaktı. Emily holde durarak etrafını dinledi. Etraf tamamen sessizdi, yalnızca yukarıdaki bir odadan birtakım mırıltılar geliyordu. Emily mümkün olduğunca sessiz merdivenin başına gidip yukarı baktı. Sonra son derece dikkatli bir şekilde merdivenlerin basamaklarına doğru bir adım attı. Bunu yapmak çok daha riskliydi. Eldivenlerin kendiliğinden birinci kata çıkmış olduğunu iddia edemezdi, ama yukarıda olup biteni görmeyi çok

istiyordu. Emily çağdaş mimarların kapılan asla kalın ve sıkı sıkıya oturacak şekilde yapmadıklan görüşündeydi. Dolayısıyla aşağıdan konuşmalar mırıltı halinde duyulabiliyordu. Ama eğer kapıya ulaşabilirse içerideki konuşmayı açık ve net olarak duyabilecekti. Bir adım daha... bir daha... iki kadın sesi... hiç kuşkusuz Violet'le annesinin sesleriydi bunlar.

Birden konuşma kesildi... ayak sesleri. Emily hızla geri, merdivenden aşağı indi.

Violet Willett, annesinin oda kapısı açıp merdivenlerden aşağı indiğinde, karşısında biraz önce yolcu ettiği misafiri şaşkın şaşkın etrafa bakınırken gördüğünde önce çok şaşırdı.

Emily, "Eldivenlerim..." diye açıkladı. "Onları burada unutmuş olmalıyım. Onlar için geri döndüm."

Violet, "Herhalde salonda bıraktınız," dedi.

Salona gittiler, gerçekten de kayıp eldivenler burada, Emily'nin oturduğu yerin yakınındaki küçük sehpanın üzerinde duruyorlardı.

Emily "Ah, çok teşekkür ederim," diye haykırdı. "Ne kadar aptalım. Hep bir şeylerimi unutuyorum."

Violet, "Neyse ki bu hava insana eldivenini unutturmuyor," dedi. "Dışarısı çok soğuk."

Yeniden evin dış kapısının önünde ayrıldılar, ama Emily bu kez Violet'in içeriden kapıyı kilitlediğini duydu.

Emily bahçe yolundan ilerlediği sırada derin derin düşünüyordu. Yukarı kattayken tam Violet, annesinin odasının kapısını açıp çıktığı sırada, Emily içeride bir kadının yakınarak söylediği cümleyi açıkça duyabilmişti.

"Tanrım..." diye sızlanmıştı bu ses. "Buna dayanamayacağım! Gece hiç olmayacak mı?"

Bölüm 19: Varsayımlar

Emily villaya geri döndüğünde iş ortağı Charles'ın orada olmadığını gördü. Bayan Curtis, onun bir grup genç adamla birlikte çıktığını söyledi. Emily içinse iki telgraf gelmişti. Genç kız bunları açıp bir göz attıktan sonra hırkasının cebine soktu. Bu arada Bayan Curtis, onu meraklı gözlerle süzüyordu.

"Umarım kötü bir haber yoktur," dedi Bayan Curtis.

Emily, "Yoo hayır," diye yanıtladı.

"Telgraf gelmesi beni daima tedirgin eder," dedi Bayan Curtis.

"Anlıyorum. Gerçekten de çok rahatsız edici."

O anda yalnız kalmaktan başka hiçbir isteği yoktu. Odasına çekilip düşünceleriyle baş başa kalmak, tek düşüncesi buydu. Ve de bir açıklama yapmadan odasına çıktı.

Bir kâğıt kalem alıp düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. Yirmi dakika kadar sonra Enderby'in gelmesiyle ara vermek zorunda kaldı.

"Merhaba, merhaba, merhaba, demek buradaydın! Gazeteciler tüm sabah boyunca peşinde koştular, izini sürdüler, ama bir türlü sana ulaşamadılar. Onlara seni rahatsız etmemelerini, istedikleri bilgileri ancak benden alabileceklerini söyledim.

Senin için sakıncası olmadığı sürece senin için tek önemli gazeteci benim."

Charles sandalyeye oturdu. Karyola ise zaten Emily tarafından işgal edilmişti... ve gülüştüler.

"İşin içinde kıskançlık ve kötü niyet yok," diye açıkladı Charles. "Ben onlara gereken bilgileri verdim. Bu benim açımdan doğru olamayacak kadar iyi bir durum. Kendi kendimi çimdikliyor ve kendimi her an güzel bir rüyadan uyanacakmış gibi hissediyorum. Köydekilerin hepsini tanıyorum. Olayın başından beri buradayım.

İnanılacak gibi değil bu. Ah, sisin farkında mısın?"

Emily, "Bu, öğleden sonra Exeter'e gitmemi engellemez, değil mi?" diye sordu.

"Exeter'e mi gitmek istiyorsun?"

"Evet. Orada Bay Dacres'le görüşmem gerekiyor. Kendisi benim avukatım, Jim'in savunmasını da o üzerine aldı. Benimle görüşmek istiyor. Sonra oradayken Jim'in Jennifer Teyze'sine uğramayı da düşünüyorum. Sonuçta Exeter yalnızca yarım saat uzaklıkta."

"Yani kadın trenle gelmiş ve ağabeyinin kafasına vurup öldürmüş ve kimse de onun yokluğunun farkına varmamış olabilir mi, demek istiyorsun."

"Ah, bunun olanaksız gibi göründüğünü biliyorum, ama sonuçta yine de her olasılığın üzerinde durmamız gerekiyor. Katilin Jennifer Teyze olmasını da istiyor değilim... asla istemiyorum bunu. Katilin Martin Dering olmasını yeğlerim. Yakında akraba olacağımızı düşünerek bundan yararlanmaya kalkışan ve herkesin içinde öyle davrandığı için tokadı indiremediğim adamlardan, hiç hoşlanmam."

"O öyle bir adam mı?"

"Hem de nasıl! İdeal bir katil tipi o. Sürekli kitapçılardan telgraflar alıyor ve at yarışlarında para kaybediyor. Bu yüzden gırtlağına kadar borç içinde. Ama onun katil olması imkânsız. Onun bu kadar sağlam bir kanıtı olması gerçekten sinir bozucu. Bunu bana Bay Dacres anlattı. Dering önce bir yayınevinin sahibiyle yemek yemiş, sonra da edebiyatçıların verdiği bir ziyafete gitmiş, bu gerçekten saygın ve tartışmasız kabul edilmesi gereken bir kanıt."

Enderby, "Bir edebiyatçılar yemeği," dedi. "Cuma gecesi. Martin Dering... dur bakayım... Martin Dering... neden... ah, evet! Aslında bundan eminim. Gerçi hiçbir kuşkum yok ama Carruthers'a telgraf çekerek bundan emin olabilirim."

Emily, "Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu.

"Dinle. Ben Exhampton'a cuma akşamı geldim. Başka bir gazeteci arkadaşımdan almam gereken ufak bir bilgi vardı, Carruthers'dan yani. O fırsat bulabilirse saat altı buçukta gelip beni görecekti -sonra da edebiyatçıların yemeğine yetişecekti-Carruthers cin gibi adamdır, eğer

gelemeyecek olsa bana Exhampton'a telgraf çekecekti. Neyse gelemedi ve bana telgraf çekti."

Emily, "Bütün bunların olayla ne ilgisi var?" dedi.

"O kadar sabırsız olma, asıl önemli noktaya şimdi geliyorum. Carruthers, bana yazdığı zaman bir hayli çakır keyifti sanırım, ziyafette bol bol yiyip içmişti herhalde.

Bana istediğim haberi verdikten sonra ayrıca yemekle ilgili fikirlerini de belirtmişti.

Biliyorsun işte, konuşmaların uzunluğundan, şu ünlü romancı ya da bu oyun yazan hakkındaki eleştirilerden, görüşlerinden filan söz ediyordu. O arada, yemekteki yerinin çok kötü olduğundan da bahsetti. İki tarafında da boş birer sandalye varmış. Aslında bunlardan birinde o pek çok satan gerilim romanları yazarı Ruby McAlmott diğerinde ise seks uzmanı Martin Dering oturacakmış. Neyse dostum Blackheath'de çok tanınan bir şairin yanına kaymış ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış. Şimdi ne demek istediğini anlıyor musun?"

Emily heyecanla bağırdı. "Charles, hayatım! Bu muhteşem bir şey." Coşkudan kendini kaybetmişti. "Harika! Demek o köpek ziyafette değilmiş."

"Kesinlikle."

"İsmi doğru anımsadığından emin misin?"

"Kesinlikle. Maalesef notu yırtıp attım. Ama bunu teyit ettirmek için hemen Carruthers'a bir telgraf çekebilirim. Ama yanılmadığımdan da eminim."

Emily, "Sonra o yayıncı da var tabii," diye anımsattı. "Martin Dering'in birlikte öğle yemeği yediği ve öğleden sonrayı geçirdiği adam. Sanırım onunla görüştükten sonra yayıncı hemen Amerika'ya dönmüş, aslında bu da kuşku uyandıran bir durum.

Yani demek istediğim Martin Dering özellikle bir sürü emekten sonra soru sorulabilecek birini seçmiş olmalı."

Charles, "Yani sence gerçekten de katil o mu?" diye sordu.

"Öyle gözüküyor. Bence en iyisi doğruca işinin uzmanı müfettiş Narracott'a gitmek ve ona bu öğrendiklerimizi açıklamak. Sonuçta okyanusun ortasındaki bir gemide, Mauretania ya da Berengaria'da olan bir adamla bir bağlantı kuramayız. Bu polisin işi."

Enderby, "Ah!" diye bağırdı. "Bu doğru olsa! Ne büyük bir haber olurdu. Daily Wire bu durumda beni artık nereye koyacağını bilemezdi, kim bilir belki de..."

Emily, genç adamın hayallerini haince yanda kesti.

"Hemen kendimizi kapıp koyuvermeyelim. Diğer olasılıkları bir kenara bırakamayız.

Benim Exeter'e gitmem gerekiyor. Buraya ancak yarın dönebileceğimi sanıyorum.

Bu arada sana bir görev vereceğim."

"Nasıl bir görev?"

Emily, Sittaford Malikânesi'nde Willettlere yaptığı ziyareti ve ayrılırken duyduğu tuhaf cümleyi anlattı.

"Bu gece ne olacağını kesinlikle öğrenmemiz gerekiyor. Bir şeyler olacağı kesin."

"Ne tuhaf bir durum."

"Gerçekten öyle, değil mi? Tabii bu bir rastlantı da olabilir. Ama olmayabilir de, yine de Willettlerin bütün hizmetçileri malikâneden uzaklaştırdıklarını da dikkate almak gerek. Bu gece orada tuhaf bir şey olacak ve sen de tam zamanında bunun ne olduğunu öğrenmek üzere orada olmalısın."

"Yani bütün geceyi bahçede bodur bir ağacın altında titreyerek geçirmemi mi istiyorsun?"

"Buna bir itirazın yok herhalde? Gazeteciler iyi bir amaç uğruna her şeye katlanabilirler."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kimin söylediği önemli değil, ben bunu biliyorum. Bunu yapacaksın, değil mi?"

Charles, "Elbette," dedi. "Hiçbir şeyi kaçırmak niyetinde değilim. Eğer bu gece Sittaford Malikânesi'nde tuhaf bir şeyler olacaksa, ben de orada olacağım."

Emily bu kez de ona, Willettlerin sandığının üstünden düşen etiketi anlattı.

Enderby, "Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Üçüncü Pearson Avustralya'da değil miydi?

Jim'in küçük kardeşi yani. Tabii bunun bir anlamı olmayabilir, ama bir bağlantı da olabilir."

Emily, "Hım..." dedi. "Hepsi bu kadar sanırım. Sen bir şeyler öğrendin mi?"

Charles, "Şey," dedi. "Benim bir fikrim var."

"Ne gibi?"

"Tek sorun şu ki senin bunu nasıl karşılayacağından emin değilim."

"Ne demek istiyorsun, nasıl karşılayabilirim ki?"

"Hemen üzerine atlamazsın, değil mi?"

"Sanmıyorum. Yani sanırım sakin ve duyarlı bir şekilde her söylenileni dinleyebilirim."

"Neyse, sorun şu," dedi Charles Enderby, onu endişeli gözlerle süzerek. "Sakın saldırganlaştığımı ya da kırıcı olduğumu düşünme, ama ne dersin, senin delikanlı doğruları tam olarak söylemiyor olabilir mi?"

"Yani sence cinayeti işleyen her şeye rağmen o olabilir mi? İstersen rahatlıkla böyle düşünebilirsin. Sana daha başlangıçta bunun görünürde kabul edilebilecek en olası varsayım olduğundan söz etmiştim. Ama aynı şekilde onun yapmadığı varsayımından hareket etmemiz gerektiğini de belirtmiştim."

"Kastettiğim bu değil," dedi Enderby. "Onun katil olmadığı varsayımından yola çıkmak konusunda seninle hemfıkirim. Benim söylemek istediğim, onun öyküsünün gerçekte olanları ne oranda yansıtıyor olabileceği? Jim, dayısına gittiğini, onunla konuştuğunu, ve sonra evden ayrıldığını ve aynlırken dayısının sağ olduğunu söylüyor, değil mi?"

"Öyle."

"Peki, ama gerçek öykü ya böyle değilse? Ya Jim oraya gitti ve dayısının ölüsüyle karşılaştıysa? Ve korktuğu için de, yalnızca korkudan bu durumdan hiç söz etmediyse."

Charles bu varsayımı ileri sürerken oldukça endişeliydi, ama Emily öfkeyle üzerine saldırmayınca rahat bir soluk aldı.

Emily düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmış, düşünüyordu.

"Numara yapacak değilim. Bu olabilir. Aslına bakarsan bu daha önce hiç aklıma gelmemişti. Jim'in kimseyi öldüremeyeceğini biliyorum, ama korkup şaşkınlıktan gülünç bir yalana başvurmuş olabilir. Ve tabii sonra da kendi yalanının içinde boğulup kalmıştır. Evet, bu kesinlikle olabilir."

"Ama işin kötüsü artık gidip Jim'e bunu soramayacak olman. Yani herhalde onunla yalnız konuşmana izin vermezler, değil mi?"

Emily, "Bu görevi Bay Dacres'a verebiliriz," dedi. "Yanılmıyorsam suçluların avukatlarını yalnız başlarına görmelerine izin veriyorlar. Ama işin kötüsü Jim çok dik başlıdır. Bir şey söyledi mi kafasını kessen bundan vazgeçmez."

"Bu benim görüşüm ve bunda ısrar da ediyorum," dedi Bay Enderby konuyu özetlercesine.

"Evet. Bana bu olasılıktan bahsettiğin için sana çok teşekkür ederim, Charles, bu benim aklıma gelmezdi. Jim'den sonra oraya kimin girmiş olabileceğini bulmaya çalıştık, ama ya önceyse..."

Sustu, düşünüyordu. Kesinlikle birbirine zıt iki varsayımla karşı karşıyaydılar. Bay Rycroft'un ileri sürdüğü birinci varsayım Jim'in amcasıyla kavga etmiş olabileceği gerçeği üzerine kurulmuştu. Diğer varsayımda ise Jim dikkate alınmıyordu. Emily ilk yapması gerekenin cesedi bulan doktorla konuşmak olduğunu hissediyordu. Eğer Albay Trevelyan'ın, saat dört gibi öldürülmüş olması olasıysa, tüm kanıtlar çok farklı anlamlar taşıyabilirdi. Bir diğer yapması gereken ise Bay Dacres'i müvekkilini gelinen bu noktada artık kesinlikle doğruyu söylemeye zorlamaya ikna etmekti.Yataktan kalktı.

"Neyse," dedi. "Şimdi sanırım yapmamız gereken benim Exhampton'a ulaşmamın bir yolunu bulmak. Sen şimdi bana bir araba bul. Sanırım

nalbantın arabası varmış.

Gidip onunla konuşabilir misin? Öğlen yemeğinden hemen sonra yola çıkmak istiyorum. Oradan üçü on geçe Exeter'e hareket eden bir tren var. Böylece daha önce doktorla görüşmek için de zamanım olacak. Şimdi saat kaç?"

"On iki otuz," dedi Charles Enderby saatine bakarak.

"Öyleyse birlikte gidip arabayı ayarlayacak zamanımız var. Bu arada Sittaford'tan aynlmadan önce halletmek istediğim bir şey daha var."

"Ne gibi?"

"Bay Duke'u ziyaret etmeyi düşünüyorum. Sittaford'ta görüşmediğim bir o kaldı.

Üstelik ruh çağırma seansında da varmış."

"İyi ya. Nalbanta giderken onun evi de yol üstünde."

Bay Duke'un villası en sondaydı. Charles ve Emily bahçe kapısından girerek dar bahçe yolundan eve doğru ilerlediler. Ve o anda hiç beklemedikleri bir sürprizle karşılaştılar. Evin kapısı açılarak dışarı bir adam çıktı. Bu müfettiş Narracott'tu.

Müfettiş de şaşırmış görünüyordu, Emily onun sıkıntılı göründüğünü düşündü.

Emily hemen başlangıçtaki niyetinden vazgeçmişti.

"Sizinle karşılaştığıma çok sevindim, Müfettiş Narracott," dedi. "Sizinle konuşmak istediğim birkaç şey vardı."

"Tabii, Miss Trefusis." Müfettiş saatine baktı. "Ama korkarım acele etmeniz gerekiyor. Beni bekleyen bir araba var. Hemen Exhampton'a dönmek zorundayım."

Emily, "Ah, ne büyük şans," diye haykırdı. "Ben de Exhampton'a gidecektim. Bana da arabanızda yer verebilirsiniz, değil mi müfettiş?"

Narracott ifadesiz bir yüzle, "Tabii," dedi. "Memnuniyetle."

Emily, Charles'a dönerek, "Charles, gidip valizimi getirebilir misin?" dedi. "Zaten hazırlamıştım."

Enderby hemen uzaklaştı.

Müfettiş Narracott, "Sizi burada görmek çok şaşırtıcı, Miss Trefusis," dedi.

Emily, "Size, 'au revoir'n demiştim," diye anımsattı.

"O zaman bunu dikkate almamışım."

Emily açık açık, "Bu son karşılaşmamız da değil," dedi. "Biliyor musunuz, siz bir hata yaptınız, Müfettiş Narracott. Aradığınız adam Jim değil."

"Öyle mi?"

Emily ekledi. "Sizin de içinizden bana hak verdiğinizi biliyorum."

"Böyle düşünmenizin sebebi nedir, Miss Trefusis?"

Emily, "Bay Duke'un evinde ne işiniz vardı?" diye sordu.

Narracott'un yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Emily bu fırsattan yararlandı.

"Sizin de kuşkularınız var müfettiş -gerçek bu- emin değilsiniz. Jim'in katil olduğundan emin değilsiniz. Önce doğru adamı yakaladığınızı düşündünüz, ama şimdi bundan kuşku duyuyorsunuz, bu yüzden araştırmaya devam ediyorsunuz.

Size yardımcı olabilecek bazı şeyler söyleyeceğim. Exhampton'a giderken yolda anlatırım."

Yolda ayak sesleri duyuldu ve ardından Ronnie Garfield göründü. Soluk soluğaydı, suçlu ve çekingen bir havası vardı.

"Şey Miss Trefusis," diye konuşmaya başladı. "Bugün öğleden sonra birlikte yürüyüşe çıkmaya ne dersiniz. Biliyorsunuz işte, teyzem şekerleme yaparken."

"Olanaksız," dedi Emily. "Exeter'e gidiyorum."

"İnanamıyorum. Yani tamamen mi?"

"Yoo hayır. Yarın döneceğim."

"Ah, bu muhteşem işte."

Emily süveterinin cebinden bir şey çıkarıp ona uzattı.

"Bunu teyzenize verin, olur mu? Bu kahveli kek tarifi, ona tam zamanında hareket ettiğini, aşçının bugün işi bırakacağını söyleyin, aynı şekilde diğer tüm hizmetçilerin de. Bunu ona muhakkak söyleyin, ilgisini çekecektir."

Uzaktan bir çığlık duyuldu.

"Ronnie!" diyordu bu ses. "Ronnie, Ronnie!"

"Bu teyzem," dedi Ronnie sinirlenerek. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Bence de öyle," diyen Emily. "Bu arada sol yanağınızda yeşil boya var," diye bağırdı arkasından. Ronnie Garfield, teyzesinin bahçe kapısının arkasında kayboldu.

"Hah! İşte Charles da geliyor," dedi Emily. "Haydi, müfettiş. Size her şeyi yolda anlatacağım."

Bölüm 20: Jennifer Teyze'yi Ziyaret

Emily, Dr. Warren'i ziyaret ettiğinde saat iki buçuktu. Doktor bu aklı başında, açık sözlü ve çekici kızdan ilk görüşte hoşlanmıştı. Sorulan açık, net ve amaca yönelikti.

"Evet, Miss Trefusis, ne demek istediğinizi anlıyorum. Romanlarda anlatılanın aksine aslında ölüm saatini doğru olarak tespit etmek çok zordur. Ben cesedi saat sekizde gördüm. Trevelyan'ın kesinlikle bundan en az iki saat önce öldürülmüş olduğunu söyleyebilirim. Bana onun dörtte öldürülmüş olduğu söylenirse, 'Bu olası,' derim, ama benim düşüncem yine de Trevelyan'ın daha geç saatte öldürülmüş olduğu. Ancak Trevelyan'ın bundan daha önce öldürülmüş olması ise olanaksız. Yani ben gördüğümde en erken dört buçuk saat önce öldürülmüş olabilirdi."

Emily, "Teşekkür ederim," dedi. "Benim de öğrenmek istediğim buydu."

Bundan sonra istasyondan üçü on geçe kalkan trene yetişti ve Exeter'e varınca da hemen, bir arabaya binerek doğruca avukat Bay Dacres'in kaldığı otele gitti.

Emily ile Bay Dacres arasındaki konuşma tamamen iş hakkında ve duygusallıktan uzaktı. Bay Dacres, Emily'i çocukluğundan beri tanıyordu. Emily on sekizine bastığından beri de onun işlerini yönetmekteydi.

Adam, "Kendini bir şoka karşı hazırlamalısın, Emily," dedi. "Aslında boşa kürek sallamanın anlamı yok. Jim Pearson'un durumu sandığımızdan daha kötü."

"Kötü mü?"

"Evet. Ortaya çıkarılan şeyler onun durumunun hiç de iyi olmadığını gösteriyor.

Zaten polisin onu cinayet zanlısı olarak tutuklamasının nedeni de bu ortaya çıkarılan kanıtlar. Eğer bu gerçekleri senden gizlersem, hiç de senin yararına davranmış olmam."

"Lütfen anlat bana," dedi Emily.

Emily'nin sesi soğukkanlı ve sakindi. İçinde ne tür fırtınalar koparsa kopsun duygularını dışa vurmak gibi bir niyeti yoktu. Zaten Jim Pearson'a yardımcı olmayı da duyguları değil mantığıyla istiyordu. Tüm düşüncelerini kendine saklamalıydı.

"Jim'in çok acil ve kaçınılmaz şekilde paraya ihtiyaç duyduğundan hiç kimsenin en ufak bir kuşkusu bile yok. Şu an için olayın ahlaki boyutuna değinecek değilim.

Pearson anlaşıldığına göre sıkıştıkça -çalıştığı sigorta şirketinden- gizlice, onların haberi olmadan 'ödünç' para alıyormuş. Bu parayı da borsada hisse senetlerine yatırıyor ve kazançların her hafta ödeneceğini bildiği için de şirketin parasını yükseleceğini öğrendiği senetlere yatırmaktan çekinmiyormuş. Bu eylemlerinde oldukça da başarılıymış, iş pürüzsüz yürüyormuş, parayı alıyor, senede yatırıyor, her defasında kazanınca da parayı yerine koyuyormuş. Pearson'un bu işlemin dürüstlüğü konusunda en ufak bir kaygısı olmadığı kesin. Sanırım aynı şeyi bir hafta kadar önce yine tekrarlamış. Ama bu kez işler karışmış. Hiç beklemediği bir durumla karşılaşmış. Aslında şirketin defterleri belirli zamanlarda denetimden geçermiş, ama herhangi bir nedenle bu kez bu tarih önceye alınmış ve tabii Jim bu durumda başının büyük dertte olduğunu anlamış. Parayı yerine koymadığı takdirde yaptığından dolayı başına geleceklerin bilincindeymiş, ama aldığı parayı da yerine koyamıyormuş. Birkaç yerden para bulmaya çalışmış, ama bunu başaramamış.

Sonunda Devonshire'a dayısına koşarak durumu ona açıklamış ve ondan yardım istemiş. Ama Trevelyan, ona yardım etmeyi kesinlikle reddetmiş.

"Evet, sevgili Emily bu gerçeklerin gün ışığına çıkarılmasını artık önlememiz mümkün değil. Polis bunu ortaya çıkardı bile. Ve gördüğün gibi cinayet için çok geçerli ve acil bir neden olduğu gün gibi ortada. Anlıyorsun değil mi? Albay Trevelyan'ın ölümüyle birlikte Pearson gereken miktarı avans olarak Bay Kirkwood'tan alabilecek ve kendini bu felaketten ve olası polis soruşturmasından kurtarabilecekti."

Emily üzüntüyle, çaresizlik içinde, "Ah, budala, ah," dedi.

Bay Dacres, alayla, "Öyle," diye mırıldandı. "Bu durumda bence tek çare onun dayısının vasiyetnamesindeki koşulları bilmediğini ileri sürmek."

Emily kısa bir süre konuşmadan durumu enine boyuna düşündü. Sonra yavaşça, kısık bir sesle mırıldandı.

"Korkarım bu olanaksız. Her üçü de biliyorlardı... Sylvia, Jim ve Brian. Sık sık bu konuyu konuşur, Devonshire'daki zengin dayıları hakkında şakalar yapar, gülüşürlerdi."

"Tatlım, tatlım," dedi Bay Dacres. "Bu büyük talihsizlik."

Emily, "Onun katil olduğunu sanmıyorsunuz ya?" diye sordu.

Avukat, "İşin tuhafı gerçekten sanmıyorum," dedi. "Jim Pearson birçok açıdan kolay anlaşılır, samimi bir genç. Beni bağışlayın, onun para konusundaki ahlaki kavramlarının pek de kabul edilebilir düzeyde olduğunu söyleyemem, ama onun kum torbasıyla dayısının başına vurmadığından da eminim, böyle bir şeye bir an bile inanamıyorum."

"İşte bu iyi," dedi Emily. "Umarım polis de aynı şekilde düşünüyordur."

"Kesinlikle haklısın. Aslında bizim fikirlerimiz ve duygularımızın pratik anlamda hiçbir yararı yok. Senden durumun oldukça kötü olduğunu gizlemek istemiyorum, sevgili yavrum. Savunma makamı için Lorimer, K. C. 'yi önereceğim." Ve neşeyle, "Ona umutsuz durumların adamı diyorlar," diye ekledi.

Emily, "Benim öğrenmek istediğim bir şey var," dedi. "Jim'i istediğiniz zaman görebiliyorsunuz değil mi?"

"Elbette."

"Bana, onun size tüm gerçekleri açık ve doğru olarak anlattığından emin olup olmadığınızı dürüstçe söylemenizi istiyorum," diyerek avukata Charles Enderby'in fikrini açıkladı.

Dacres bir an düşündü. "Bana kalırsa Jim, dayısıyla yaptığı konuşmayı anlatırken gerçeği söylüyordu. Tabii bu benim izlenimim. Ama onun çok korkmuş olduğu da anlaşılıyor. Camlı kapıdan girip dayısının cesediyle karşılaştı ise bu gerçeği açıklayamayacak kadar dehşete kapılması ve böyle bir öykü uydurması da mümkün tabii."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi Emily. "Gelecek sefer onu gördüğünüzde onu size gerçeği anlatması için sıkıştınr mısınız? Bu her şeyi değiştirebilir."

"Bunu yaparım. Ama yine de..." Bay Dacres sözlerine bir iki dakika ara verdikten sonra ekledi. "Bence sen bu düşüncende yanılıyorsun. Albay Trevelyan'ın ölüm haberi Exhampton'da duyulduğunda saatler yaklaşık akşamın sekiz otuzunu gösteriyordu. O sırada Exe-ter'e kalkan son tren oradan ayrılmıştı; Jim Pearson ise sabah bulabildiği ilk trenle oradan uzaklaşmayı yeğledi, bu arada bu son derece akılsızca bir davranış, eğer normal bir saatteki trene binmiş olsaydı davranışları çok daha az dikkat çekecekti. Şimdi, diyelim ki, senin ileri sürdüğün gibi, dört buçuktan sonraki bir zamanda dayısının cesediyle karşılaştı, bence hemen Exhampton'dan ayrılırdı. Altıdan hemen sonra kalkan bir tren var, ayrıca bir tane de sekize çeyrek kala."

"Bu da bir fikir," diye onayladı Emily. "Bunu düşünmemiştim."

"Jim'e dayısının evine nereden girdiğini uzun uzun sordum," diye ekledi Bay Dacres.

"Bana Trevelyan'ın ona ayakkabılarını çıkarttığını ve eşikte bırakmasını söylediğini anlattı. Holde ıslak izlerin bulunmayışı da bu yüzden."

"Oradayken bir ses filan duymamış mı? Herhangi bir gürültü, yani -evde başka birinin- bulunduğu izlenimi uyandıracak bir şey."

"Bundan söz etmedi. Ama ona bunu sorarım."

Emily, "Teşekkür ederim," dedi. "Eğer bir not yazsam bunu ona iletebilir miydiniz?"

"Tabii, yetkililer tarafından okunması kaydıyla."

"Ah, tedbirli davranacağımdan emin olabilirsiniz."

Yazı masasının başına geçip birkaç satır karaladı.

“Sevgili Jim... her şey düzelecek, endişelenme, rahat ol. Gerçeği bulmak için deliler gibi uğraşıyorum. Sen ne büyük bir aptalmışsın, sevgilim.

Seni seven

Emily.”

"İşte hazır," dedi.

Bay Dacres mektubu okudu, ama yorum yapmadı.

"El yazımı mümkün olduğunca okunaklı bir duruma getirmekte zorlandım. Hapishane yetkililerinin zorlanmalarını istemem. Neyse, artık gitmeliyim."

"Size bir fincan çay ikram etmeme izin verseydiniz?"

"Hayır, teşekkürler Bay Dacres. Kaybedecek zamanım yok. Jim'in teyzesi Jennifer'la görüşmeye gidiyorum."

Laurels Villası'na geldiğinde Emily'e Bayan Gardner'ın dışarıda olduğu, ama kısa bir süre içinde eve döneceği söylendi.

Emily, hizmetçi kıza gülümsedi.

"O halde içeri girip bekleyeyim."

"Hemşire Davis ile görüşmek ister miydiniz?"

Emily herkesle görüşmeye hazırdı. Hemen, "Evet," dedi.

Birkaç dakika sonra Hemşire Davis önlüğünü hışırdatarak, merakla içeri girdi.

Emily, "İyi günler, nasılsınız" dedi. "Ben Emily Trefusis'im... Bayan Gardner'ın bir anlamda yeğeni sayılırım. Yani öyle olacaktım, ama bildiğiniz gibi nişanlım Jim Pearson'u tutukladılar."

"Ah, bu korkunç bir şey," diye bağırdı Hemşire Davis. "Bunu bu sabahki gazetelerde gördüm. Bu korkunç bir felaket! Buna katlanabilmeniz gerçekten hayranlık uyandırıcı, Miss Trefusis... olağanüstü bir şey bu."

Hemşirenin sesinde hafif de olsa bir kınama seziliyordu. "Hastane hemşireleri," diye dokundurdu, "karakterleri gereği buna dayanırlar ama diğer insanların genellikle kendilerini kaybetmeleri beklenir."

Emily, "Öyle de insan hiçbir zaman yenilgiyi kabullenip diz çökmemeli," dedi. "Umarım fazla tedirgin olmamışsınızdır. Yani cinayetle ilişkisi olan bir ailenin yanında çalışmanın sizce bir sakıncası yoktur."

Hemşire Davis kabul görmüş olma düşüncesinden etkilenerek, "Bu hoş bir şey değil tabii," dedi. "Ama insanın hastasına karşı olan sorumlulukları her şeyden önce gelir."

Emily, "Harika bir şey bu!" diye yanıtladı. "Gözü kapalı güvenebileceği biri olmasını bilmek Jennifer Teyze için muhteşem bir şey olmalı."

"Oh gerçekten," dedi hemşire kendini gülümsemeye zorlayarak. "Çok naziksiniz. Ama tabii bundan önce de çok tuhaf deneyimlerim oldu. Neden girdiğim son işte..." Emily sabırla hemşirenin uzun ve karışık boşanma ve babalık sorunlarını içeren skandallarla dolu öykülerini dinledi. Hemşire Davis'e mesleğine yakışır davranıştan, ağzının sıkılığı ve becerikliliğinden dolayı iltifatlar ettikten sonra konuyu yeniden Gardner'lara getirdi.

"Ben Jennifer Teyze'nin kocasını hiç tanımıyorum," dedi. "O evden hiç çıkamıyor, değil mi?"

"Öyle... Zavallı adam."

"Onun nesi var?"

Hemşire durumu uzun uzun profesyonel bir yaklaşımla anlattı. Onun konuşması sona erince Emily dalgın dalgın mırıldandı.

"Yani o her an ayağa kalkabilir de."

Hemşire, "Ama son derece zayıf, bitkin halde olur," dedi.

"Ah, elbette. Ama bu yine de bir umut, öyle değil mi?"

Hemşire başını profesyonel bir karamsarlıkla salladı.

"Açıkçası bu olayda Bay Gardner'ın iyileşeceğini hiç sanmıyorum."

Emily küçük not defterine Jennifer Teyze'nin kanıtı olarak söz konusu günde yaptıklarını not etmişti. Belli belirsiz mırıldandı.

"Tam ağabeyi öldürüldüğü sırada Jennifer Teyze'nin sinemada olması aslında ne tuhaf, değil mi?"

"Çok üzücü, değil mi?" dedi Hemşire Davis. "Gerçi yapacak bir şeyi yoktu, ama sonradan böyle bir şeyler insanda şok yaratıyor."

Emily kafasında doğrudan soru sormadan bilmek istediğini öğrenebileceği bir formül belirlemeye çalıştı. Ustalıkla sözü döndürüp dolaştırıp cinayet gününe getirdi.

"Tuhaftır, ama bir tür anlaşılmaz önsezi ya da kuruntu söz konusu olmuştu, değil mi?" diye sordu. "O geri döndüğünde onunla holde karşılaşıp, çok kötü, sarsılmış göründüğünü fark eden sizdiniz değil mi?"

Hemşire, "Yoo hayır, ben değildim," dedi. "O gün akşam yemeğine oturana dek hanımefendiyle karşılaşmadım, yemekteyse kendisi çok iyi

görünüyordu. Bunu kimden duydunuz, çok ilginç."

"Öyleyse başka bir şeyle karıştırdım," dedi Emily.

Hemşire, "Belki de başka bir bağlamda söylenmiş bir şeydi," diye öngörüsünü açıkladı. "O gün ben de biraz geç döndüm. Hastamı o kadar uzun süre yalnız bıraktığım için de kendimi suçlu hissediyordum. Ama aslında gitmemi de Bay Gardner istemişti."

Kadın birden saatine göz attı.

"Aman Tanrım! Benden sıcak bir termofor daha istemişti. Bunu hemen ona götürmem gerekiyor. Kusuruma bakmayın, Miss Trefusis gitmem gerekiyor."

Hemşire odadan çıktıktan sonra pasaklı hizmetçi korkmuş bir yüzle yeniden odaya girdi.

"Senin adın neydi?" diye sordu Emily.

"Beatrice, bayan."

"Beatrice, ben galiba teyzem Bayan Gardner'ı bekleyemeyeceğim. Aslında zaten ona yalnızca cuma günü yaptığı alışveriş konusunda bir şey sormak istiyordum.

Acaba Bayan Gardner 'in o gün eve büyük bir paket getirip getirmediğini biliyor musun?"

"Ben onun eve döndüğünü görmedim ki, bayan."

"Onun altıda geldiğinden söz eden sen değil miydin?"

Beatrice yardımcı olma çabası içinde, "Evet, bayan, öyle. Ama ben hanımefendinin eve döndüğünü görmedim. Saat yedide odasına sıcak su götürdüğümde, karanlıkta yatağına uzanmış yattığını görünce birden çok korktum. Ona, "Beni korkuttunuz," dedim. O da, "Geleli çok oldu. Saat altıda dönmüştüm," dedi. "Ama ben etrafta öyle büyük bir paket görmedim," dedi Beatrice yardımcı olmaya çalışarak.

Her şey çok zor, diye düşündü Emily. İnsanın ne çok şey uydurması gerekiyor. Daha şimdiden bir önsezi ve büyük bir paket yarattım, ancak görebildiğim kadarıyla insan kuşku uyandırmak istemiyorsa bir şeyler yaratmak zorunda.

Emily, kıza tatlı tatlı gülümsedi.

"Peki, Beatrice. Hiç sorun değil."

Hizmetçi odadan çıktı. Emily çantasından yerel tren tarifesini çıkararak inceledi.

"Exeter, St. Davis'ten üç onda hareket eden tren Exhampton'a dört kırk ikide varıyor. Zaman ağabeyinin evine gidip onu öldürmesi için yeterli -çok korkunç ve soğukkanlı bir davranış- üstelik saçma da, ama diyelim ki bütün bunlar yarım saatle kırk beş dakika sürdü.

Peki, geri dönen trenler kaçta? Dört yirmi beşte bir tren var, Bay Dacres'in de bahsettiği gibi altıyı on geçe de bir tren var. Buraya yediye yirmi beş kala vanyor.

Bunlardan her ikisi de uygun olabilir. Maalesef hemşireden kuşkulanmak için bir neden yok. Bütün öğleden sonra dışarıdaymış, kimse de nerede olduğunu bilmiyor.

Aslında tabii ki bu evden birinin Albay Trevelyan'ı öldürdüğüne inanmıyorum, ama yine de bunu yapabilecek koşullarda olduklarını bilmek bir şekilde rahatlatıcı. "Ah... bu ön kapının zili."

Antrede birtakım konuşmalar oldu ve birkaç dakika sonra da Jennifer Gardner odaya girdi.

"Ben Emily Trefusis'im," dedi Emily. "Yani, Jim Pearson'un nişanlısı."

Bayan Gardner elini uzatırken, "Demek Emily sizsiniz?" dedi. "Ne hoş bir sürpriz bu."

Emily birdenbire kendisini pek ufak ve aciz hissetti. Tıpkı yaramazlık yaparken yakalanan küçük bir kız gibi. Jennifer Teyze gerçekten olağanüstü bir insan. Güçlü bir karakter... güçlü bir kişilik.

Kadın, "Çay içtin mi, yavrum?" diye sordu. "İçmedin mi? O halde şimdi burada birlikte içeriz. Ama bir dakika, önce gidip Robert'a bakmalıyım."

Kocasının adını söylerken yüzünde acayip bir ifade belirip kayboldu. Güzel fakat sert sesi yumuşadı. Bu karanlık dalgalar üzerindeki yakamozlar gibi bir şeydi.

Salonda yalnız kalan Emily, kocasına tapıyor, diye düşündü. Ama yine de Jennifer Teyze'de insanı korkutan bir şey var. Acaba Robert Amca kendisine bu kadar tapılmasından hoşlanıyor mu?

Jennifer Gardner tekrar odaya girdiğinde şapkasını çıkarmıştı. Emily, onun yüzüne düşen saçları geriye atışını hayranlıkla izledi.

"Benimle bildiğimiz konuları konuşmak istiyor musun, Emily? Eğer istemiyorsan bunu anlayışla karşılanm."

"Sanırım konuşacak çok fazla şey yok değil mi?"

"Şu anda tek yapabileceğimiz," dedi Bayan Gardner. "Polisin gerçek katili mümkün olduğunca çabuk bulmasını ummak. "Şu zili çalar mısın, Emily? Hemşirenin çayını yukarıya yollayacağım. Onun aşağıda gevezelik etmesini istemiyorum. Bu hastane hemşirelerinden nefret ediyorum."

"O, iyi bir hemşire mi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Daha doğrusu Robert böyle söylüyor. Ondan hiç hoşlanmıyorum ve hiç hoşlanmadım da zaten. Ama Robert, onun şimdiye kadar gelen hemşirelerin en iyisi olduğunu söylüyor."

Emily, "Hemşire oldukça güzel biri," dedi.

"Yok canım! O koskocaman, çirkin, etli ellerle mi?"

Emily, Jennifer Teyze'nin süt kabını ve şeker maşasını tutan ince uzun beyaz parmaklarına baktı. Beatrice geldi çay fincanını ve kurabiye tabağını alarak dışarı çıktı.

Bayan Gardner, "Bu olay Robert'ı çok sarstı," dedi. "Bazen öyle heyecanlanıyor ki.

Herhalde bu da hastalığının etkisi."

"Onun Bay Trevelyan'ı pek iyi tanımadığını sanıyordum."

Jennifer Gardner başını salladı.

"Ne tanır ne de onunla ilgilenirdi. Açıkçası ben de ağabeyimin ölümüne o kadar üzülmüş değilim. Sert, hain ve cimri bir adamdı o, Emily. Ne kadar zor durumda olduğumuzu, paraya ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Yoksulluğumuzun farkındaydı.

Zamanında bize borç para vermiş olsa, Robert'a o özel tedavinin yapılacağını ve şimdi kocamın durumunun çok farklı durumda olacağını biliyordu. Neyse, hak ettiği cezayı buldu."

Derin, boğuk bir sesle konuşuyordu. Ne tuhaf bir kadın, diye düşündü Emily. Güzel ve aynı zamanda ürkütücü, aynen Yunan trajedilerindeki gibi.

"Ama henüz çok geç olmamış olabilir," diye ekledi Bayan Gardner. "Bu gün Exhampton'daki avukatlara mektup yazarak bize avans olarak bir miktar para verip veremeyeceklerini sordum. Bahsettiğim tedavi bir anlamda kocakarı ilacı denilen türde bir şey, birçok doktorun şarlatanlık diye adlandırdıkları türde bir tedavi, ama şimdiye kadar birçok hastada başarılı olmuş. Emily, Robert'ın tekrar yürümesi ne muhteşem bir şey olurdu!"

Gözleri ışıl ışıl parlıyordu, yüzü heyecandan pırıl pırıl pınldı.

Emily yorulmuştu. Uzun bir gün geçirmiş, çok az hatta hiçbir şey yememişti.

Duygularını bastırmak da onu bitkin düşürmüştü. Oda gidip geliyor, başı dönüyordu.

"İyi misin yavrum?"

"İyiyim, bir şeyim yok," diyen Emily o anda gözyaşlarını tutamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sıkıntı ve utancın böylesi gözyaşlarına dönüşmesi onu da şaşırtmıştı.

Bayan Gardner yerinden kalkıp onu teselliye kalkışmadı. Emily bundan dolayı ona minnettardı. Sessizce oturmuş Emily'nin gözyaşlarının dinmesini bekliyordu. Bir süre sonra düşünceli bir sesle mırıldandı. "Zavallı yavrum. Jim Pearson'un tutuklanmış olması gerçekten büyük şanssızlık... çok acı bir durum. Umarım, bu konuda yapacak bir şeyler vardır."

Bölüm 21: Konuşmalar

Yalnız kalan Charles Enderby tembellik etmedi. Sittaford köyündeki yaşam hakkında kapsamlı bilgi almak için öncelikle Bayan Curtis'e başvurmak gerekiyordu. Bu bir yangın musluğunu açıp suyu serbest bırakmak gibi bir şeydi. Bayan Curtis'in anektodlar, anılar, söylentiler, kuşkular, tahminler ve en ince ayrıntılardan oluşan sözcükler selini dikkatle dinleyip istenilen bilgilere ulaşmak samanı çöpten ayırmaktan farksızdı. Sonra bir isimden bahsetti -Albay Wyatt-ve aynı anda sel suları bu yöne doğru akmaya başladı, onun tropikal yörelere merakı, görgüsüzlüğü, komşularıyla kavgalaı, özellikle genç, kişilikli bayanlara karşı zaman zaman cana yakın ve zarif davranışları, kısacası onun hakkındaki her şeyi kısa bir süre içinde öğreniverdi. Ayrıca Hintli uşağını, şaşmaz yemek saatlerini ve uyguladığı özel diyeti de. Bay Rycroft'un hakkında ise kütüphanesini, saç toniklerini, düzen ve dakiklik konusundaki tartışmasız ısrarını, diğer insanların neler yaptıklarını aşırı bir merakla izlemesi, son günlerde bazı eski değerli kişisel mal varlıklarını sattığını, kuşlara karşı olan açıklanamaz ilgisini ve Bayan Willett'in ona özel bir ilgi gösterdiğini öğrendi. Miss Percehouse hakkında ise kadının konuşkanlığından, yeğenini sürekli azarladığından ve bazı yeğenlerinin Londra'da gay yaşamı sürdürdüğüne ilişkin dedikodulardan bahsedildiğini açıkladı. Ve yine Binbaşı Burnaby ile Albay Trevelyan'ın yakın dost olduklarını, geçmişte kalan anılarını paylaşmaktan ve satrançtan hoşlandıklarını öğrendi. Ve tabii Willettler hakkında da birçok şey, Bay Ronnie Garfield'ın Miss Violet Willett'e aşırı ilgi gösterdiğini, kızın da yüz veriyor gibi görünse de aslında onu istemediğini dinledi. Bay Curtis'e göre kız zaman zaman kırlarda gizemli yürüyüşlere çıkıyordu. Hatta onu kırlarda yabancı genç bir adamla gören bile olmuştu. Bayan Curtis'in tahminine göre onların bu ıssız yöreye gelmelerinin asıl nedeni de hiç kuşkusuz buydu. Annesi kızı "genç bir kıza yakışır şekilde davranması ve bu ilişkiyi unutması" için buraya getirmişti. Ama genç kızlar -bir leydinin düşünebileceğinde çok daha kurnaz-olabiliyorlardı. Bay Duke hakkında ise şaşılacak, kuşku uyandıracak kadar az bilgisi vardı Bayan Curtis'in. Adam buraya yakın zamanda taşınmıştı ve adamın tek ilgi alanı bahçe işleri gibi görünüyordu.

Bayan Curtis'in açıklamalarından başı dönen Charles Enderby saat üç buçuk dolaylarında kendisini biraz dolaşmak üzere dışarı attı. Genç gazetecinin niyeti Miss Percehouse'un yeğeniyle daha yakın dost olmaya çalışmaktı. Miss

Percehouse'un villasının çevresinde amaçsızca dolaşmaktan bir sonuç alamadı, ama neyse ki şansı yardım etti ve tam Sittaford Malikânesi'nin önünde Ronnie'yle karşılaştı. Willettlerin genç adamı pek de dostça karşılamamış oldukları Ronnie'nin yüzündeki üzgün ifadeden anlaşılıyordu.

Charles, "Merhaba," dedi. "Burası Bay Trevelyan'ın malikânesi, değil mi?"

Ronnie başını salladı. "Evet."

"Bu sabah etrafta dolaşıp birkaç fotoğraf çekmeyi umuyordum," dedi. "Şey yani gazetem için. Ama maalesef hava fotoğraf çekmeye hiç uygun değil."

Ronnie bu açıklamayı üzerinde fazla düşünmeden olduğu gibi kabullendi, halbuki biraz düşünse fotoğraf çekmek yalnızca güneşli günlerde mümkün olsa, her gün yayınlanan gazetelerde çok az resim olması gerektiğini anlayacaktı.

"Sizinki çok ilginç bir iş olmalı," dedi Ronnie.

"Çok yorucu," dedi Charles başkasının işine asla hayranlık duymamış biri olmanın rahatlığıyla. Omzunun üzerinden Sittaford'a baktı. "Sanırım burası oldukça kasvetli bir yer."

"Willettler buraya taşmana kadar en ufak bir değişiklik olmadı burada," dedi Ronnie.

"Geçen yıl da aynı zamanlarda buradaydım, inanın siz de benim yerimde olsanız buranın o eski yer olduğuna inanamazdınız. Willettler buraya ne yaptılar, bunu hiç bilemiyorum. Eşyaların yerlerini biraz değiştirdiler sanırım, sonra farklı perdeler filan. İnanın onların buraya gelmiş olmaları benim açımdan bir mucize."

"Sanırım burada yaşamak pek hoş bir şey olmasa gerek," dedi Charles.

"Hoş mu? Eğer burada on beş gün yaşamak zorunda kalsam aklımı kaçırırdım.

Halam burada yaşamaya nasıl katlanabiliyor anlamıyorum. Onun kedilerini gördünüz, değil mi? Bu sabah onlardan birinin tüylerini taramam gerekiyordu, şuna bakın beni nasıl tırmaladı." Tırmık izlerini göstermek için kolunu uzattı.

"Ne şanssızlık."

"Gerçekten öyle. Neyse, buralarda dedektiflik mi yapıyorsunuz? Eğer öyleyse, size yardımcı olabilir miyim? Sherlock Holmes 'un Watson'u ya da öyle bir şey işte?"

"Acaba malikânede bir ipucu var mı?" diye sordu Charles kayıtsızca. "Yani Bay Trevelyan burada kişisel eşyalarını bırakmış olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Halam, onun her şeyini toplayıp gittiğini söyledi. Fil tırnaklarını, hipopotam dişlerini ve av malzemelerini, tüfeklerini..."

Charles, "Yani geri dönmeyi hiç düşünmüyormuş gibi mi?" diye sordu.

"Şey... bu da bir fikir. Ama ben bunun intihar olduğunu düşünmüyorum. Ya siz?"

"Kendi kafasının arkasına bir kum torbası vurarak intihar edebilecek biri intihar dünyasında bir yıldız olabilirdi."

"Evet, ben de bu olasılığın mümkün olamayacağım düşündüm. Ama yine de bir önsezisi varmış gibi görünüyor." Ronnie'nin yüzü birden aydınlandı. "Bakın şuna ne dersiniz? Belki de peşinde, onu izleyen düşmanları vardı, onların geldiklerini haber aldı, böylece kaçıp izini kaybettirdi ve anlaşıldığına göre eşyalarını da Willettlere emanet edemedi."

"Doğrusunu isterseniz Willettlerde de bir tuhaflık var."

"Aynen öyle, sizi anlıyorum. İnsanın kışın böyle bir yere gelip yerleşmesi ilginç bir durum. Violet buna pek aldırmıyormuş gibi görünüyor, hatta kırlardan hoşlandığını bile söylüyor. Bilmiyorum bu kızın bu gün nesi var? Sanırım hizmetçi sorunundan dolayı üzüldü. Kadınların bu hizmetçi konusuna neden bu kadar önem verdiklerini anlayamıyorum. Onlardan hoşlanmıyorsan, kovarsın, olur biter."

Charles, "Willettler de zaten öyle yapmışlar, değil mi?" diye sordu.

"Evet, biliyorum. Ama bu yüzden fazla sarsılmış olmalılar. Kadın kendini yatağa atmış, isterik çığlıklar atıyor. Kızı ise insanı tersliyor. Demin

beni kovmaktan beter ettiler."

"Polis onları malikânede ziyaret etmedi, değil mi?"

Ronnie, gazeteciye hayretle baktı.

"Polis mi? Neden gelsinler ki?"

"Hiç, merak ettim de. Bu sabah Müfettiş Narracott'u Sittaford'ta gördüm."

Ronnie irkildi. Bastonunu düşürdü ve almak üzere eğildi.

"Kimi gördünüz? Müfettiş Narracott'u mu?"

"Evet."

"Trevelyan olayını o mu araştırıyor?"

"Öyle."

"Onun Sittaford'ta ne işi var? Müfettişi nerede gördünüz?"

Charles mırıldandı. "Herhalde etrafta dolaşıp bir koku almaya çalışıyordu.

Trevelyan'ın geçmişi hakkında bilgi topluyordu sanırım."

"Hepsi o kadar mı?"

"Sanırım öyle."

"Yani köyden birinin bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor, değil mi?"

"Bu çok anlamsız oldurdu, değil mi?"

"Ah, çok korkunç! Eğer polisleri tanısaydınız, daima yanlış iz peşinde koştuklarını da bilirdiniz. Dedektif romanlarında da hep öyle değil midir?"

"Gerçekten de onların pek zeki olduklarını sanmıyorum," dedi Charles. "Tabii aslında basın da onlara büyük ölçüde yardımcı oluyor. Ama gerçekten de bir cinayet vakasını dikkatle okursanız ellerinde hiçbir kanıt yokken katili nasıl yakalayıp dize getirdiklerini görmek şaşırtıcı olabiliyor."

"Ah -evet- bu ilginç, değil mi? Aslında hemen şu Pearson denilen adamı ele geçirmiş olmaları da çok ilginç. Olay apaçık ortada gibi, değil mi?"

"Kesinlikle, apaçık ortada, hatta fazla bile açık," dedi Charles. "Bunun sen ya da ben olmamam iyi bir şey değil mi?" Charles durakladı. "Neyse, benim gidip telgraf çekmem gerekiyor. Buradakiler böyle şeylere pek alışık değiller. Birine yarım peniden daha fazla ödemek gerekecek uzunlukta bir telgraf çektiğinizde sizin delirdiğinizi sanıyorlar."

Charles telgraflarını çektikten sonra bir paket sigara, kibrit ve birkaç eski dergi, roman aldı ve villaya dönüp doğruca odasına çıktı. Yatağına uzanıp derin bir uykuya daldı. O sırada köyün çeşitli yerlerinde de ondan ve özellikle Emily'den söz edildiğinden haberi yoktu.

Açıkçası o sıralar Sittaford'ta yalnızca üç konunun konuşulduğunu söylemek kesinlikle yanlış olmazdı:

Bunların birincisi cinayetti, ikincisi kaçak mahkûmdu, sonuncusu ise Miss Emily Trefusis ve kuzeni. Ancak yine de o an için köyde dört farklı yerdeki konuşmaların konusu Emily ve Charles 'tı.

Birinci konuşma Sittaford Malikânesi'nde Violet 'le annesi arasındaydı. îki kadın hizmetçiler olmadığı için kendi çay takımlarını yıkamayı henüz bitirmişlerdi.

Violet, "Bunu bana Bayan Curtis söyledi," dedi.

Kızın rengi hâlâ san ve solgundu.

Annesi homurdandı. "Bu kadında sanki konuşma hastalığı var."

"Biliyorum. Kız orada sanırım kuzeniyle birlikte kalıyormuş. Gerçi kız da bu sabah Bayan Curtislerde kaldığını söyledi, ama bence bunun tek nedeni Miss

Percehouse'un ona verecek odası olmaması. Güya Miss Percehouse'la da daha bu sabah tanışmış!"

Bayan Willett, "O kadından nefret, ediyorum," diye homurdandı.

"Bayan Curtis'den mi?"

"Hayır, hayır. Percehouse denilen o kadından. O tip kadınlar tehlikelidir. Başkalarının sırlarını ortaya çıkarmak onlar için bir yaşam biçimidir, bundan güç alırlar. O kızı kahveli kek tarifi için buraya yollamak! Ona zehirli bir pasta yollamayı isterdim. O zaman sonsuza dek başkalarının işlerine burnunu sokmaktan vazgeçerdi."

Violet, "Sanırım benim durumu anlamam..." diye söze başladıysa da de annesi, onun sözünü kesti.

"Nereden anlayacaktın ki, tatlım? Zaten onunla konuşmanın ne zararı olabilir?"

"Sence o kız buraya neden geldi?"

"Onun belirli bir amacı olduğunu sanmıyorum. Sadece aklınca etrafta araştırma yapıyordu. Bayan Curtis, onun Jim Pearson'la nişanlı olduğundan emin mi?"

"Kız, Bay Rycroft'a bunu açık açık söylemiş. Bayan Curtis ise başından beri bundan kuşkulandığını söylüyor."

"O zaman her şey son derece normal. Kız belirli bir amaç gütmeden etrafta dolanıyor ve işe yarar bir şeyler bulmaya çalışıyor."

"Sen kızı görmedin, anne," dedi Violet. "Onda öyle amaçsızca dolaşan bir insan hali yoktu."

Bayan Willett mırıldandı.

"Keşke onu görseydim... Ama bu sabah sinirlerim çok bozuktu. Dün müfettişle yaptığım konuşmanın etkisi bu."

"Sen harikaydın, anneciğim. Ama bir de ben böylesine aptalca davranmamış olsaydım... düşüp bayılmak. Ah, her şeyi böyle açığa vurduğum için utanıyorum.

Oysa sen gayet sakin ve rahattın, kılın bile kıpırdamadı."

Bayan Willett sert ve kuru bir sesle, "Bu konuda çok deneyimliyim de ondan," dedi.

"Sen de benim yaşadıklarımı yaşamış olsaydın, ama yine de bir daha asla böyle şeyler yaşamamayı umuyorum, sevgili yavrum. Eminim, buna inanıyorum ve inanmak istiyorum, mutlu ve huzurlu bir yaşantı seni bekliyor."

Violet başını salladı.

"Korkuyorum... Korkuyorum..."

"Korkma, sorun yok. Bayılarak hiçbir şeyi de açığa vurmuş filan da değilsin. Endişelenme."

"Ama o müfettiş... ne düşündüğünü..."

"O senin Jim Pearson'dan söz ettiği için bayıldığını sandı. Evet... böyle düşüneceği kesin. Müfettiş Narracott kesinlikle aptal biri değil. Ama öyle düşünse ne olur ki?

Jim Pearson'la bizim aramızda bir bağlantı olduğundan kuşkulanacak... bunu araştıracak... ve bulamayacak."

"Bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette. Nereden bulacak ki? Bana güven, Violet, yavrum! Bu kesin, ayrıca belki de bayılman lehimize bile oldu. Hiç olmazsa biz öyle düşünelim."

İkinci konuşma Binbaşı Burnaby'nin evinde geçiyordu. Daha doğrusu bu tek taraflı bir konuşmaydı, buraya yaşlı adamın çamaşırlarını almaya gelmiş olan Bayan Curtis giderayak yaklaşık yarım saattir konuşuyordu.

"Curtis'e bu sabah, 'O büyük teyzem Sarah'nın Belinda'sına benziyor,' dedim," dedi Bayan Curtis bilgiç bir havada. "İçten pazarlıklı bir tip o. Erkekleri de küçük parmağında oynatabilir."

Binbaşı Burnaby homurdandı.

Bayan Curtis, "Bir gençle nişanlı ve diğerleriyle de fingirdiyor," dedi. "Tıpkı büyük teyzem Sarah'nın Belinda'sı gibi. Bakın hiç de hoş değil bu. Üstelik geçici bir heves, bir eğlence de değil bu, kız içten pazarlıklı, çok bilmiş bir tip. Üstelik şimdi de Bay Garfield... çok geçmeden onu da avucunun içine alır. Genç adam bu sabah tıpkı koyuna benziyordu... bu kesin bir işaret."

Soluk almak için durdu.

Burnaby, "Öyle mi, neyse, neyse," dedi. "Sizi fazla tutmayayım, Bayan Curtis."

"Curtis çay bekliyordur, bu bir gerçek," diyen Bayan Curtis yine de yerinden kıpırdamadı. "Ben asla dedikodu yapıp işini ihmal edenlerden değilimdir. İşim daima başta gelir... bu kesin. Sahi, iş demişken aklıma geldi, evi baştan aşağı bir temizlesek mi?"

Burnaby güçlü bir sesle bağırdı.

"Hayır!"

"Son temizliğin üzerinden yaklaşık bir ay geçti."

"Hayır. Elimi atınca aradığım şeyi bulabilmek isterim. Temizliğin ardından hiçbir şeyimi koyduğum yerde bulamıyorum."

Bayan Curtis iç çekti. Kıyı bucak temizliğe pek meraklı bir tipti.

"Bay Wyatt'in evinde de bir bahar temizliği yapılması gerekiyor. O kötü Hintli uşak, temizlikten hiç anlamıyor, zaten ne bildiğini çok merak ediyorum. Pis siyah adam."

"Yerli bir uşaktan iyisi yoktur," dedi Binbaşı Burnaby. "İşlerini bilir ve konuşmazlar."

Bayan Curtis bu son sözcüklerdeki imayı anlayacak durumda değildi. Kafası tamamıyla önceki konuya takılıp kalmıştı.

Yeniden eski konuya döndü.

"Kıza iki telgraf geldi... hem de yarım saat içerisinde. Yüreğim ağzıma geldi. Ama kız onları öyle soğukkanlı bir şekilde okudu ki. Sonra da bana Exeter'e gideceğini ve yarına kadar gelmeyeceğini söyledi."

Burnaby ufak bir umutla, "O genç adamı da götürdü mü?" diye sordu.

"Hayır. Adam hâlâ burada. Çok nazik, efendi bir genç. Kızla birbirlerine de yakışıyorlar."

Burnaby homurdandı.

Bayan Curtis, "Neyse," diye mırıldandı. "Ben artık gideyim,'"

Binbaşı, kadının vazgeçmesi korkusuyla soluk almaktan bile çekiniyordu. Ama bu kez Bayan Curtis gerçekten de gitti. Kapıyı arkasından kapadı.

Burnaby rahat bir nefes alarak bir pipo yaktı. Sonra bir madenle ilgili prospektüsü okumaya başladı. Buradaki ifadeler birçok açıdan öylesine basmakalıp öylesine iyimser ve umut vericiydi ki dul bir kadın ya da emekli bir asker dışında herkesin kalbinde kuşku uyandırabilirdi.

Burnaby mırıldandı. "Yüzde on iki. Hiç de fena görünmüyor."

Yandaki villada Albay Wyatt, Bay Rycroft'a kurallar ve düzen konusunda açıklamalarda bulunuyordu.

"Sizin gibi kişiler," dedi Wyatt. "Dünyayı tanımazlar. Siz hiç yaşamamışsınız, dostum. Hiç fırtınalar atlatmamışsınız."

Bay Rycroft yanıt vermedi. Albay Wyatt'a onun görüşüne ters düşecek bir şey söylemek çok zordu, en iyisi susup yanıt vermemekti.

Albay engelli sandalyesinin kol kısmına yaslandı.

"O şıllık nereye gitti?"diye sordu ve ekledi. "Güzel kız!"

Zihninde farklı düşüncelerin dans ediyor olması son derece doğaldı. Bay Rycroft, onu merak ve dehşet içinde seyrediyordu.

Albay Wyatt, "Onun burada ne işi var?" diye sordu. "Bunu bilmek isterdim. Abdül!"

"Sahip?"

"Bully nerede? Yine dışarı mı çıktı?"

"Mutfakta Sahip."

"Neyse, onu besleme." Yeniden koltuğunun arkasına yaslandı ve, "Burada ne yapacak ki? Böyle bir yerde kiminle konuşabilir ki?" diye sordu. "Siz ihtiyarlar onun içini sıkarsınız. Onunla bu sabah birkaç kelime ettim. Herhalde köyde benim gibi birinin bulunduğunu görünce şaşırdı."

Albay Wyatt bıyıklarını düzeltti.

Bay Rycroft, "O Jim Pearson'un nişanlısı," diye açıkladı. "Biliyorsunuz ya... şu Trevelyan'ın katili olarak tutuklanan gencin."

Wyatt’ın dudaklarına götürmekte olduğu viski dolu bardak elinden kayarak yere düştü. Parça parça oldu. Adam hemen uşağını çağırarak, onu sehbayı koltuğun yanına koymadığı için iyice azarladı. Sonra da misafiriyle konuşmaya devam etti.

"Demek kız, onun nişanlısı! O genç bu kıza layık değil! Onun gibi bir kıza gerçek bir erkek gerekir."

Bay Rycroft, "Genç Pearson çok yakışıklı," dedi.

"Yakışıklı... Yakışıklı... genç bir kız bir vitrin mankenini ne yapsın ki? Her gün büroda çalışan genç bir adam yaşam hakkında ne bilebilir ki? Deneyimi nedir ki, gerçeklerden ne anlar?"

Rycroft alayla mırıldandı. "Belki cinayet suçuyla yargılanmak onun gerçekleri öğrenmesine yeterli olur."

"Polis, onun katil olduğundan emin mi demek istiyorsun?"

"Emin olmaları gerek. Yoksa tutuklamazlardı."

Wyatt, polisi aşağıladığını belirten bir tavırla, "Taşralı budalalar," dedi.

Rycroft, "Pek de değil," diye yanıtladı. "Bu sabah karşılaştığım Müfettiş

Narracott'un becerikli ve usta bir polis olduğu belli."

"Onu bu sabah nerede gördünüz?"

"Bu sabah beni ziyarete geldi."

Wyatt alınmış gibi, "Bana gelmedi," dedi.

"Siz Trevelyan'ın yakın dostu değildiniz."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum? Trevelyan pintinin biriydi, bunu yüzüne karşı da söylemiştim. Bana patronluk taslayamazdı. Buradaki diğer insanlar gibi ona dalkavukluk etmedim. Sürekli birbirine uğramalar, birbirinin evine davetsiz girmeler, sürekli birlikte olmak. Eğer ben bir insanla görüşmek istemezsem, ister bir hafta, ister bir ay... ister bir yıl... bu benim bileceğim şeydir."

"Son bir haftadır görüştüğünüz biri yok, değil mi?" dedi Bay Rycroft.

"Hayır, neden olsun ki?" Yumruğunu öfkeyle masaya vurdu. Bay Rycroft yanlış bir şey söylediğinin farkındaydı. "Lanet olsun neden biriyle görüşmüş olmam gerekiyor ki? Bunu bana açıkla."

Bay Rycroft yanıt vermedi. Albayın öfkesi yatışmıştı.

"Yine de," diye homurdandı. "Eğer polis Trevelyan hakkında bilgi almak istiyorsa bana gelmesi gerekir! Ben dünyayı dolaştım ve insanları da tanırım. İnsanın gözüne bakınca ne olduğunu anlarım. Bir sürü sarsak ihtiyar ve ihtiyar kadına gitmenin ne yararı olur ki? Onlara gerekli olan gerçek bir erkeğin yargısı."

Yeniden yumruğunu masaya indirdi.

"Neyse," dedi Bay Rycroft. "Neyse sanırım onlar neyin peşinde olduklarını biliyorlardır."

"Benim hakkımda bilgi almaya çalıştılar mı?" diye sordu Albay Wyatt. "Doğal olarak sormuşlardır."

"Şey... yani... tam olarak anımsamıyorum," dedi Bay Rycroft ihtiyatla.

"Neden anımsamıyorsunuz ki? Daha bunamadınız değil mi?"

"Şey... yani... ben... şaşırmıştım," dedi Bay Rycroft karşısındakini yatıştırma çabası içinde.

"Şaşırmış mıydınız? Polisten mi korktunuz yoksa? Ben polisten filan korkmam.

Bırakın buraya gelsinler. Söyleyeceğim bu. Onlara göstereceğim. Biliyor musunuz geçen gün yüz metreden bir kediyi vurdum?"

Bay Rycroft, "Sahi mi?" diye sordu.

Albayın silahını gerçek ya da hayali kedilerin üzerinde boşalttığı komşuları tarafından bilinen bir gerçekti.

"Neyse, yoruldum ben," dedi Albay Wyatt birden. Gitmeden önce bir içki daha alır mıydınız?"

Bu sözlerle kastedileni hemen anlayan Rycroft ayağa kalktı. Bu arada Albay Wyatt içki için ısrarını sürdürüyordu.

"Biraz daha fazla içseydiniz çok daha sağlam bir adam olurdunuz. İçmeyi bilmeyen adam adam sayılmaz."

Ancak Bay Rycroft içkiyi reddetmeye devam etti. Zaten bir kadeh viski sodayı alışık olmadığı sertlikte içmişti.

"Hangi marka çay içiyorsunuz?" diye sordu Wyatt. "Çaydan hiç anlamam. Abdül'e eve çay almasını söyledim. Sanırım o kız nasıl olsa bana bir çay için uğrayacaktır.

Akıllı, güzel bir kız. Onun için bir şeyler yapmalıyım. Konuşacak kimsenin olmadığı bu yerde sıkıntıdan ölüyor olmalı."

"Yanında genç bir adam var," dedi Bay Rycroft.

"Günümüzün genç erkekleri beni hasta ediyor," dedi Albay Wyatt. "Onların iyi olan tarafları ne?"

Bu soruya yanıt vermenin zor olacağını düşünen Bay Rycroft oradan hemen ayrıldı.

Evin bullteriyer köpeği ona kapıya kadar eşlik etti ve onu ciddi şekilde ürküttü. Dört numaralı villada ise Miss Percehouse yeğeni Ronald ile konuşuyordu.

"Eğer seni istemeyen bir kızın peşinden koşmak istiyorsan bu senin sorunun, Ronald. Ama bence sen yine Willettlerin kızıyla ilgilen. Onda başarılı olma şansın olabilir, hoş ben pek sanmıyorum ya!"

Ronnie itiraza çalıştı, "Ama hala!"

"Söylemek istediğim bir şey daha var! Sittaford'a polis geldiğine göre, benim de bundan haberim olmalıydı. Kim bilir belki de adama önemli açıklamalarda bulunabilirdim."

"Müfettişin buraya geldiğini ben de ancak buradan gittikten sonra öğrendim."

"Senden de bu beklenir, Ronnie. Tam sana göre."

"Çok üzgünüm, Caroline Hala."

"Bu arada bahçe sandalyelerini boyarken yüzünü de birlikte boyamana hiç gerek yok. Bu seni daha çekici yapmadığı gibi boya da ziyan oluyor."

"Affedersin, Caroline Hala."

Miss Percehouse gözlerini kapattı. "Neyse, benimle tartışmayı kes artık. Yoruldum."

Ronnie sıkıntılı bir şekilde ayaklarını yere sürdü. Huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

Miss Percehouse sert sert, "Evet?" diye sordu.

"Şey... yani... hiç... yarın Exeter'e gitmemin sakıncası var mı?"

"Neden?"

"Orada biriyle buluşacağım da."

"Nasıl biri?"

"Ah! Yalnızca bir dost."

Miss Percehouse, "Yalan söylemeye kalkan bir genç," diye homurdandı. "Bunu ustalıkla yapmalıdır."

"Şey... yani... ben..."

"Mazeret bulmaya çalışma."

"O zaman. Gidebilir miyim?"

"Gidebilir miyim ne demek? Küçük bir çocuk gibi konuşmanın anlamı yok. Yirmi birini çoktan geçtin."

"Evet, ama demek istediğim, ben..."

Miss Percehouse yeniden gözlerini kapattı. "Sana daha biraz önce benimle tartışmamanı söyledim. Yorgunum ve dinlenmek istiyorum. Eğer Exeter'de buluşacağın "dost" etek giyiyorsa ve adı da Emily Trefusis ise sen sandığımdan daha da aptalsın demektir... tek söyleyeceğim bu.

"Ama hala..."

"Yeter, Ronald. Çok yorgunum."

Bölüm 22: Charles'ın Gece Maceraları

Charles gece nöbetinden bir şey çıkacağına inanmadığı gibi bundan hiç hoşlanmıyordu da. Ona göre bundan bir şey çıkmayacaktı. Emily'nin hayal gücünün çok kuvvetli olduğunu düşünüyordu. Emily'nin kulak misafiri olduğu birkaç sözcüğe kendi kafasında bir anlam biçtiğinden emindi. Büyük olasılıkla Bayan Willett'in yaklaşan gece nedeniyle yakınmasının nedeni yalnızca bezginlikti.

Charles pencereden dışarı baktı ve ürperdi. Dondurucu bir soğuk vardı, rutubetli ve sisli... insanın açık havada dolaşıp, bir şeyleri, hem de belirsiz bir şeyleri beklemeyi düşünebileceği belki de son geceydi bu.

Yine de neredeyse karşı konulamaz derecedeki içeride kalma isteğine yenilmeye cesareti yoktu. Emily'nin, "İnsanın güvenebileceği birinin olması muhteşem bir şey," derkenki tatlı, akıcı melodik ses tonu kulaklarında çınlıyordu. O Charles'a güveniyordu ve bu güveni kötüye kullanmamalıydı. Neden? Yoksa bu güzel, çaresiz kıza âşık mı oluyordu? Asla.

Bununla birlikte iki kazak ve paltosuna sıkıca sarınmadan önce sahip olduğu tüm yedek iç çamaşırlarını üst üste giyerken Emily'nin döndüğünde sözünü tutmadığını görürse ikisinin arasında ciddi anlamda tatsızlık olabileceğini düşünüyordu. Emily hiç kuşkusuz çok ağır şeyler söyleyecekti. Hayır, bu riski göze alamazdı. Üstelik bir de bir şey olursa...

Ayrıca bir şey olacaksa bile nerede ve ne zaman olacaktı? Aynı anda her yerde birden olamazdı ki. Büyük olasılıkla her ne olacaksa Sittaford Malikânesi'nin duvarlarının içinde olacak ve onun asla bundan haberi olamayacaktı.

"Tam bir genç kız kaprisi," diye homurdandı kendi kendine. "Kendisi Exeter'de dolaşıp keyfine bakarken pis işlerini bana yaptırıyor."

Sonra yeniden Emily'nin kendisine güvendiğini söylerkenki akıcı ses tonunu anımsadı ve bu öfkesinden dolayı utanç duydu.

Giyimini tamamladı, hazırlıkları bittiğinde tepeden tırnağa yünlere bürünmüş bir vitrin mankeninden farksızdı. Gizlice, kimseye görünmeden

villadan çıktı.

Gece düşündüğünden daha soğuk ve ürperticiydi. Acaba Emily, onun için nelere katlandığını biliyor muydu? Öyle olduğunu umuyordu. Elini cebine sokarak oradaki küçük şişeyi şefkatle okşadı.

"Delikanlının en iyi, en sadık dostu," diye mırıldandı. "Şansıma hava da iyice bozdu."

Charles gerekli önlemleri alarak Sittaford Malikânesi'nin bahçesine girdi. Neyse Willettlerin köpekleri yoktu, dolayısıyla bu noktada fark edilmekten korkması için bir neden yoktu. Bahçıvan kulübesindeki ışık orada birinin bulunduğunu gösteriyordu.

Malikâne ise tamamen karanlıklara bürünmüştü. Yalnızca ilk katta bir pencereden ışık süzülüyordu.

Charles, o iki kadın evde yalnızlar, diye düşündü. "Doğrusu böyle bir şey benim hiç hoşuma gitmezdi. Korkunç bir yer burası."

Aslında Emily'nin o sözlere kulak misafiri olduğundan eminim. "Gece olmayacak mı?"

Bu ne anlama geliyor olabilir, diye düşünüyordu kendi kendine. Acaba Willettler kaçmayı mı düşünüyorlar? Neyse ne olursa olsun, küçük Charles her şeyi izleyecek.

Güvenli bir uzaklıktan evin etrafını dolaştı. Sisli gece görülme korkusu duymamasını sağlıyordu. Görebildiği kadarıyla her şey normal görünüyordu. Dış binalara dikkatli bir göz atış onların da kilitli olduklarını göstermeye yetti.

Birkaç saat kadar sonra Charles kendi kendine, "Umarım bir şeyler olur," dedi.

Matarasından bir yudum içki aldı." Yaşamım boyu hiç bu kadar soğuk görmemiştim.

"Büyük Savaş'ta sen ne yaptın, baba? Bundan daha kötü olamazdı."

Saatine baktı ve henüz on ikiye yirmi olduğunu görünce şaşırdı. Halbuki o neredeyse günün ağarmak üzere olduğunu düşünüyordu.

O anda beklenmedik bir ses heyecanlanmasına neden oldu. Bu hemen arkasında bir yerlerde yavaşça çekilen bir kapı sürgüsünün sesiydi. Charles usulca çalılıktan çalılığa geçerek eve yaklaştı ve bodur bir ağacın arkasına saklandı. Evet, yanılmamıştı. Ufak yan kapı ağır ağır açılıyordu. Sonra eşikte siyah bir figür belirdi.

Endişeyle dışarı, geceye baktı.

Charles, ya Bayan Willett ya da Miss Willett bu, diye düşündü. "Ama bence güzel Violet."

Kapıdaki figür bir, iki dakika bekledikten sonra dışarı çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapadı hızla ön bahçe kapısının tam ters yönünde ilerlemeye başladı. Bu yol malikânenin arka tarafına doğru gidiyordu ve sonuçta küçük ağaçların arasından geçerek kırlara açılıyordu.

Yol Charles'ın gizlenmiş olduğu yerin hemen yakınından da geçiyordu. Charles yanından geçen kadını hemen tanıdı. Yanılmamıştı, bu Violet Willett'ti. Kızın üstünde uzun siyah bir pelerin ve başında da bir bere vardı.

Kız yoluna devam etti, Charles da elinden geldiğince ses çıkarmadan onu izledi.

Gerçi bu havada görüleceğinden korkmuyordu, ama duyulma riskinin farkındaydı.

Kızın dikkatini çekip onu telaşlandırmak istemiyordu. Bir kez onu gözden kaybetmiş olmaktan korktu, ama sonuçta ağaçların arasından geçen yolun sonuna geldiğinde birden onun biraz ileride durduğunu fark etti. Tam bu noktada mâlikaneyi çevreleyen alçak duvarda küçük bir kapı vardı. Violet tam bu kapının yanında durmuş, eğilerek endişeyle karanlık geceye bakıyordu.

Charles, ona cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve beklemeye başladı. Zaman geçiyordu. Violet'in elinde küçük bir cep feneri vardı. Kız bir ara bunu yakıp söndürdü, Charles, onun saatine baktığını düşündü. Kız sonra yeniden birini beklercesine heyecanla bahçe kapısına yaslandı ve dışarı baktı. Charles birdenbire birinin iki kez üst üste hafifçe ıslık çaldığını duydu.

O anda kızda bir hareketlenme oldu. Kapının üzerinden daha da çok eğilerek -aynı işaretle- ıslığa ıslıkla yanıt verdi.

O anda şaşılacak bir çabuklukla karanlıkların arasından bir adam çıktı. Kız hafifçe bağırarak biraz geri çekildi. Kapı içeriye doğru açıldı ve adam Violet'in yanına geldi.

Genç kız ona alçak sesle, telaş içinde bir şeyler anlatmaya başladı. Onların ne konuştuklarını duymak isteyen Charles ihtiyatsızca bir adım attı ve ayağının altında kuru bir dal çatırdayarak kırıldı.

Adam hemen döndü.

"Bu da ne?"

Ve birden oradan uzaklaşan Charles'ı fark etti.

"Hey dur bakalım! Burada ne işin var?"

Bir hamlede Charles'a yetişti. Gazeteci dönerek, ona çelme taktı. Bir saniye sonra ikisi birden kilit olmuş bir halde yerde yuvarlanıyorlardı.

Boğuşma kısa sürdü. Charles'ındüşmanı ondan daha ağır ve güçlüydü. Ayağa kalkarak, Charles'ı kolundan çekti.

"Feneri yak, Violet. Bakalım dostumuz kimmiş?"

Birkaç adım geride, dehşetle bekleyen kız yanlarına yaklaşarak istenileni yaptı.

Sonra da, "Köyde kalan genç adam bu," dedi. "Bir gazeteci!"

Diğeri, "Gazeteci ha?" diye bağırdı. "Ben bu yaratıklardan hoşlanmam. Gecenin bu saatinde, malikânenin bahçesinde ne işin var, sansar kılıklı?"

Violet'in elindeki fener titriyordu. Ve bir an Charles'a saldıran yabancının yüzünü aydınlattı. Gazeteci düşmanını ilk kez o zaman iyice görebildi. Daha önce karşısındakinin hapishaneden kaçan o mahkûm olduğunu sanmıştı. Ama düşmanına bakar bakmaz yanılmış olduğunu anladı. Yabancı yirmi dört, yirmi beş yaşlarındaydı.

Uzun boylu ve yakışıklıydı. Onda polisin aradığı bir mahkûm hali ise hiç yoktu.

Genç adam, sert bir tonda, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Charles Enderby. Ama siz bana adınızı söylemediniz."

"Küstah, kapa çeneni."

Charles'ın zihninde birden bir şimşek çaktı. Uzak bir tahmin, ama haklı olduğunu sanıyordu.

"Sanırım ben sizin kim olduğunuzu tahmin edebiliyorum," dedi sessizce.

"Ne?"

Karşısındakinin şaşırdığı belliydi.

Charles, "Avustralya'dan Bay Brian Pearson'la konuşmak şerefine eriştiğimi sanıyorum," dedi. "Doğru mu?"

Bir sessizlik oldu, uzun bir sessizlik. Charles durumun tamamıyla değişmiş olduğunu seziyordu.

Neden sonra diğer genç adam, "Bunu nasıl anladığını bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ama haklısın. Adım gerçekten Brian Pearson."

Charles, "Bu durumda," dedi. "Sanırım eve dönüp bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

Bölüm 23: Hazelmoor'da

Binbaşı Burnaby hesaplarını kontrol ediyordu, aslında yaptığı gelişmeleri izlemekti.

Binbaşı son derece düzenli, metodik bir insandı. Koyun derisi kaplı bir defterde satın aldığı, sattığı hisseler ve bunlara ilişkin kâr ya da zararların hisselerin kaydını tutardı... genelde de zarar ederdi, çünkü binbaşı da birçok asker emeklisi gibi güvenli ancak ılımlı bir kazanç yerine genellikle yüksek oranda kâr payı vaat eden hisseleri yeğliyordu.

"O petrol kuyuları kârlı olacak gibi görünüyordu. Sanki büyük bir servet gömülüydü orada. Ama onlar da elmas madeni gibi boş çıktı. Kanada'da arazi, bu kâr getirir sanırım."

Bu düşünceleri Ronald Garfield'ın pencereden içeriye başını uzatmasıyla kesintiye uğradı.

Ronnie neşeyle, "Merhaba," dedi. "Sizi rahatsız etmiyorum ya?"

Burnaby, "İçeri gelecekseniz," diye homurdandı. "Ön tarafa, kapıya gelin. Bu arada çiçek tarhlarına da dikkat edin. Galiba onların üstüne basıyorsunuz."

Ronnie özür dileyerek geri çekildi ve biraz sonra ön kapıda belirdi.

Burnaby bağırdı. "Lütfen ayaklarınızı paspasa silin!"

Genç adamlardan hiç hoşlanmıyordu. Yine de uzun zamandır ilk kez, o gazeteci, Charles Enderby'e karşı bir yakınlık hissetmişti. "İyi, nazik bir genç," diye mırıldandı binbaşı kendi kendine. "Üstelik ilgili de, ona Boer Savaşı'na ilişkin anlattıklarımı bile ilgiyle dinledi."

Ronnie Garfield'a karşı hiçbir sempati duymuyordu. Genelde talihsiz Ronnie'nin söylediği ya da yapmaya çalıştığı her şeyi binbaşı ters anlıyordu. Ama yine de konukseverlik kurallarını da unutamazdı.

"Bir içki alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben aslında Exhampton'a birlikte gidip gidemeyeceğimizi sormaya gelmiştim. Bugün Exhampton'a gitmek

istiyordum, ama Elmer, bana arabasını sizin tutmuş olduğunuzu söyledi."

Burnaby başıyla onayladı.

"Trevelyan'ın eşyalarını toparlamam gerekiyor. Polis evdeki işini bitirdi artık."

Ronnie beceriksizce, "İyi ya, ben de özellikle bugün gitmek istiyordum," dedi. "Bu durumda birlikte gidebiliriz, değil mi? Ücreti de yarı yarıya paylaşırız. Şey? Ne dersiniz?"

Burnaby, "Elbette," dedi. "Bence olabilir. Aslında yürümeniz daha iyi olmaz mı? Biraz egzersiz olur. Siz günümüz gençleri o kadar az egzersiz yapıyorsunuz ki. Altı mil gidiş altı mil dönüşün size ne kadar büyük yararı olacağını bilemezsiniz. Trevelyan'ın eşyalarından bazılarını buraya getirmek için araba gerekiyor olmasa ben de yürürdüm."

Ronnie, "Ah," dedi. "Ben insanın kendisini fazla yormaması gerektiğine inanırım.

Neyse. Bu sorunu çözdük, değil mi? Elmer, on birde yola çıkacağınızı söyledi. Doğru mu?"

"Öyle."

"İyi. Tam zamanında gelirim."

Ama Ronnie sözünü tutmakta o kadar da iyi değildi. Onun açısından on dakika kadar gecikerek gelmek zamanında gelmek anlamına geliyordu. Binbaşı Burnaby'i büyük bir öfke ve huzursuzluk içinde buldu ve defalarca özür dilemesi de onu yatıştırmak için yeterli olmadı.

Şu ihtiyarlar da ne kadar huysuz olabiliyorlar, diye düşünüyordu Ronnie içinden.

Dakiklikleriyle, her şeyin tam söyledikleri anda yapılmasını istemeleriyle, lanet egzersiz ve fit olma edebiyatlarıyla karşılarındakileri ne kadar sıktıklarının farkında bile değiller."

Bir an Binbaşı Burnaby ile halasının evlendiklerini düşündü. Acaba kimin sözü geçerdi? Halasının daha baskın çıkacağından hiç kuşkusu yoktu. Binbaşıyı yanına çağırmak için ellerini çırpmasını ve tiz çığlıklar atmasını düşünmek bile çok eğlenceliydi.

Bu düşünceleri aklından çıkararak binbaşıyı biraz olsun yumuşatmak amacıyla yola çıkar çıkmaz neşeyle konuşmaya başladı.

"Sittaford çok tuhaf bir yer olmaya başladı... değil mi, yolgeçen hanından farksız?

Önce Miss Trefusis, Enderby denilen o gazeteci ve şimdi de o Avustralyalı genç.

Sahi, o ne zaman geldi? Bu sabah birden ortaya çıktı. Kimse de nereden geldiğini bilmiyor. Halam şaşkınlıktan neredeyse morardı."

Burnaby ters bir ifadeyle, "O Willettlerde kalıyor," dedi.

"Evet, ama nereden nasıl geldi o? Willettler zenginler, ama onların da özel bir havaalanları yok. Biliyor musunuz, bence Pearson denilen o genç adam çok gizemli bir tip. Ayrıca da gözlerinde kötü bir pırıltı var... çok kötü bir pırıltı. Bana sorarsanız zavallı Trevelyan'ı o öldürdü."

Burnaby yanıt vermedi.

Ronnie sözlerine devam etti.

"Bence sömürgelere gidenlerin çoğu zaten ahlaksızdır. Akrabaları onlardan hoşlanmaz ve bu yüzden bir nedenle onları uzaklara yollarlar. Bu kez de öyle olmuş olmalı... örneği karşımızda. Ama kötü adam geri döndü... parasız kalmıştı. Zengin dayısına Noel ziyareti yaparak para istedi. Zengin akraba onu desteklemek için para vermeye razı olmadı ve parasız yeğen de onun kafasına vurdu. Bence bu geçerli bir varsayım."

Burnaby, "Bunu polise açıklamalısınız," dedi.

Ronnie Garfield, "Ben bunu sizin yapacağınızı düşünüyordum," diye yanıtladı.

"Sonuçta Narracott'la dost olan sizsiniz. Bu arada o yeniden Sittaford'ta inceleme yapmadı, değil mi?"

"Bunu bilemem."

"Bu gün Trevelyan'ın evinde onunla buluşmayacak mısınız?"

"Hayır."

Sonuçta Ronnie, Burnaby'nin yanıtlarının kısalığını fark ederek, "Neyse ne," diye mırıldandı ve ardından da sessiz bir düşünme dönemine girdi.

Exhampton'a vardıklarında araba önce Three Crowns Oteli'nin önünde durdu.

Ronnie arabadan indi ve binbaşıyla dört buçukta dönmek üzere randevulaştıktan sonra Exhampton'daki dükkânlara doğru ilerledi.

Binbaşı önce Bay Kirkwood'u görmeye gitti. Onunla kısa bir sohbetin ardından anahtarları aldı ve Hazelmoor'a doğru yola çıktı.

Evans'a on ikide kendisini orada beklemesini söylemişti, gerçekten de sadık kâhyayı merdiven eşiğinde kendisini beklerken buldu. Binbaşı Burnaby oldukça asık bir suratla anahtarı ön kapıya soktu, döndürdü ve boş eve girdi. Evans da hemen ardından. Trajedinin yaşandığı geceden bu yana bu eve girmemişti ve zayıflık göstermeme konusundaki kararlılığına ve iradesine rağmen oturma odasının önünden geçerken hafifçe ürperdi.

Burnaby'le Evans, Trevelyan'ın evinde anlayış ve sessizlik içinde çalıştılar. Biri kısaca bir şey söylediği zaman, diğeri bunu anlıyor ve kabul ediyordu.

Binbaşı Burnaby, "Bu çok tatsız bir iş, ama yapılması da gerekiyor," dedi.

Çorapları eşleyerek üst üste yığan ve pijamaları sayan Evans yaptığı işe ara vermeden yanıtladı.

"İnsana bir şekilde çok tuhaf geliyor, ama sizin de söylediğiniz gibi, efendim, bunun yapılması da gerekiyor."

Evans işinde becerikli ve eli çabuk bir adamdı. Kısa bir süre içinde her şey ayrılarak düzgünce istiflenmişti. Saat birde Burnaby'le Evans, Three Crowns Oteli'ne yemeğe gittiler. Yeniden eve döndüklerinde yaşlı adam birden kapıyı içeriden kapatmakta olan uşağın kolunu tuttu.

"Hişt... Yukarıda biri dolaşıyor, ayak seslerini duymuyor musun? Joe'nun odasında."

"Aman Tanrım. Doğru bu. Haklısınız efendim."

Bir an ikisi de tuhaf bir korkuya kapıldılar. Sonra Burnaby, kendisini toplayarak öfkeyle omuzlarını dikleştirdi. Merdivene giderek olanca sesiyle bağırdı. "Kim var orada? Ortaya çık."

O anda merdiven sahanlığında Ronnie Garfield belirdi. Burnaby şaşırmış, öfkelenmiş olmasına rağmen bir açıdan da rahatlamıştı.

Ronnie utanmış ve şaşırmış görünüyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben de sizi arıyordum."

"Ne demek beni arıyordunuz?"

"Sizinle kararlaştırdığımız gibi saat dört buçukta köye dönemeyeceğimi söylemek istiyordum. Exeter'e gitmem gerekiyor. Onun için beni beklemeyin. Exhampton'dan bir araba bulurum."

Burnaby sordu. "Bu eve nasıl girdiniz?"

Ronnie, "Kapı açıktı," diye yanıtladı. "Tabii ben de sizin içeride olduğunuzu sandım."

Yaşlı adam kızgınlıkla Evans'a döndü. "Evden çıkınca kapıyı kilitlemedin mi?"

"Hayır, efendim. Anahtar bende değildi."

Burnaby mırıldandı. "Benim aptallığım."

Ronnie, "Sorun yok, değil mi?" dedi. "Aşağıda kimseyi göremeyince yukarıya çıkıp etrafa bakındım."

Burnaby mırıldandı. "Tabii ki yok. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Ronnie neşeyle etrafa bakınarak, "Neyse," dedi. "Ben artık gideyim. Hoşça kalın."

Burnaby homurdandı.

Ronnie merdivenden indi. Sonra da çocuksu bir havada, "Şey..." diyerek gülümsedi.

"Şey bana olayın nerede olduğunu söylemenizde bir sakınca yok... değil mi?"

Burnaby başparmağıyla misafir odasını işaret etti.

Ronnie, "Ah," dedi. "İçeri bakabilir miyim?"

"Canınız istiyorsa..."

Ronnie misafir odasının kapısını açtı. Birkaç dakika sonra da geri döndü. Bu arada Binbaşı Burnaby yukarı çıkmıştı, ama Evans antredeydi. Onda nöbet bekleyen bir buldok hali vardı. Çukura batmış küçük gözleriyle Ronnie'yi tuhaf bir kinle süzüyordu.

Genç adam, "Şey..." diye mırıldandı. "Ben kan lekelerini çıkarmanın mümkün olmadığını sanırdım. Ne kadar yıkanırlarsa yıkansınlar yine de belli olduklarını düşünürdüm. Ah... ne kadar aptalım, zaval ının başına kum torbasıyla vurmuşlardı, değil mi? Suç aleti bunlardan biriydi, değil mi?" Diğer kapılardan birinin önünde duran uzun, boru şeklindeki çuha torbayı aldı. Bunu düşünceli bir tavırla elinde tarttı. "Güzel bir oyuncak, değil mi?" Torbayı havada salladı.

Evans hiç ses çıkarmadı.

Bu sessizliğin pek de hayırlı olmadığını fark eden Ronnie, "Neyse, artık gitmem gerek," dedi. "Korkarım biraz patavatsızlık ettim!" Başıyla yukarı katı işaret etti.

"Onların çok iyi arkadaş olduklarını unutmuştum. Birbirlerine de çok benziyorlardı, değil mi? Neyse, artık gerçekten gidiyorum. Yanlış şeyler söylediysem özür dilerim."

Holden geçerek sokak kapısından çıktı. Evans ancak bahçe kapısının da kapandığını duyduktan sonra yukarı çıkıp Burnaby'e katıldı. Bir tek sözcük bile etmeden ve görüş belirtmeden doğruca odaya girdi ve yatağın başına diz çökerek çalışmaya başladı.

Saat üç buçukta işleri bitti. Elbise ve çamaşır dolu bir sandık Evans'ın payı olarak ayrıldı. Diğer bir sandık ise Denizciler Yetimhanesi'ne gönderilmek üzere hazırlandı.

Evraklar ve faturalar bir evrak çantasına konulmuştu. Spor malzemeleri ve doldurulmuş hayvan başlan içinse Evans oradaki yerel bir nakliye firmasıyla depolarına yerleştirmek üzere anlaşacaktı. Binbaşı Burnaby'nin villasında onları koyacak yer yoktu. Hazelmoor möbleli olarak kiralanmış olduğu için başka bir sorun da çıkmadı.

Bütün bunlar bittikten sonra Evans sinirli sinirli bir iki defa öksürdükten sonra,

"Affedersiniz, efendim," diye söze girdi. "Benim aynen albayın yanında olduğu gibi yine bir beyefendinin yanında çalışmam gerekiyor. "

"Tabii, tabii, iş başvurularında rahatlıkla referans olarak beni gösterebilirsin. Hiç sorun değil."

"Affedersiniz efendim, söylemek istediğimi tam olarak anlatamadım herhalde.

Rebecca'yla da bu konuyu konuştuk, acaba... bize bir şans vermek, bizi denemek istemez misiniz?"

"Ah... şey... bildiğiniz gibi ben kendi işlerimi kendim görürüm. Adı her neyse, o ihtiyar kadın da her gün gelip ortalığı temizliyor ve yemeğimi yapıyor. Şey... daha fazlasına gücüm yetmez."

Evans hemen, "Para önemli değil, efendim," diye atıldı. "Bakın... şey... ben albayı çok severdim ve... şey, ona baktığım gibi size de bakabilirsem, benim için bir şey değişmemiş olacak, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Burnaby bakışlarını ondan kaçırarak öksürdü.

"Çok iyisin, Evans. Çok iyisin. Bu... bunu düşüneceğim."

Telaşla evden fırlayarak adeta kaçarcasına yolda ilerledi. Evans anlayış dolu bir gülümseyişle onun arkasından bakıyordu.

"Binbaşıyla birbirlerine çok benziyorlar, bir elmanın iki yarısı gibi," diye mırıldandı.

Sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Peki, ama onlar nereye kaybolmuş olabilir?" diye mırıldandı. "Tuhaf bir durum bu. Rebecca'ya bu konuda ne düşündüğünü soracağım."

Bölüm 24: Müfettiş Harracott Olayı Tartışıyor

Müfettiş Narracott, "Ben bu durumdan pek memnun değilim, efendim," dedi.

Başmüfettiş, ona merakla baktı.

"Katilin Pearson olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Bu konuda başlangıçta olduğum kadar rahat olmadığımı söylemeliyim."

"Yani onun doğru adam olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Tatmin olmuş sayılmam. Bakın, başlangıçta bütün deliller onun aleyhineydi, ama şimdi durum değişti."

"Pearson'un aleyhindeki deliller değişmedi ki."

"Evet. Ama başka kanıtlar ortaya çıktı, efendim. Bir Pearson daha var... Brian Pearson. Jim Pearson'un katil olduğuna karar verince, araştırmayı derinleştirmedim ve onun Avustralya'da olduğuna inandım. Ama şimdi Brian Pearson'un tüm bu süre boyunca İngiltere'de olduğu anlaşılıyor. Buraya iki ay önce gelmiş... muhtemelen Willettlerle aynı gemideymiş. Yolculuk sırasında da Violet Willett'e âşık olmuş gibi görünüyor. Her nedense ailesinden hiç kimseye de döndüğünü haber vermemiş. Ne ağabeyi ne de ablası onun İngiltere'de olduğunu bilmiyorlardı. Brian Pearson geçen hafta perşembe günü Londra'da Russell Meydanı'ndaki Ormsby Oteli'nden ayrılarak Paddington İstasyonu'na gitmiş. O andan itibaren salı gecesi Enderby, ona rastlayana kadarki sürede neler yaptığını söylemeye ise yanaşmıyor."

"Ona durumun ciddiyetini anlatmadın mı?"

"Anlattım. 'Umurumda bile değil,' dedi. 'Cinayetle bir ilgim yok, olduğunu kanıtlamak da size düşer, o sürede ne yaptığım yalnızca beni

ilgilendirir, sizi değil,' diyor ve kesinlikle nerede olduğunu ve ne yaptığını belirtmeyi reddediyor."

Başmüfettiş, "Çok ilginç," diye mırıldandı.

"Evet, efendim. Zaten bu da çok tuhaf bir olay. Ayrıca, aslına bakılırsa Brian Pearson, ağabeyinden çok daha güçlü bir tip. İnsan Jim Pearson'un ihtiyar bir adamın başına kum torbasıyla vurabileceğini pek düşünemiyor, ama Brian Pearson için bu günlük sıradan bir olay sayılabilir. Çabuk öfkelenen, dikbaşlı bir genç o... üstelik Trevelyan'ın ölümü ağabeyi kadar onun da işine yarardı. Bunu unutmamalıyız."

"Evet... Brian Pearson bu sabah Enderby'le birlikte bana geldi. Neşeli ve kayıtsız bir tavrı vardı. Gizlisi saklısı olmayan, dürüst bir insan izlenimi vermeye çalışıyordu.

Ama açıkçası ben, ona inanmadım."

"Hım... Yani..."

"Durum açık değil mi, efendim? Brian Pearson neden daha önce ortaya çıkmadı?

Cumartesi günü bütün gazeteler dayısının ölümünü yazdılar. Ağabeyi pazartesi günü tutuklandı. Ama onun sesi sedası çıkmadı. Eğer o gazeteci dün gece yarısı Brian Pearson'a Sittaford Malikânesi'nin bahçesinde rastlamasaydı, o yine de ortaya çıkmayacaktı."

"O orada ne yapıyormuş? Enderby yani?"

Narracott, "Gazetecileri bilirsiniz," dedi. "Sürekli iz sürerler. Acayip bir sezgi gücü vardır onlarda."

"Çoğu kez de bir sürü sıkıntıya yol açan baş belalarıdırlar," dedi, başmüfettiş. "Her ne kadar bazen yararlı olsalar da."

Narracott ekledi. "Ama bence Enderby'i oraya o genç hanım yolladı."

"Hangi genç bayan?"

"Miss Emily Trefusis."

"O bütün bunları nereden biliyor?"

"Kız, bir süredir Sittaford'ta iz sürüyordu. Ve o küçük hanım çok zeki biri. Hiçbir şeyi atlamıyor."

"Peki, Brian Pearson bu konuda ne diyor?"

"Sevgilisini, yani Violet Willett'i görmek için malikâneye gittiğini iddia ediyor. Kız da annesinin durumu bilmesini istemediği için herkes uyuduktan sonra evden çıktığını söylüyor. Öyküleri bu."

Narracott'un sesinden buna hiç inanmadığı anlaşılıyordu.

"Bence, eğer Enderby, Brian Pearson'u yakalamasaydı, o asla ortaya çıkmayacaktı.

Tabii bu benim görüşüm. Avustralya'ya dönecek ve oradan mirastan kendisine düşen payı istetecekti."

Başmüfettiş hafifçe gülümsedi ve mırıldandı. "Kim bilir o meraklı gazeteciye ne kadar kızıyordur?"

Müfettiş sözlerine devam etti. "Ortaya çıkan bir gerçek daha var, efendim.

Bildiğiniz gibi Pearsonlar üç kardeş. Ortanca kardeş Sylvia Pearson yazar Martin Dering'le evli. Adam, bana öğle yemeğini Amerikalı bir yayımcıyla yediğini ve öğleden sonrayı onunla geçirdikten sonra da edebiyatçıların yemeğine gittiğini söyledi. Ama şimdi onun da bu yemeğe katılmadığı anlaşılıyor."

"Kim söyledi bunu?"

"Yine Enderby."

Başmüfettiş, "Sanırım bu Enderby denilen adamla tanışmalıyım," dedi. "Bu araştırmada onun kilit bir rol oynadığı anlaşılıyor. Daily Wire'in kadrosunda pırıl pırıl, zeki genç adamların olduğu anlaşılıyor."

Müfettiş, "Neyse, tabii bu önemsiz de olabilir, önemli de, ama," diye ekledi.

"Trevelyan saat altıdan önce öldürüldü, bu nedenle Dering'in o geceyi nerede olduğu aslında o kadar da önemli değil. Peki, ama adam neden özellikle yalan söyledi ki? İşte bu hiç hoşuma gitmiyor."

Başmüfettiş başını sallayarak onayladı. "Haklısın. Bu tamamen gereksiz bir şey."

"Bütün bunlar karşısında da insan ister istemez olayı yeniden incelemek gerektiği kanısına varıyor. Gerçi bu çok uzak bir ihtimal ama Dering, Paddington'dan on iki on treniyle ayrılmış, Exhampton'a beşi biraz geçe varmış, ihtiyar adamı öldürmüş ve gece yarısından hemen öncede evine dönmüş olabilir. Her halükârda onu da incelememiz gerekiyor, efendim. Dering'in mali durumunu, para açısından sıkışık durumda olup olmadığını öğrenmeliyiz. Sonuçta karısına kalacak parayı adam onun elinden kolaylıkla alırdı... bunu kadına bakar bakmaz anlıyorsunuz. O öğleden sonraya ait kanıtların geçerliliğini ciddi biçimde araştırmalıyız."

Başmüfettiş mırıldandı. "Karmakarışık, çok tuhaf bir olay bu. Ama ben yine de Jim Pearson'un aleyhindeki delillerin geçerli olduğunu düşünüyorum. Fakat senin benimle aynı fikirde olmadığın belli. Sen yanlış adamı tutukladığımızı düşünüyorsun."

Müfettiş Narracott onayladı. "Deliller gerçekten de geçerli ve kesin görünüyor. Bu durumda her jüri genç adamı mahkûm eder. Ama dediğiniz de doğru... Jim Pearson'un katil olduğunu sanmıyorum."

Başmüfettiş, "O genç bayan da olayla yakından ilgileniyor, değil mi?" dedi.

"Miss Trefusis mi? Evet, çok farklı ve çok akıllı bir genç bayan. Nişanlısını kurtarmayı aklına koymuş. Elinden geleni yapıyor. O gazeteciyi -Enderby'i- de etkilemiş, o da onun için tüm gücüyle çabalayıp duruyor. Bana sorarsanız bu kız Jim Pearson için çok fazla. Jim Pearson'un yakışıklılığı dışında pek de iyi bir karakteri olduğu söylenemez."

Başmüfettiş, "Ama kız insanları yönetmekten hoşlandığına göre," diye cevap verdi.

"Belki de bu durum işine geliyordur."

Narracott, "Ah, elbette," dedi. "Zevkler tartışılmaz. Neyse, şimdi artık zaman kaybetmeden Martin Dering'in kanıtlarını incelemem gerektiğini siz de kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet, hemen bu işi hallet. Peki ya dördüncü mirasçı? Öyle biri var, değil mi?"

"Evet, Trevelyan'ın kız kardeşi. Düzgün biri. Onu da araştırdım. Kadın gerçekten o akşam altıda evdeymiş. Ben şimdi Dering işiyle ilgileneceğim."

Narracott beş saat kadar sonra yine Nook Villası'nm küçük salonunda oturuyordu.

Bu kez Bay Dering evdeydi. Hizmetçi önce onun yazı yazdığını ve onu rahatsız edemeyeceğini söyledi. Ama müfettiş, kimlik kartını çıkararak kıza bunu hemen yazara götürmesini söyledi. Beklerken de salonda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Sürekli bir şeyler düşünüyordu. Arada sırada duruyor, sehpanın üzerindeki herhangi bir şeyi alıyor, buna adeta görmeyen gözlerle baktıktan sonra tekrar yerine koyuyordu. Avustralya işi bir sigara kutusu... Herhalde Brian Pearson'un armağanıydı bu... Eski bir roman. Aşk ve Gurur... Jane Austen.

Müfettiş kitabın kapağını açtı ve ilk sayfada solmuş bir mürekkeple, el yazısıyla yazılmış ismi okudu: "Martha Rycroft." Rycroft ismi Narracott'a tanıdık geliyordu, ama bunun nedenini de anımsayamıyordu. O sırada kapı açılarak Martin Dering içeri girdi.

Yazar orta boylu, gür kumral saçlı bir adamdı. Yakışıklı, ama bayağı görünümlüydü.

Dudakları fazlasıyla kaim ve kırmızıydı.

Müfettiş, Dering'in görünüşünden hiç hoşlanmamıştı.

"Günaydın, Bay Dering. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Önemli değil, müfettiş. Ama size anlatılanlardan daha fazla bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Bize kayınbiraderiniz Brian Pearson'un Avustralya'da olduğu bildirilmişti. Ancak onun iki aydan beri İngiltere'de olduğunu öğrendik. Sanırım bana bu konuda bir açıklama yapılabilir, ya da hiç değilse buna değinilebilirdi. Oysa karınız onun kesinlikle New South Wales'de olduğunu belirtti."

"Brian, İngiltere'de miymiş?" Dering gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Emin olun bundan hiç haberim yok. Karımın da bilmediğinden eminim."

"O sizinle bir şekilde temasa geçmedi mi?"

"Kesinlikle hayır. Hatta Sylvia'nın bu süre içinde Avustralya'ya iki kez mektup yazdığını da biliyorum."

"O halde özür dilerim, efendim. Ancak onun yakınlarıyla temasa geçmiş olduğunu ve sizin bunu benden gizlemiş olduğunuzu düşünerek biraz kızmamın doğal olduğunu da kabul edersiniz, sanırım."

"Dediğim gibi bundan hiç haberimiz yoktu. Sigara alır mıydınız, müfettiş? Ah, sahi... duyduğuma göre kaçak mahkûmu yakalamışsınız."

"Evet. Geçen salı gecesi yakaladık. Sis bastırması onun için hiç iyi olmadı. Yürürken farkına varmadan bir daire çizdi. Yaklaşık yirmi kilometre yürüdü ve sonuçta kendini Princetown'un bir kilometre yakınında buldu."

"İnsanın siste aynı noktada dönüp durması gerçekten çok tuhaf. Neyse ki adam cuma günü kaçmadı. Yoksa cinayet onun üzerine kalabilirdi."

"Tehlikeli bir adam o. Lakabı 'Serseri Freddy.' Şiddet yoluyla soygun, gasp, saldırı...

Adam inanılmaz bir ustalıkla ikili hayat sürüyordu. Yaşamının bir yarısında eğitim görmüş, saygıdeğer, zengin bir adam olarak tanınıyordu. Broadmoor'un onun için doğru yer olduğundan emin değilim. Adam zaman zaman suç manyağı olup çıkıyor.

Böyle zamanlarda ortadan kayboluyor ve suçluların, serserilerin arasında yaşamaya başlıyordu."

"Sanırım Princetown'dan kaçmak kolay değil."

"Bu hemen hemen imkânsız bir şey, efendim. Ama bu kaçış şaşılacak kadar iyi planlanmış ve uygulanmıştı. Bu işin gizemini henüz çözmüş değiliz."

"Neyse." Dering saatine bakarak ayağa kalktı. "Başka bir şey yoksa müfettiş... korkarım işimin başına dönmek zorundayım."

"Ah, bir şey daha var, Bay Dering. Bana neden cuma gecesi Cecil Otel'deki edebiyatçılar yemeğine katıldığınızı söylediğinizi öğrenmek istiyordum?"

"Si... sizi anlayamıyorum, Müfettiş Narracott."

"Anladığınızı sanıyorum. Siz o yemekte yoktunuz, Bay Dering."

Martin Dering durakladı. Şaşkınlık içinde önce müfettişin yüzüne, sonra tavana, kapıya ve son olarak da ayakkabılarına baktı.

Müfettiş Narracott sakin ve kararlı bir şekilde bekliyordu.

Yazar en sonunda, "Şey..." dedi. "Diyelim ki yemeğe gitmedim, bu sizi neden ilgilendiriyor ki? Trevelyan Dayı öldürüldükten beş saat sonra yaptıklarım sizi de başka birini de ilgilendirmez."

"Bize belirli bir ifade verdiniz, Bay Dering. Ben de bu ifadenin kanıtlanmasını istiyorum. Bunun bir bölümünün doğru olmadığı ortaya çıktı. Bu durumda geri kalan bölümü de incelemek zorundayım. Bir dostunuzla öğle yemeği yediğinizi ve ondan sonraki saatleri de yine onun yanında geçirdiğinizi söylemiştiniz."

"Evet, Amerika'daki yayımcımla."

"Adı?"

"Rosenkraun. Edgar Rosenkraun."

"Ah! Peki adresi?"

"İngiltere'den ayrıldı. Geçen cumartesi ayrıldı."

"New York'a mı gidiyor?"

"Evet."

"O halde şimdi denizde olmalı. Hangi gemiye binmişti?"

"Şey... ben... pek anımsamıyorum."

"Gemi şirketi hangisiydi? Cunard mı, White Star mı?"

"Ben... ben... gerçekten anımsamıyorum."

Müfettiş, "Neyse," dedi. "Onun New York'taki bürosuna telgraf çekeriz. Onlar Bay Rosenkraun'un hangi gemide olduğunu bilirler."

Dering somurtkan bir tavırla, "Gargantua adlı gemide," diye açıkladı.

"Teşekkür ederim, Bay Dering. Denediğiniz takdirde geminin adım anımsayacağınızdan emindim. Şimdi Rosenkraun'dan o gün kaçta ayrıldınız?"

"Saat beşte sanırım."

"Ya sonra?"

"Buna yanıt vermeyeceğim. Susma hakkımı kullanıyorum. Bu sizin üzerinize vazife değil. İstediğinizi öğrendiniz nasıl olsa."

Narracott düşünceli bir tavırla başını salladı. Eğer Rosenkraun, Dering'in ifadesini doğrularsa Dering'e karşı tüm iddialar geçersiz olacaktı. O gece her ne yaptıysa, bu gizem olayı hiç etkilemeyecekti.

Dering sabırsızlıkla, "Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Gargantua gemisine, Bay Rosenkraun'a telgraf çekeceğim."

Yazar öfkeyle haykırdı:

"Allah kahretsin! Beni gazetelerin diline düşüreceksiniz! Buraya bakın..."

Yazı masasına giderek aceleyle bir kâğıda bir şeyler karaladı. Sonra da bu kâğıdı müfettişe verdi. "Bunu yapmak zorunda olduğunuzu anlıyorum," dedi kabaca. "Ama hiç olmazsa beni korumaya çalışın. Benim başımı türlü derde sokmaya hiç hakkınız yok."

Kâğıtta şunlar yazılıydı:

"Rosenkraun, S. S. Gargantua." Lütfen ayın 14'ü Cuma günü öğlenden beşe kadar sizinle birlikte olduğumu açıklayın. Martin Dering."

"Cevabı doğruca size yollansın... bu benim için önemli değil. Ama Scotland Yard'a ya da bir polis karakoluna gönderilmesin. Siz Amerikalıların nasıl olduklarını bilmezsiniz. Bir polis olayına kanştığımı sezerlerse, imzalamayı kararlaştırdığımız anlaşma da suya düşer. Lütfen bu konuyu gizli tutun, müfettiş."

"Buna bir itirazım yok, Bay Dering. Ben sadece gerçeği öğrenmek istiyorum. Bu telgrafı cevaplı olarak çektireceğim ve Exeter'deki özel adresimi vereceğim."

"Teşekkür ederim. Siz iyi bir insansınız. Yazdıklarınla ekmek parası kazanmak aslında kolay bir iş değil, müfettiş. Gelecek yanıtın iddiamı destekleyeceğini göreceksiniz. Evet, yemek konusunda size yalan söyledim, ama karıma öyle söylemem gerekiyordu, dolayısıyla size de aynı öyküyü yinelemekten başka çıkar yol bulamadım. Aksi takdirde başım büyük derde girerdi."

"Bay Rosenkraun ifadenizi desteklerse, sizin için çekinecek bir şey kalmayacak, Bay Dering."

Narracott evden aynlırken, ahlaksızın biri, diye düşünüyordu. Ama Amerikalı yayımcının onu destekleyeceğinden de emin görünüyordu.

Birden aklına gelen bir şeyle durakladı. Rycroft, diye düşündü. "Tabii ya. Bu Sittaford'taki villalardan birinde oturan yaşlı adamın adı. Tuhaf bir rastlantı bu."

Bölüm 25: Deller's Kafe'de

Emily Trefusis'le Charles Enderby, Exeter'de Deller's adlı kafede, küçük bir masada oturuyorlardı. Saat üç buçuktu, bu saatte kafe oldukça sakin ve tenhaydı. Birkaç kişi sessizce çaylarını yudumluyorlardı. Restoran bölümüyse tamamen boştu.

Charles, "Evet, onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Emily kaşlarını çattı.

"Bu konuda bir şey söylemek zor."

Brian Pearson, polisle konuştuktan sonra onlarla birlikte öğle yemeği yemişti.

Emily'e karşı da çok nazik davranmıştı, hatta Emily'e göre gereğinden fazla nazik davranmıştı.

Biraz acayipti bu. Emily bu durumun doğal olmadığını anlayacak kadar akıllıydı.

Karşısında genç bir kızla gizli bir aşk macerasını sürdüren genç bir adam vardı ve birden meraklı bir yabancı işe karışıyordu. Ve Brian Pearson bu durumu kuzu kuzu kabullenmiş, Charles'ın önerisine uyarak onunla arabaya binip polise gitmişti. Bu uysalca kabullenmenin nedeni ne olabilirdi? Oysa Emily'nin Brian Pearson'un karakteri konusundaki sezgileri bu davranışın Brian için hiç de doğal olmadığını, onun böylesine uysal bir tip olmadığı yolundaydı.

"Önce ben, seni cehenneme göndereyim de!" gibi bir yanıtın onun davranışı olarak çok daha uygun olacağından neredeyse emindi.

Dolayısıyla onun kuzu kuzu kaderine razı olması, bu uysallığı kuşku uyandırıyordu.

Emily bu duygularını Charles'a da açıklamaya çalıştı.

Gazeteci, "Anlıyorum," dedi. "Brian bir şey gizlemeye çalışıyor. Bu yüzden bana karşı çıkmadı, doğal tavrını ortaya koyamadı."

"Kesinlikle."

"Sence Trevelyan 'ı o öldürmüş olabilir mi?"

Emily düşünceli bir halde mırıldandı.

"Brian dikkate alınmaya değer bir insan. Kurallara fazla aldıran bir kimse değil. Bir şeyi istediği takdirde de bunu elde etmek için sıradan ahlaki değerleri dikkate almadan her yola başvurabilecek bir tip. Uysal bir İngiliz tipi değil o."

Enderby, "Yani tüm kişisel faktörler bir yana bırakılsa bile katil adayı olarak Jim'den daha uygun biri, öyle mi?" diye sordu.

Emily başını sallayarak onayladı.

"Evet, çok daha uygun. O planladığı bir şeyi kusursuz uygulayabilir... çünkü sinirlerine hâkim biri."

"Dürüst ol Emily, cinayeti onun işlemiş olduğunu düşünüyor musun?"

"Ben... ben bilemiyorum. Gerçi tüm koşullara uyuyor... belki de her yönden uygun tek kişi o."

"Koşullara uygun derken neyi kastediyorsun?"

"Şey, şöyle;

l. Neden." Emily parmaklarıyla saymaya başladı. "Aynı neden. Yirmi bin sterlin.

2. Fırsat. Hiç kimse onun cuma öğleden sonra nerede olduğunu bilmiyor ve eğer söyleyebileceği bir yerde olsaydı -diyelim ki öyle- bunu neden açıklamasın ki? Hiç kuşkusuz söylerdi. Dolayısıyla onun büyük olasılıkla cuma günü Hazelmoor'un yakınlarında olduğunu varsayabiliriz."

"Ama onu Exhampton'da gören kimse olmamış," diye belirtti' Charles. "Üstelik o oldukça dikkat çekici bir tip."

Emily küçümseyerek başını salladı.

"Exhampton'da değildi ki. Anlamıyor musun Charles eğer cinayeti o işlediyse bunu çok önceden planlamış olması gerekir. Ancak zavallı Jim gibi biri bir enayi gelip orada kalır. Lydford, Chagford ve hatta Exeter alternatifleri var. Lydford'tan oraya yürümüş olabilir, yol otoban ve karın da geçilemeyecek gibi olması mümkün değil.

Sıkı bir yürüyüş yeterli olmuş olmalı."

"Öyleyse sanırım onun hakkında araştırma yapmalıyız."

Emily, "Bu işi polis yapıyor zaten," diye anımsattı. "Ve onlar bunu bizden çok daha iyi başaracaklardır. Açıkça yapılması gereken incelemelerde onlar bizden çok daha iyiler. Bizim farkımız... Bayan Curtis'i konuşturmak, Miss Percehouse'dan bir ipucu kapmak ya da Willettleri gözlemlemek gibi ufak, kişisel noktalarda belirginleşiyor."

"Ya da belirginleşemiyor, olayına bağlı," dedi Charles.

"Neyse, Brian Pearson'un koşullara uygunluğu konusuna dönersek," dedi Emily. "İki konunun üzerinde durduk: Neden ve fırsat. Ama bir üçüncüsü daha var... kanımca hepsinden de önemli olan bir şey."

"Ne gibi?"

"Başından beri o tuhaf ruh çağırma olayını görmezden gelemeyeceğimizi düşünüyorum. Bu olayı elimden geldiğince mantıklı ve öngörülü olarak incelemeye çalıştım. Bu konuda üç ihtimal var:

1. Bu gerçekten doğaüstü bir olay. Elbette bu olabilir, ama ben şahsen buna inanmıyorum.

2. Biri bunu bir amaç için düzenledi. Ama bunun için de bir neden, bunu yapması söz konusu olabilecek bir kişi bulamadığım için bu ihtimalin üzerinde de durmuyorum.

3. Bu kazara oldu. Yani biri farkına varmadan -istemeden- kendisini ele verdi. Bir tür bilinçsizce kendini ortaya atma olayı. Eğer öyleyse o zaman o altı kişiden biri ya Trevelyan'ın o akşamüzeri belirli bir saatte öldürüleceğini kesinlikle biliyordu ya da birinin adamla şiddetle sonuçlanacak bir konuşma yapacağını. O altı kişiden hiçbiri katil olamaz. Ama içlerinden birinin sanırım katille bağlantısı vardı. Burnaby'le herhangi biri arasında bir bağ yok. Bay Rycroft ve Ronnie hakkında da aynı şeyleri söyleyebiliriz. Ama Willettlere gelince durum değişiyor. Violet Willett'le Brian Pearson arasında bir ilişki var. O ikisi çok yalanlar ve cinayetten sonra kızın sinirleri iyice bozulmuştu."

Charles, "Yani o biliyor muydu?" diye sordu.

"O ya da annesi. Birinden biri."

Charles, "Bir tek kişiden hiç söz etmedin," dedi. "Bay Duke'dan."

Emily başını salladı. "Biliyorum. Bu tuhaf bir durum. İçlerinden bir tek onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Onu iki defa görmeye çalıştım, ama bunu başaramadım.

Onunla Trevelyan arasında, ya da Trevelyan'ın akrabalarından birinin arasında bir ilişki yok gibi görünüyor. Ya da onunla bu olay arasında, ama..."

"Evet?" diye sordu Enderby, onun susması karşısında.

"Ama Müfettiş Narracott'u onun evinden çıkarken gördük. Acaba Narracott, Bay Duke hakkında ne biliyor? Ah, bunu öğrenmeyi çok isterdim."

"Yani sence..."

"Diyelim ki; Duke şüpheli bir kişi ve polis de bunu biliyor. Belki Trevelyan, Duke hakkında bazı şeyler öğrenmişti. Onun komşuları konusunda meraklı biri olduğunu anımsıyorsun, değil mi, belki de bildiklerini polise açıklamaya hazırlanıyordu. Ve Duke bir yolunu bulup onu öldürttü. Ah, bütün bunların fazlasıyla melodramik göründüğünün farkındayım, ama yine de bunu da bir olasılık olarak göz önüne almalıyız."

Charles, ağır ağır, "Bu da bir fikir," dedi.

İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir halde suskun oturuyorlardı.

Emily, birden, "İnsanın sanki biri kendisine bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılması nasıldır, bilirsin değil mi?" diye sordu. "Şu anda tam arkamda birinin gözlerini bana dikmiş olduğunu hissediyorum. Bu hayal mi? Yoksa biri ısrarla bana bakıyor mu?"

Charles hafifçe kımıldayarak kayıtsızca etrafına bakındı.

"Pencerenin önündeki masada bir kadın var," dedi. "Uzun boylu, esmer ve hoş bir kadın. O sana bakıyor."

"Genç mi?"

"Pek de değil. Merhaba!"

"Ne oldu?"

"Ronnie Garfield. İçeri girdi ve sözünü ettiğim kişinin elini sıktı. Şimdi de onun masasına oturdu. Galiba kadın, ona bizim hakkımızda bir şey söylüyor."

Emily çantasını açtı. Abartılı hareketlerle burnunu pudralamaya başladı. Bir taraftan da aynada arkayı seyrediyordu. "Jennifer Teyze o. Kalkıyorlar."

Charles, "Gidiyorlar," dedi. "Onunla konuşmak istiyor musun?"

"Hayır!" dedi Emily. "Onu görmediğimi sanması daha iyi."

"Peki, ama," diye sordu Charles. "Jennifer Teyze Ronnie Garfield'ı nereden tanıyor ve onu neden çaya davet etmedi?"

"Etmeli miydi?"

"Neden etmesin ki?"

Emily kaşlarını çattı.

"Allah aşkına Charles, kes artık şunu... etti... etmedi... etmeliydi... etmemeliydi.

Tabii bütün bu olanlar saçma ve bir anlamı da yok. Daha biraz önce ruh çağırma seansına katılanlardan hiçbirinin aileyle bir ilişkisi olmadığını söylüyorduk. Daha aradan beş dakika geçmeden Ronnie, Bay Trevelyan'ın kız kardeşiyle buluştu."

Charles başını salladı. "Bundan da hiçbir şeyin kesin olarak bilinemeyeceğini anlıyoruz."

Emily içini çekti.

"Her şeye yeniden başlamanın gerekebileceğini de."

"Birçok konuda," dedi Charles.

Emily, ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey."

Charles elini genç kızın elinin üstüne koydu. Emily elini çekmedi.

"Bu olayı çözümlemeliyiz," dedi Charles. "Sonra da..."

"Sonra?" diye sordu Emily yumuşak bir tonda.

"Senin için her şeyi yaparım, Emily. Tek kelimeyle her şeyi..."

"Gerçekten mi?" dedi Emily. "Ah Charles, tatlım, çok iyisin."

Bölüm 26: Robert Gardner

Emily yirmi dakika kadar sonra Laurels Villası'nın kapısını çalıyordu. Buna birdenbire karar vermişti. Jennifer Teyze'nin hâlâ Ronnie Garfield ile Deller's kafede olduğunu biliyordu. Kendisine kapıyı açan Beatrice'e gülümsedi.

"Yine ben geldim. Teyzemin evde olmadığını biliyorum. Bay Gardner'la görüşebilir miyim?"

Beatrice'in şimdiye kadar böyle bir istekle karşılaşmadığı anlaşılıyordu. "Bilmem ki...

Gidip beyefendiye sorabilir miyim?"

Emily, "Evet, tabii," dedi.

Beatrice, Emily'i antrede yalnız bırakıp yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra dönerek Emily'den kendisini izlemesini istedi.

Robert Gardner ikinci kattaki büyük bir odada, pencerenin önündeki kanepede yatıyordu. İriyan, mavi gözlü, sarı saçlı bir adamdı. Emily, onun Tristan ve Isolde operasında üçüncü perdede Tristan gibi göründüğünü, ancak şimdiye dek hiçbir Wagner seslendiren tenorun bunu başaramadığını düşündü.

Adam, "Merhaba," diye gülümsedi. "Siz şu cinayet zanlısının nişanlısısınız, değil mi?"

"Bu doğru, Robert Enişte. Size 'Robert Enişte' diyebilirim, değil mi?"

"Jennifer buna izin verirse. Hapishanede çürümesi beklenen genç bir adamla nişanlı olmak nasıl bir şey?"

Emily, kötü, zalim bir adam o, diye düşündü. "İnsanın canını yakacak yerlere iğne batırmaktan hoşlanıyor. Ama ben onunla başa çıkmasını bilirim." Gülümsedi.

"Heyecan verici."

"Ama Jim için bu o kadar da heyecan verici olmasa gerek."

Emily, "Olabilir," dedi. "Ama bu da bir deneyim."

Robert Gardner kinle, "Böylece hayatın dikensiz bir gül bahçesi olmadığını öğrenir," diye homurdandı. "Büyük savaşa katılmadı, değil mi? Henüz çok genç. Sorumsuzca yaşayıp hayatı hafife alabilecek yaşta. Neyse, neyse... Başkalarının sırtından yaşamak kolay olsa gerek."

Sonra da kıza merakla baktı.

"Beni neden görmek istediniz?"

Sesinde hafif bir şüphe seziliyordu.

"Bir aileye gelin girecekseniz önceden akraba olacağınız kişileri tanımak istemeniz doğru olmaz mı?"

"Yani geç kalmadan işin kötü taraflarını öğrenmek istiyorsunuz. Yoksa siz hâlâ genç Jim'le evleneceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Neden olmasın?"

"Cinayetle suçlanmasına rağmen mi?"

"Cinayetle suçlanmasına rağmen."

Robert Gardner, "Sizin kadar duyarsız birine hiç rastlamadım," dedi. "Sizi gören eğlendiğinizi sanır."

"Olabilir. Bir katilin izini sürmek çok heyecan verici bir durum."

"Yani?"

"Bir katilin izini sürmenin çok heyecan verici bir durum olduğunu söyledim," dedi Emily yeniden.

Adam, kıza baktı, sonra da kendini yastıkların üzerine bıraktı.

Hırçın bir tonda, "Yoruldum," diye mırıldandı. "Artık konuşamayacağım. Hemşire nerede? Hemşire, ben çok yoruldum."

Hemşire Davis hemen bulunduğu bitişik odadan içeri girdi.

"Bay Gardner kolaylıkla yoruluyor. Eğer sakıncası yoksa sizden artık gitmenizi isteyecektim, Miss Trefusis."

Emily ayağa kalktı. Neşeyle selam vererek, "Hoşçakalın, Robert Enişte," dedi. "Belki bir gün yine gelirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yine görüşürüz," dedi Emily.

Genç kız tam sokak kıpısından çıkarken durakladı.

"Ah, eldivenlerimi unutmuşum."

Beatrice, "Ben hemen onları getireyim, bayan," dedi.

"Hayır, hayır. Zahmet etme." Emily merdivenlerden hızla çıktı ve kapıya vurmadan odaya girdi.

"Ah, affedersiniz," dedi. "Çok üzgünüm. Eldivenlerimi unutmuşum." Göstere göstere eldivenlerini aldı. El ele oturan Gardner'la hemşireye tatlı tatlı gülümsedikten sonra çabucak aşağıya indi ve evden çıktı.

Yolda, bu eldiven oyunu harika bir şey, diye düşünüyordu. "Bunun ikinci defa yararını gördüm. Zavallı Jennifer Teyze. Acaba o durumun farkında mı? Hiç sanmıyorum. Acele etmeliyim, yoksa Charles'ı çok bekletmiş olacağım."

Enderby kararlaştırdıkları randevu yeri olan Elmer'in Ford arabasında bekliyordu.

Emily atkılarını çıkardıktan sonra, "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

"Bir anlamda evet. Emin değilim."

Enderby, onu meraklı gözlerle süzdü.

Emily bu bakışlara karşılık olarak, "Hayır," dedi. "Sana bundan bahsetmeyi düşünmüyorum. Bak, bunun konumuzla hiçbir ilgisi olmayabilir... eğer öyleyse, anlatmam doğru olmaz."

Enderby iç çekti.

"Buna katlanmak zor."

"Affedersin," dedi Emily ısrarla. "Ama böyle işte."

Charles'ın soğuk yüz ifadesinden kızdığı anlaşılıyordu.

"Bildiğini yap!"

Araba ilerlediği sürece konuşmadılar... Charles açısından kırgınlıktan, Emily açısından dalgınlıktan kaynaklanan bir sessizlikti bu.

Ve bu suskunlukları ancak Exhampton'a iyice yaklaştıklarında Emily'nin hiç beklenmedik sorusuyla bozuldu.

"Charles, briç oynar mısın?"

"Evet. Neden?"

"Düşünüyordum da. Elindeki kâğıtların değerini hesaplarken karşındakilerin ne yapacaklarına ilişkin söylediklerini bilirsin. Eğer savunma yapacaksan alacağın elleri, eğer hamle yapacaksan vereceğin elleri sayarsın. Şimdi konumuza dönecek olursak... belki de şimdiye kadar hep yanlış yol izledik."

"Neyi kastettiğini anlamıyorum."

"Biz hep kazanacak elleri hesap ettik, değil mi? Yani şimdiye kadar her ne kadar kanıtlanamaz gibi görünse de hep Trevelyan'ı öldürebilecek kimselerin üzerinde durduk. Belki de bu yüzden aklımız karıştı."

Charles itiraz etti. "Benim aklım karışmadı."

"O halde benimki karıştı! Hem de öyle karıştı ki, doğru dürüst düşünemiyorum artık.

Şimdi bu olaya bir de şu açıdan bakalım: Yani kaybedecek eller açısından, Trevelyan'ı kimlerin öldürmesi imkânsızdı?"

"Hım... Dur bakayım," Enderby düşündü. "Bir kere Willettler. Sonra Burnaby. Rycroft. Ronnie... Ve tabii Duke."

Emily başını kaldırdı. "Evet. Onların birinin Trevelyan'ı öldürmediğini biliyoruz. Bunu biliyoruz. Çünkü adam öldürüldüğü sırada onların hepsi de Sittaford Malikânesi'ndeydiler, birbirlerini görüyorlardı ve hepsinin de yalan söylemeleri olanaksız. Evet, onlar bunun dışında."

Enderby, "Aslında köydekilerin hepsini de listeden silebiliriz," dedi. Sürücünün duyma olasılığına karşın sesini alçaltarak ekledi. "Hatta Elmer'i bile. Sittaford'a giden yol cuma günü araba geçişine kapalıydı."

"Yürümüş olabilir," dedi Emily aynı şekilde fısıldayarak. "Eğer Binbaşı Burnaby o akşam yürüyerek Exhampton'a varabildiyse, Elmer de öğlen yemeğinin ardından yola çıkmış, Exhampton'a beş dolaylarında varmış, cinayeti işlemiş ve sonra da geri dönmüş olabilir."

Enderby başını salladı.

"Yürüyerek geri dönebileceğini sanmam. Altı buçukta tipinin başladığını unutma. Bu arada Elmer'i suçlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Emily. "Yine de elbette o da adam öldürmeye eğilimli bir manyak olabilir."

"Hışşt. Eğer duyarsa.çok incinir."

"Demek istediğim, onun bile Albay Trevelyan'ı öldürmediğini kesinlikle söyleyemeyeceğin."

"Yine de," dedi Charles. "Onun Sittaford'takiler görmeden ve bilmeden Exhampton'a gidip dönebilmesi olanaksızdı. Böyle bir şey olsa hiç kuşkusuz birinin ilgisini çekerdi."

Emily başıyla onayladı.

"Haklısın. Burası gerçekten de herkesin her şeyi bildiği, haber aldığı bir yer."

"Kesinlikle," dedi Charles. "Bu yüzden de Sittaford'taki herkesi liste dışı tutabileceğimizi söyledim. Willettlerde olmayan iki kişinin -Miss Percehouse ve Albay Wyatt- ikisi de yatalak. O kar fırtınasında da Exhampton'a yürüyerek gitmeleri imkânsızdı. Sevgili Curtis'le Bayan C.'ye gelince: Eğer cinayeti onlardan biri işlediyse, herhalde hafta sonunu rahat rahat Exhampton'da geçirir ve köye daha sonra dönmüş olurdu."

Emily güldü.

"Hafta sonunda köyde olmamaları ise hemen dikkati çekerdi."

Enderby, "Bayan C. Exhampton'da olsaydı ihtiyar Curtis sessizliği hemen fark ederdi," dedi.

Emily gülmeye başladı.

"Elbette," dedi Emily. "Bu kişi Abdül olabilirdi. Onu listeye alabiliriz. Abdül Hintli bir denizci olabilir. Kim bilir belki Albay Trevelyan bir ayaklanmada onun en sevdiği ağabeyini öldürmüştür, o da intikam almak istemiştir... böyle bir şeyler işte."

Charles olamaz anlamında başını salladı.

"O biçare, sefil, bezgin Hintlinin birini öldürebileceğine inanmayı reddediyorum."

Sonra birden, "Biliyorum," dedi.

Emily merakla, "Neyi?" diye sordu.

"Nalbantın karısı. Katil sekizinci çocuğunu bekleyen bu kadın olmalı. Korkusuz kadın içinde bulunduğu duruma aldırmadan Exhampton'a yürümüş, onun kafasına kum torbasını indirmiştir."

"Peki, ama nedeni ne olabilir, Allah aşkına?"

"Şu anda var olan yedi çocuğunun babası nalbant olmasına rağmen belki de beklediği sekizinci çocuğunki Albay Trevelyan'dı.

"Charles," dedi Emily. "Saçmalama."

Ama yine de ekledi. "Aslında bu kişi karısı değil de nalbantın kendisi olabilirdi.

Oldukça geçerli bir ihtimal. O güçlü, kaslı kolların bir kum torbasını nasıl savurabileceğini düşünsene! Üstelik karısı yedi çocuğun peşinde koşarken onun evde olmadığını fark bile etmezdi. Buna zamanı olmazdı."

Gazeteci mırıldandı. "Bu iş komediye döndü artık. Saçmalıyoruz."

Emily de aynı fikirdeydi. "Öyle. Katil olamayacakları saymamız bir işe yaramadı."

Charles, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Cinayet işlendiği sırada sen neredeydin?"

"Ah, ne ilginç! Bu hiç aklıma gelmemişti. Ben Londra'daydım tabii. Ama bunu kanıtlayabileceğimi sanmıyorum. Apartmanda yalnızdım."

Gazeteci, "Gördün mü işte?" dedi. "Cinayet sebebi ve başka her şey uygun.

Sonuçta nişanlına yirmi bin küsur sterlin kalacaktı. Başka ne isteyebilirsin ki?"

Emily güldü. "Çok zekisin, Charles. Fazlasıyla şüphelenilecek bir insan olduğumu anlıyorum. Bu şimdiye kadar aklıma gelmemişti."

Bölüm 27: Narracott Harekete Geçiyor

Emily iki sabah sonra Müfettiş Narracott'un bürosunda oturuyordu. Genç kız o sabah Sittaford'tan gelmişti. Narracott, kızı bakışlarıyla tartıyordu. Emily'nin cesareti, boyun eğmemesi, azmi ve asla kaybolmayan neşesi müfettişte hayranlık uyandırıyordu. Kız bir savaşçıydı ve müfettiş Narracott savaşçılara hayranlık duyuyordu. Müfettiş de Emily'nin Jim Pearson'a, bu genç adamın suçsuzluğu kanıtlansa bile, çok fazla olduğunu düşünüyordu.

Narracott, "Romanlarda polisin bir kurban bulmak peşinde olduğu yazılır," dedi. "Ve bu kişiler sözde, ellerinde kurbanı mahkûm ettirecek kanıt olduğu takdirde, onun suçlu veya suçsuz olmasına da aldırmazlar. Aslında bu doğru değildir, Miss Trefusis. Biz yalnızca gerçek suçluyu yakalamayı isteriz."

"Jim'in suçlu olduğuna inanıyor musunuz, müfettiş Narracott?"

"Bu konuda size resmi ağızdan bir yanıt veremem, Miss Trefusis. Ama size şu kadarını söyleyebilirim, yalnız onun değil, diğerlerinin aleyhindeki kanıtlan da dikkatle inceliyoruz."

"Yani kardeşi Brian'ın aleyhindekileri de mi?"

"Bay Brian Pearson huzursuzluk yaratan bir beyefendi. Soruları yanıtlamaya ya da kendisi hakkında bilgi vermeye yanaşmıyor. Ama..." Narracott, Devonshire'lılara has bir tavırla ağır ağır gülümsedi. "Ama onun yaptıklarınm bir kısmını tahmin edebiliyorum. Yarım saat sonra da yanılıp yanılmadığımı anlayacağım. Sonra teyzenin eşi, Bay Dering de var."

Emily merakla sordu.

"Onunla görüştünüz mü?"

Narracott, kızın heyecanlı yüzüne baktı ve o anda resmiyeti bir yana bırakmaya karar verdi. Koltuğunda arkasına yaslanarak Dering'le yaptığı konuşmayı anlattı.

Sonra masanın üzerinde, hemen kolunun altında duran bir dosyadan Bay Rosenkraun'a çektiği telgrafın kopyasını çıkardı. "Yolladığım telgraf bu,"dedi."Yanıtı da burada."

Emily okudu.

“Narracott 2 Drysdale Road Exeter. Evet, kesinlikle Bay Dering'in iddiasını destekliyorum. O, cuma günü öğleden sonra akşama kadar benim yanımdaydı. Rosenkraun."

Hayal kırıklığına uğrayan Emily, "Of! Tatsız!" derken, polis güçlerinin eski kafalı ve kolayca sinirlenebilecek kişiler olmalarının bilinciyle aslında kullanmak istediğinden çok daha ılımlı bir sözcük seçmişti.

"E... evet," dedi Müfettiş Narracott kendi tepkisini belirterek. "Can sıkıcı, değil mi, Miss Trefusis?"

Ve yüzünde yeniden o ağır Devonshire gülümsemesi belirdi ve düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Ama ben kuşkucu bir adamımdır, Miss Trefusis. Bay Dering'in gerekçeleri akla yakındı, ama onun isteklerine kayıtsız şartsız boyun eğmemin doğru olmayacağını düşündüm. Bu yüzden Rosenkraun'a bir telgraf daha çektim."

Genç kıza yeniden iki kâğıt daha uzattı.

Bunlardan birincisinde aynen şunlar yazılıydı:

"Yeniden Bay Trevelyan'ın öldürülmesi konusunda bilgi rica ediyoruz. Martin Dering'in cuma günüyle ilgili kanıtını destekliyor musunuz? Polis Müfettişi Narracott."

Yanıtta karşı tarafın telaşlandığı ve Rosenkraun'un masraftan çekinmediği anlaşılıyordu.

Bunun bir cinayet soruşturması olduğundan haberim yoktu. Martin Dering'i cuma günü görmedim, iddialarını bir dost olarak desteklemeye razı olmuştum. Çünkü bana karısının boşanma davası açmak için kendisini izlettirdiğini iddia etmişti.

Emily, "Ah," dedi. "Ah... Çok zekisiniz müfettiş." Narracott'un da böyle düşündüğü belliydi. Yavaşça güldü. Emily telgraflara bakarak, "Erkekler de birbirlerini nasıl da tutuyorlar?" dedi. "Zavallı Sylvia. Bir bakıma erkeklerin

hayvanlardan farksız olduklarını düşünüyorum." Ve gülümseyerek ekledi. "Bunun için insanın güvenebileceği bir erkekle karşılaşması çok hoş bir durum."

Müfettiş uyardı. "Bütün bunlar aramızda kalmalı Miss Trefusis. Size bunları okutmakla çok ileri gittim."

Emily, "Çok iyisiniz," dedi. "Bunu asla unutmayacağım."

Narracott ekledi. "Bundan hiç kimseye söz etmeyin."

"Charles'a, yani Bay Enderby'e de söylemeyeyim, öyle mi?"

Narracott başını salladı.

"Bir gazeteci her zaman gazetecidir. Belki onu kontrolünüze aldınız, ama Enderby için haber yine haberdir."

Emily, "O halde ona bir şey söylemem," dedi. "Onu kontrolüm altında tuttuğumu sanıyorum, ama dediğiniz gibi gazetecilik kanına işlemiş olabilir."

Narracott, "Kimseye gereksiz bilgi verme," dedi. "İşte benim prensibim budur."

Emily'nin gözlerinde ufak bir parıltı belirip kayboldu, açıkça dile getirmese de müfettişin son yarım saattir bu prensibini ayaklar altına aldığını düşünüyordu.

Sonra birden aklına bir şey geldi. Gerçi o an için bunun bir önemi yoktu, ama. Her şey tamamen farklı bir yönü işaret ediyordu. Ama yine de bunu bilmesinde yarar vardı.

Birden, "Müfettiş, Bay Duke kim?" diye sordu.

"Bay Duke mü?"

Emily'e bu soru karşısında müfettiş oldukça şaşırmış gibi gelmişti.

"Anımsayacaksınız. Sizinle onun villasından çıkarken karşılaşmıştık."

"Ah, evet, evet, anımsadım. O ruh çağırma olayını bir de farklı, ilgisiz birinden dinlemeyi istemiştim, Miss Trefusis. Binbaşı Burnaby bir şeyi ayrıntılarıyla anlatmak konusunda oldukça kötü."

Emily düşünceli bir tavırla mırıldandı.

"Evet, ama ben sizin yerinizde olsaydım Bay Rycroft gibi birine giderdim. Neden Bay Duke'u seçtiniz?"

Bir sessizlik oldu. Ardından müfettiş, "O da bir fikir," dedi.

"Acaba? Acaba polis, Bay Duke hakkında bir şeyler mi biliyor?"

Narracott yanıt vermedi. Gözlerini masasındaki kurutma kâğıdına dikmişti.

Emily, "Temiz, düzenli bir yaşamı olan bir adam," dedi. "Bay Duke'u bu şekilde tanımlayabiliriz. Ama belki de o hep temiz bir yaşam sürmedi. Ve belki polis de bunu biliyor?"

Narracott'un gülmemek için kendini tutmaya çalıştığını fark etti.

"Tahminler yürütmekten hoşlanıyorsunuz, değil mi, Miss Trefusis?" diye sordu cana yakın bir tavırla.

Emily karşılık verdi.

"Kimse size bir şey söylemezse o zaman ister istemez tahmine başvurursunuz."

Narracott, "Dediğiniz gibi eğer bir kişi şimdi tertemiz bir hayat sürüyorsa," diye açıkladı. "Geçmişinin açığa çıkarılması onu sıkabilir ve kızdırabilir. Polis ise bu konuda kendince karar vermekte özgürdür. Açıkçası biz kimseyi ele vermek istemeyiz."

Emily, "Anlıyorum," dedi. "Ama siz yine de onu görmeye gittiniz, değil mi? Bu da sizin de her halükârda Bay Duke'un da bu konuyla bir şekilde ilişkisi olabileceğini düşündüğünüzü gösterir. Bay Duke'un gerçekte kim olduğunu bilmeyi çok isterdim.

Onun geçmişte kriminolojinin hangi dalıyla ilgisi olduğunu?"

Yalvaran bakışlarla Narracott'u süzdü. Ama müfettişin yüzü ifadesizdi. Genç kız bu konuda adamı etkileyemeyeceğini anlamıştı. İç çekerek oradan ayrıldı. Emily gittikten sonra Narracott gözlerini yine kurutma kâğıdına dikip oturdu.

Dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. Sonra zili çaldı ve yardımcılarından biri içeri girdi.

Narracott, "Evet?" diye sordu.

"Haklıymışsınız, efendim. Ama Princetown'daki Duchy Otel'de değil Two Bridges Otel'deymiş."

"Ah..." Narracott, yardımcısının uzattığı kâğıtları aldı.

"Bu iyi, tam yerine oturuyor. Peki diğer genç adamın cuma günü neler yaptığını incelediniz mi?"

"O Exhampton'a gerçekten de son trenle gelmiş. Ama Londra'dan kaçta ayrıldığını henüz tespit edemedik. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

Narracott başını salladı.

"Bu da Somerset House'daki kaydın kopyası, efendim."

Narracott kâğıdı açtı. 1894 yılında William Martin Dering'le Martha Elizabeth Rycroft arasında gerçekleşmiş bir nikâhın belgesiydi bu.

Narracott, "Ah!" dedi. "Başka bir şey?"

"Bay Brian Pearson, Avustralya'dan mavi bayraklı Phidias gemisine binmiş. Gemi Cape Town'a uğramış, ama oradan Willett adında iki yolcu binmemiş. Güney Afrika'dan gemiye binen bir anne kız da yok. Gemide yalnızca Melbourne'den binen bir Bayan ve Miss Evans ve Bayan ve Miss Johnson var. Bunlardan Johnsonların tanımı Willettlere uyuyor."

Müfettiş, "Hım," diye mırıldandı. "Johnson. Belki de gerçek adları ne Willett ne de Johnson. Onların kim olduklarını anladığımı sanıyorum. Başka?"

Göründüğü kadarıyla başka bir şey yoktu.

Narracott, "Neyse," dedi. "Elimizde harekete geçmemize yetecek bilgi var."

Bölüm 28: Botlar

Bay Kirkwood, "Ama sevgili Miss Trefusis," dedi. "Hazelmoor Villası'nda ne bulabileceğimizi sanıyorsunuz? Bay Trevelyan'ın tüm eşyaları götürüldü. Polis evi baştan aşağıya aradı. Durumunuzu anlıyorum, Bay Pearson'un -mümkün olursa-temize çıkmasını istiyorsunuz. Ama siz ne yapabilirsiniz ki?"

Emily, "Orada bir şey bulacağımı sanmıyorum," diye yanıtladı bu soruyu. "Ya da polisin fark etmediği bir şeyi göreceğimi. Size bunu açıklayamayacağım, Bay Kirkwood. Ben... ben evin atmosferini algılamak istiyorum. Lütfen bana anahtarı verin. Bunun bir zararı yok ki!"

Bay Kirkwood anlayışla, "Tabii ki olmaz," diyerek başını salladı.

Emily, "O halde lütfen bana bu iyiliği yapın," dedi.

Bay Kirkwood bu ısrar karşısında hoşgörüyle gülümseyerek anahtarı genç kıza verdi. Bay Kirkwood, onu anlamak için elinden geleni yapıyordu, büyük bir felaket ancak Emily'nin direnci ve duyarlılığıyla önlenebilirdi.

Sittaford Malikânesi'nin Gizemi Emily o sabah bir mektup almıştı.

"Sevgili Miss Trefusis, diye yazmıştı Bayan Belling. Buradayken bana sıradan da olsa, önemli olmasa da tüm olup biteni, tuhaf gözüken her şeyi öğrenmek istediğinizi söylemiştiniz. Gerçi bu önemli bir şey değil, ama tuhaf işte. Bu yüzden de bunu size hemen bildirmenin görevim olduğunu düşündüm. Umarım bu not bu akşam ya da en geç yarın sabah ilk postayla elinize ulaşır. Bu olayı bana kuzinim anlattı. O da aslında önemli olmadığını ama yine de tuhaf göründüğünü söyledi.

Polis, Bay Trevelyan'ın evinden bir şey alınmamış olduğunu söylemişti. Herkes de öyle sanıyordu. Yani alınmamış derken değerli bir şeylerin kastedildiği muhakkak.

Değerli bir şey, yani. Ama evde eksik olan bir şey var, bu önemli olmadığı için o sırada fark edilmemiş sanırım. Anlayacağınız, Bay Trevelyan'ın bir çift ayakkabısı kaybolmuş. Evans, Binbaşı Burnaby'le eşyaları toplarken bunun farkına varmış.

Bunun önemli olduğunu sanmıyorum, ama yine de bunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Bunlar kalın deriden yapılmış botlarmış, bayan. Hani şu üzerlerine kalın yağ sürülen türden. Bay Trevelyan bunu kara çıkarken giyermiş. Ama o kara çıkmamış olduğu için bunun hiçbir anlamı yok. Ama botlar kayıp ve onları kimin aldığı da bilinmiyor. Ben de bu olayın önemli olmadığını biliyorum, ama bunu size yazmamın görevim olduğunu düşündüm. Önemli olmamasına rağmen bu mektubumun kısa sürede elinize geçeceğini umuyorum. Nişanlınız için fazla üzülmediğinizi umarım. Saygılarımla. Bayan J. Belling."

Emily mektubu tekrar tekrar okumuş, bu konuyu Charles'la da konuşmuştu.

"Botlar," dedi Charles. Charles'ın düşünceli bir hali vardı. "Bundan bir anlam çıkmıyor."

Emily, "Ama bunun bir anlamı olmalı," dedi. "Yani... neden bir çift bot kaybolsun ki?"

"Bunu Evans uydurmuş olmasın?"

"Neden uydursun? Sonuç olarak insan mantıklı bir yalan uydurur. Böyle gülünç bir masal anlatmaz."

Charles mırıldandı.

"Botlar insanın aklına ister istemez ayak izlerini getiriyor."

"Biliyorum, ama bu vakada ayak izlerinin bir önemi olmadı ki. Belki yeniden kar yağmasaydı..."

"Evet, belki. Ama yine de..."

Charles bir an düşündü sonra, "Acaba Trevelyan botlarını bir fakire mi vermişti?" diye sordu. "O zaman botlar o yoksul her kimse ondadır."

Emily, "Bu olabilir," dedi. "Ama sanmıyorum, bu pek Albay Trevelyan'ın yapacağı bir şeye benzemiyor. Belki birine acıyıp iş vermiş ya da eline birkaç kuruş sıkıştırmış olabilir, ama en kaliteli kışlık botlarını bir fakire vermiş olabileceği bana hiç de inandırıcı görünmüyor."

Charles, "Ah," diye bağırdı. "Ben bu işten vazgeçtim."

Emily, "Ben vazgeçmeyeceğim," dedi. "Ben ne yapıp edecek, bu işin iç yüzünü anlayacağım."

Bu konuşmanın ardından Emily Exhampton'a gelerek doğruca Three Crowns Oteli'ne gitti. Bayan Belling, onu büyük bir coşkuyla karşıladı.

"Nişanlınız hâlâ hapiste değil mi, bayan? Ne yazık! Çevremde duyabildiğim kadarıyla hiç kimse onun katil olabileceğine inanmıyor. Demek mektubumu aldınız? Evans'ı görmek ister miydiniz? O hemen köşeyi dönünce Fore Sokağı 85 numarada oturuyor. Ben de sizinle gelmek isterdim, ama şu ara buradan ayrılmam imkânsız.

Yine de evi kolaylıkla bulacağınızdan eminim."

Gerçekten de öyle oldu. Evans evde değildi. Fakat Bayan Evans, onu karşılayarak içeriye aldı. Emily bir koltuğa yerleşir yerleşmez doğrudan konuya girdi.

"Buraya eşinizin Bayan Belling'e anlattıkları konusunda konuşmaya geldim, Albay Trevelyan'ın kayıp botlarını kastediyorum."

Kız, "Bunun gerçekten çok tuhaf bir durum olduğu açık," dedi.

"Kocanız bundan emin mi?"

"Ah, evet. Albay Trevelyan bu botları genellikle kışın giyerdi. Ayağına bir numara büyüktüler. Albay içlerine de birkaç kat çorap giyiyordu."

Emily başını salladı.

"Acaba tamire filan verilmiş olabilir mi?"

Bayan Evans övünerek, "Öyle olsaydı kocamın haberi olurdu."

"Doğru, olurdu."

Bayan Evans, "Bu çok tuhaf," diye mırıldandı. "Ama bunun cinayetle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz, bayan?"

"Bana da bir ilişkisi varmış gibi gelmiyor."

"Polis yeni bir şey buldu mu, bayan?"

Bayan Evans'ın sesi heyecanlıydı.

"Evet. Bir, iki şey. Ama bunlar da pek önemli şeyler değil."

"Bugün Exeter'li o müfettişi burada görünce yeni bir şeyler olduğunu anlamıştım, bayan."

"Müfettiş Narracott'u mu?"

"Evet, bayan."

"Müfettiş trenle mi geldi?"

"Hayır, arabayla. Önce Three Crowns'a giderek o genç beyin eşyalarını sordu."

"Hangi genç beyin?"

"Sizin birlikte dolaştığınız genç beyin, bayan."

Emily şaşkınlıkla kadına bakakaldı.

Bayan Evans sözlerini sürdürdü. "Bunu uşak Tom'a sormuş. Hemen ardından da otelin önünden geçtiğim sırada bunu bana o anlattı. Tom'un gözünden hiçbir şey kaçmaz. Genç beyin valizinin üzerinde iki etiket olduğunu anımsıyordu. Biri Exeter, diğeri de Exhampton'la ilgiliymiş."

Emily birdenbire güldü, bir an zihninden Charles'ın diğer gazetecileri atlatıp öne geçmek için cinayet işlediğini düşündü. Bu konuda sürükleyici, gerilimli bir öykü yazılabilirdi. Bu arada müfettiş Narracott'a karşı hayranlık da duyuyordu. Adam cinayetle ilgisi yok denecek kadar az olsa da her ayrıntıyı araştırmaktan kaçınmıyordu. Onunla konuştuktan hemen sonra Exeter'den ayrılmış olmalıydı. Hızlı bir araba kolayca trenin önüne geçebilirdi. Ayrıca o Exeter'de öğlen yemeği de yemişti.

"Müfettiş daha sonra nereye gitti?" diye sordu.

"Sittaford'a, bayan. Tom, o bunu şoföre söylerken duymuş."

"Sittaford Malikânesi'ne mi?"

Emily, Brian Pearson'un hâlâ Willettlerde kaldığını biliyordu.

"Hayır, bayan. O Bay Duke'a gitmiş."

Emily, yine Duke, diye düşündü. Kızgın ve şaşkındı. "Hep Duke... olaydaki bilinmeyen faktör. Duke'u zanlı listesinden çıkarmamam gerekirdi... ama onun herkeste uyandırdığı izlenim aynı... normal, sıradan, nazik bir adam."

Genç kız kendi kendine, onu görmeliyim, diye düşündü. "Sittaford'a döner dönmez, Duke'a gideceğim."

Emily, Bayan Evans'a teşekkür ederek oradan ayrıldı ve doğruca avukat Bay Kirkwood'a giderek anahtarı istedi. Şimdi de Trevelyan'ın evinin -Hazelmoor'un-antresinde durmuş, burada ne hissetmesi gerektiğini düşünüyordu.

Merdivenleri ağır ağır çıkarak merdiven sahanlığındaki ilk odaya girdi. Buranın Albay Trevelyan'ın yatak odası olduğu anlaşılıyordu. Bay Kirkwood'un da söylediği gibi ölen adamın kişisel eşyaları gitmişti. Battaniyeler özenle katlanmıştı. Çekmeceler boştu. Gardıropta bir tek askı bile bırakılmamıştı. Ayakkabı dolabının rafları da bomboştu.

Emily içini çekti. Sonra dönerek aşağıya indi. Trevelyan'ın öldürüldüğü çalışma odasına girdi. Adam yerde yatarken açık kapıdan içeriye karlar uçuşmuş olmalıydı.

Emily o sahneyi gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Albay Trevelyan'ın başına kim ve neden vurmuştu? Cinayetin sebebi neydi? Albay Trevelyan gerçekten de -herkesin düşündüğü gibi- beşi yirmi beş geçe mi öldürülmüştü? Yoksa Jim korkuya kapılıp yalan mı söylemişti? Kapıyı çalmış yanıt alamayınca da evin arka tarafına geçip, pencereden içeri baktığında dayısının ölüsünü görerek korkuya kapılıp kaçmış mıydı? Ah, bunu bir bilebilseydi? Bay Dacres, Jim'in öyküsünde ısrarlı olduğunu söylemişti. Evet... ama Jim'in sinirlerinin bozulduğu, dehşete kapıldığı da gerçekti.

Bundan emin olamazdı.

Bay Rycroft'un dediği gibi acaba evde başka biri mi vardı... kavgayı duyup bunu fırsat bilen, bundan yararlanan biri?

Öyle olduğunu düşünürsek - bu, botlar konusuna bir ışık tutabilir mi? Yukarıda biri mi vardı? Örneğin Trevelyan'ın yatak odasında? Emily yeniden antreden geçti.

Yemek odasına çabucak bir göz attı. Burada kayışları özenle bağlanmış, etiketleri yapıştırılmış iki sandık duruyordu. Büfe boştu. Gümüş kupalar artık Burnaby'nin evindeydi.

Ancak Emily yarışmada kazanılan üç romanın orada bırakılmış olduğunu gördü.

Charles'ın Evans'dan öğrendiği ve türlü şekilde süsleyerek genç kıza anlattığı öyküye konu olan üç kitap orada öylesine, sandalyenin üzerinde unutulmuştu.

Odada dolaşarak etrafına bakındı ve başını salladı. Burada da bir şey yoktu. Yeniden yukarı çıkarak yatak odasına gitti.

O botların neden kaybolduklarını öğrenmeliydi! Bu konuya zihninde akla yakın bir çözüm bulamadığı sürece bu konuyu kafasından silip atamayacaktı. Bir şekilde bu kayboluşa bir açıklama getirebilmeliydi. Bu botların önemi kafasında giderek büyümeye, cinayete ilişkin diğer tüm şeyleri geri plana itmeye başlamıştı. Ona yardım edecek hiçbir şey yok muydu?

Emily her çekmeceyi çıkarıp arkalarını araştırdı. Dedektif romanlarında daima işe yarayacak bir kâğıt parçası bulunurdu. Ama gerçek hayatta böyle şeyler olmuyordu ya da müfettişle adamları her yeri çok dikkatle aramışlardı. Emily döşeme tahtalarından gevşek olanlarının bulunup bulunmadığını anlamaya çalıştı. Halının kenarlarını parmaklarıyla yokladı.

Yatağın altına baktı. Bu yerlerde ne bulmayı umduğunu kendisi de pek bilmiyordu.

Ama inat ve azimle aramayı sürdürdü.

Sonra, doğrulurken gözü bir şeye takıldı. Bu tertemiz, derli toplu odaya uymayan bir şeye. Şöminede küçük bir yığın kurum vardı.

Emily ipnotize olmuş bir halde, kuşun yerdeki yılana baktığı gibi bir dikkatle bu yığına baktı. Yaklaştı, daha yakından inceledi. Bu mantıklı bir tümevarım değildi, bir sebep sonuç ilişkisi de yoktu bunda, yalnızca bu kurum yığınını görünce Emily'nin aklına bir olasılık gelmişti. Emily kollarını sıvayarak iki elini birden şöminenin bacasına soktu.

Bir dakika sonra önünde duran, bir gazeteye gevşekçe sarılmış bir pakete inanılmaz bir sevinçle bakıyordu. Hafifçe dokunması gazetenin açılması için yeterli oldu. Ve ortaya kayıp botlar çıktı.

Emily, ama neden, diye düşündü. İşte botlar burada... Ama neden? Neden? Neden? Neden?

Botlara bakıyordu. Onları evirip çevirdi. Aynı soru kafasında sürekli yankılanırken botların içlerini, dışlarını inceledi. Neden?

Evet, biri Trevelyan'ın botlarını almış ve bunları bacaya saklamıştı. Ama neden yapmıştı bunu?

Emily birdenbire öfkeyle bağırdı. "Ah! Neredeyse çıldıracağım!"

Botları özenle odanın orta yerine koydu. Bir sandalye çekerek tam karşısına oturdu. Kendisini zorlayarak başından beri bildiği veya başkalarından duyduğu her ayrıntıyı irdelemeye başladı. Drama karışan ya da dışında kalan her faktörü düşündü.

Sonra birden kafasında tuhaf, belli belirsiz bir düşünce şekillenmeye başladı... yerde sessiz sakin duran önemsiz bir çift bottan kaynaklanan bir düşünce.

Emily, "Ama eğer öyleyse..." dedi. "Eğer öyleyse..."

Botları alarak yeniden aşağıya koştu. Yemek odasına girerek, köşedeki dolaba gitti.

Burada Trevelyan'ın kadın kiracılarına bırakmayı göze alamadığı spor eşyaları ve diğer değer verdiği şeyler duruyordu. Kürekler, kayaklar, fil bacağı, fildişleri, oltalar. Kısa bir süre sonra Young and Peabody Nakliyat Firması'nin deposuna kaldırılacaklardı bunlar.

Emily elinde botlarla eğildi. Bir iki dakika sonra doğrulduğu zaman yüzü kızarmıştı.

Bakışları hayret doluydu.

"Demek böyle?" diye mırıldandı. "Demek böyle?"

Bir iskemleye çöktü. Hâlâ anlayamadığı çok şey vardı. Genç kız birkaç dakika sonra ayağa kalktı. Yüksek sesle konuşuyordu:

"Artık Trevelyan'ı kimin öldürdüğünü biliyorum. Ama cinayetin nedenini halen anlamış değilim. Nedenini tahmin bile edemiyorum. Ama zaman kaybetmemem gerekiyor."

Telaşla Hazelmoor'dan dışarı fırladı. Sittaford'a gidecek bir araba bulmak yalnızca birkaç dakikasını aldı. Şoföre kendisini Bay Duke'un villasına götürmesini söyledi.

Oraya erişince adamın parasını vererek indi. Araba uzaklaşırken o da bahçe yolunda ilerledi.

Kapının tokmağını yakalayarak hızla çaldı... tak-tak-tak.

Bir iki dakikalık bir sürenin ardından kapıyı ifadesiz yüzlü, iriyarı bir adam açtı. Ve böylece Emily, Bay Duke'la ilk kez o zaman karşı karşıya geldi.

Genç kız, "Bay Duke?" dedi.

"Evet?"

"Ben Miss Trefusis'im. İçeri girebilir miyim?"

Duke bir an durakladı. Sonra Emily'nin içeri girmesi için yana çekildi. Genç kız doğru oturma odasına gitti. Duke da kapıyı kapattıktan sonra onu izledi.

Emily, "Müfettiş Narracott'u görmek istiyorum," dedi. "Kendisi burada mı?"

Duke yine durakladı. Adamın ne diyeceğini bilemediği anlaşılıyordu. Sonunda kararını verdi. Tuhaf bir ifadeyle gülümseyerek, "Müfettiş Narracott burada," diye mırıldandı. "Onu neden görmek istiyorsunuz?"

Emily elindeki paketin üzerindeki kâğıdı açtı. Botları çıkararak bunu masanın üstüne adamın tam önüne koydu. "Onun bu botları görmesini istiyorum."

Bölüm 29: İkinci Seans

Ronnie Garfield, "Hey, merhaba, merhaba, merhaba," dedi.

Postaneden yukarı giden dik yokuşu çıkmakta olan Bay Rycroft duraklayarak genç adamın kendisine yetişmesini bekledi.

Ronnie, "Postaneden mi geliyorsunuz?" diye sordu. "İhtiyar Hibbert Anne'den."

Rycroft, "Hayır," dedi. "Kısa bir yürüyüş yaptım. Hava bu gün pek güzel."

Ronnie mavi gökyüzüne baktı.

"Evet. Geçen haftadan çok farklı. Ha, aklıma gelmişken... Willettlere gideceksiniz, değil mi?"

"Evet. Tabii. Ya siz?"

"Evet. Sittaford'un tek cazip tarafı onlar... yani Willettler. Onların hayat anlayışları sanırım, 'Hiçbir zaman üzülüp umutsuzluğa kapılma' prensibine dayanıyor. Willettler tüm olanlardan sonra hâlâ her zamanki yaşantılarını sürdürüyorlar. Halam, onların bütün bu olanlardan ve cenazeden hemen sonra herkesi çaya çağırmalarının duygusuzluk olduğunu söylüyor, ama bütün bunlar boş laflar. Aslında bunun nedeni Peru İmparatoru yüzünden kendini kötü hissetmesi."

Bay Rycroft hayrette ona baktı. "Peru İmparatoru mu?"

"Halamın o baş belası kedilerinden biri. İmparatorun aslında bir imparatoriçe olduğu anlaşıldı. Tabii Caroline Hala da buna çok kızdı. O bu seks sorunlarından hiç hoşlanmaz... bunun acısını çıkarmak için Willettler hakkında türlü acı sözü söylüyor. Onlar neden dostlarını çaya çağırmasınlar ki? Sonuçta Trevelyan onların akrabası filan değildi ki!"

"Çok doğru." Rycroft başını çevirerek yanından uçan ve ender bir tür olduğunu düşündüğü bir kuşa baktı. "Aksiliğe bak," diye mırıldandı. "Dürbünümü de yanıma almadım."

"Şey! Trevelyan dedim de aklıma geldi. Ne dersiniz Bayan Willett, onu iddia ettiğinden daha iyi tanıyor olabilir mi?"

"Bunu neden sordunuz?"

"Kadındaki değişiklikten dolayı. Hiç böyle bir şey gördünüz mü? Son hafta içerisinde kadın sanki en azından yirmi yaş ihtiyarladı. Bunun farkına varmış olmalısınız."

Rycroft, "Evet," dedi. "Fark ettim."

"Gördünüz mü? Trevelyan'ın ölümü bir şekilde onun için büyük bir şok olmalı, bu kadar sarsıldığına göre. Kadının Trevelyan'ın gençliğinde terk ettiği ve şimdi tanıyamadığı karısı olduğu ortaya çıkarsa buna hiç şaşmam."

"Böyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum."

"Film gibi, değil mi? Ama aslında gerçek yaşamda da çok tuhaf şeyler oluyor. Daily Wire'da şaşılacak şeyler okudum. Gazetede yazmasa dünyada inanamayacağınız türde şeyler."

Yaşlı adam küçümser bir havada sordu.

"Gazetede yazdı diye inanmamız mı gerekiyor? Neyse bu konuda başka söyleyecekleriniz var mı?"

Ronnie, "Siz genç Enderby'den hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Rycroft, "Üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmasından nefret ediyorum," diye homurdandı.

Ronnie ısrarını sürdürdü.

"Ama bu onun görevi sayılır. Yani zavallı çocuğun işi bu. Enderby yaşlı Burnaby'i bile yumuşatmayı başardı. İlginç ama ihtiyarın beni görmeye bile tahammülü yok.

Benden hiç hoşlanmıyor. Bana boğanın kırmızıya baktığı gibi bakıyor."

Rycroft sesini çıkarmadı.

Ronnie tekrar gökyüzüne bakarak, "Tanrım! Bu gün cuma olduğunun farkında mısınız?" dedi. "Bir hafta önce bu gün yine Willettlere gidiyorduk. Aynen şimdi olduğu gibi. Ama hava çok farklıydı."

Rycroft mırıldandı.

"Bir hafta. Bana aradan çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor."

"Sanki koskoca bir yıl gibi, değil mi? Merhaba Abdül."

Hüzünlü yüzlü Hintli uşağın yaslandığı, Bay Wyatt'ın bahçe kapısının önünden geçiyorlardı.

Rycroft da, "Merhaba, Abdül," dedi. "Efendin nasıl?"

Hintli başını salladı. "Bu gün pek iyi değil, Sahip. Kimseyi görmek istemiyor. Uzun bir süre kimseyi görmek istemiyor."

Yollarına devam ederlerken Ronnie, "Biliyor musunuz?" dedi. "Bu adam Wyatt'i kolaylıkla öldürebilir ve kimsenin de haberi olmaz. Haftalarca kapıda durup başını sallar ve efendisinin kimseyi görmek istemediğini söyler. Hiçbirimiz de bunda bir tuhaflık görmeyiz."

Rycroft, "Haklısın," diyerek bu saptamanın doğruluğunu onayladı. "Ama cesedi yok etmeyi nasıl başaracak?"

"Evet, asıl sorun da her zaman budur zaten."

Burnaby'nin villasının önünden geçtiler. Yaşlı adam bahçedeydi. Yabanotlarının bulunmaması gereken yerde çıkan otlara bakıyordu.

Rycroft seslendi. "İyi günler, Binbaşı Burnaby. Sittaford Malikânesi'ne geliyor musunuz?"

Burnaby burnunu ovuşturdu. "Sanmıyorum. Bir not yollayarak beni de çağırdılar, ama. Ama... şey... hiç canım istemiyor. Herhalde beni anlıyorsunuzdur."

Rycroft anladığını belirtmek için başını eğdi.

"Ama gelmenizi yine de isterdim. Bunun bir nedeni de var."

"Bir nedeni mi? Nasıl bir neden?"

Rycroft durakladı. Ronnie Garfield yüzünden konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

Ancak bunun farkında olmayan genç adam orada durmuş, ilgiyle onları dinliyordu.

Sonuçta Rycroft ağır ağır, "Bir deney yapmak istiyorum," dedi.

Burnaby sordu. "Nasıl bir deney?"

Rycroft yine çelişkideydi. "Bunu size önceden söylememem daha doğru olur. Ama gelirseniz, sizden önerilerimi desteklemenizi isteyeceğim."

Burnaby'nin merakı uyanmıştı.

"Peki. Geliyorum. Bana güvenebilirsin. Şapkam nerede?"

Bir dakika sonra onlara katıldı. Şapkasını giymişti. Üçü birlikte Sittaford Malikânesi'nin bahçesine girdiler. Burnaby kayıtsız bir havada, "Konuk beklediğinizi duydum, Rycroft," dedi.

Yaşlı adamın yüzünde bir an bir öfke ifadesi belirip kayboldu.

"Kim söyledi size bunu?"

"Bayan Curtis denilen o geveze saksağan. Temiz ve dürüst bir kadın, ama çenesi hiç durmuyor. Dinleyip dinlememenize de aldırmıyor."

Rycroft, "Evet, bu kesinlikle doğru," diye onayladı. "Yeğenim Bayan Dering'le kocasını bekliyorum. Yarın gelecekler."

Bu arada ön kapıya erişmişlerdi. Zili çaldılar. Onlara kapıyı Brian Pearson açtı.

Holde paltolarını çıkarırlarken Rycroft uzun boylu, geniş omuzlu genç adamı ilgiyle süzdü. Yakışıklı bir genç, diye düşündü. Çok yakışıklı bir genç. Çabuk öfkelenen bir tip. Çenesinden güçlü olduğu anlaşılıyor. Bazı koşullarda çok kötü bir düşman olabilir. Bence o çok tipik, tehlikeli bir genç adam.

Burnaby salona girerken tuhaf bir gerçek dişilik duygusuna kapıldı. Bayan Willett, onu karşılamak için ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz, fikrinizi değiştirmeniz çok hoş."

Aynen bir önceki haftaki sözcükler. Şöminede aynı canlı ateş. Pek emin değildi ama anne kızın üstünde de sanki yine aynı elbiseler vardı.

Bu durum insanın tuhaf bir duyguya kapılmasına neden oluyordu. Sanki geçen haftayı yeniden yaşıyorlardı -Joe Trevelyan ölmemişti- hiçbir şey olmamış, hiçbir şey değişmemişti. Hayır, bu doğru değildi. Bayan Willett değişmişti. Berbat bir haldeydi, onu anlatabilecek tek sözcük enkaz olabilirdi. Artık dünya görmüş, zengin, deneyimli bir kadın değildi. Her

zamanki gibi görünmeye çabaladığı açıkça anlaşılan, sinirleri harap olmuş bir zavallıydı.

Burnaby, Joe'nun ölümünün onunla ne ilgisi olabilir ki, diye düşündü.

Belki yüzüncü kez Willettlerde bir tuhaflık olduğu hissine kapılıyordu.

Sonra her zamanki gibi birinin kendisine bir şeyler söylediğini ve ona cevap vermediğini de fark etti.

Bayan Willett, "Korkarım, bu son toplantımızda..." diyordu.

Ronnie birden başını kaldırdı.

"Ne, nasıl yani?"

Bayan Willett zorlukla gülümseyerek başını salladı. "Evet. Kışın geri kalan kısmını Sittaford'ta geçirmemeye karar verdik. Gerçeği söylemek gerekirse, ben şahsen burayı çok seviyorum kar, tepeler, bu vahşi doğa. Ama hizmetçi sorunu çok büyük bu beni de alt etti."

Burnaby, "Sizin bir kahya-şoför ve bir uşak tutacağınızı sanıyordum," dedi.

Bayan Willett birdenbire titredi.

"Hayır," dedi. "Ben... ben bu fikirden vazgeçtim."

Rycroft, "Vah vah," dedi. "Bu hepimiz için ağır bir darbe oldu. Çok üzüleceğiz. Siz gittikten sonra hepimiz yine eskisi gibi tekdüze hayatımıza geri döneceğiz. Ne zaman gidiyorsunuz?"

Bayan Willett, "Sanırım bu pazartesi," diye yanıtladı. "Aslında hemen yarın da gidebilirdim. Hizmetçi olmaması çok kötü. Ama tabii Bay Kirkwood'la görüşmem gerekiyor. Evi dört ay için tutmuştum."

Bay Rycroft sordu. "Londra'ya mı gideceksiniz?"

"Evet. Hiç olmazsa başlangıçta. Ondan sonra Riviera'ya ineceğimizi sanıyorum."

Rycroft nezaketle eğilerek, "Çok büyük kayıp," dedi.

Bayan Willett tuhaf, anlamsız bir şekilde gülümsedi.

"Çok naziksiniz, Bay Rycroft. Neyse artık çaylarımızı içelim mi?"

Çay takımları hazırdı. Bayan Willett fincanlara çay doldurdu. Ronnie'yle Brian çay servisi yaptılar. Gruba tuhaf bir sıkıntı egemen olmuştu.

Burnaby birden Brian Pearson'a döndü.

"Ya siz? Siz de gidiyor musunuz?"

"Evet, Londra'ya. Tabii bu konu çözümlenene kadar İngiltere'den ayrılmam olanaksız."

"Bu konu mu?"

"Yani ağabeyim bu gülünç suçlamadan kurtuluncaya kadar."

Brian bu sözleri meydan okurcasına bir tavırla söylemişti. Kimse ne diyeceğini bilemedi. Durumu düzelten yine Binbaşı Burnaby oldu.

"Ben James'in katil olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Bir an bile."

Violet, onu minnet dolu bakışlarla süzdü.

"Hiçbirimiz de inanmadık zaten."

Bunu izleyen sessizliği zilin sesi bozdu.

Bayan Willett, "Bu Bay Duke olmalı," dedi. "Kapıyı açar mısın, Brian?"

Brian pencereye gitmişti.

"Bay Duke değil. Yine o lanet gazeteci."

Bayan Willett, "Aman Tanrım." diye haykırdı. "Neyse! Herhalde onu da içeri almamız gerekiyor."

Brian başını sallayarak dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra yanında Charles Enderby'le geri döndü. Gazeteci her zamanki gibi rahat, huzurlu havasındaydı, adeta etrafa ışıklar saçarak gülümsüyordu. Orada istenmediğinin aklının köşesinden bile geçmediği anlaşılıyordu.

"Merhaba, Bayan Willett. Nasılsınız? Yalnızca uğrayıp nasıl olduğunuzu sormak istedim. Ayrıca köydeki herkesin nereye kaybolduğunu da merak ediyordum. Şimdi anladım."

"Çay içer misiniz, Bay Enderby?"

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz. İçerim. Gördüğüm kadarıyla Emily burada değil. Bu durumda, onun sizin halanızın yanında olduğunu

sanıyorum, Bay Garfield."

Ronnie, ona hayretle baktı. "Hayır değil," dedi şaşkınlıkla. "Ben de onun Exhampton'a gittiğini sanıyordum."

"Ah! Gitmişti, ama döndü. Nereden mi biliyorum? Bunu bana küçük bir kuş fısıldadı. Açıkçası Curtis adında minik bir kuş. Arabanın postanenin önünden geçip yokuştan yukarı çıktığını ve sonra da boş döndüğünü görmüş. Emily beş numarada değil, Sittaford Malikânesi'nde de. Öyleyse acaba nerede? Miss Percehouse'un yanında da olmadığına göre kadın düşmanı Albay Wyatt'la baş başa çay mı içiyor?"

Rycroft, "Belki güneşin batışını seyretmek için Sittaford tepesine çıktı," diye mırıldandı.

Burnaby, "Sanmıyorum," dedi. "Evimin önünden geçseydi onu görürdüm. Son bir saattir bahçedeydim."

Charles neşeyle güldü. "Neyse, bu o kadar da önemli değil. Yani onu kaçırdıklarını ya da öldürdüklerini hiç sanmıyorum."

Brian dudak büktü. "Gazeteniz açısından da bu ne kadar üzülecek bir durum, değil mi?"

Charles, "Emily'i en flaş habere bile değişmem," dedi. "Emily az bulunur bir kız."

Rycroft, "Çok hoş bir kız o," dedi. "Çok sevimli. Biz onunla işbirliği yapıyoruz."

Bayan Willett sordu.

"Herkes çayını bitirdi mi? Briç oynayalım mı?"

"Şey... bir dakika." Rycroft önemli bir şey söyleyecekmişçesine boğazını temizledi.

Herkes ona baktı.

Yaşlı adam, "Bayan Willett," dedi. "Bildiğiniz gibi psişik fenomenler beni çok yakından ilgilendiriyor. Geçen hafta bu gün, bu odada şaşılacak, hatta insanı sarsan olağanüstü bir olaya tanık olduk."

Violet Willett hafifçe inledi. Yaşlı adam hemen ona döndü.

"Biliyorum, sevgili Miss Willett biliyorum. Bu olay sizi çok sarstı, gerçekten de çok huzursuz edici bir durumdu bu. Bunu inkâr etmiyorum. Cinayetten beri polis Bay Trevelyan'ın katilini arıyor. Birini tutukladılar bile. Ama bazıları, en azından şimdi bu odada bulunanlardan birkaçı, Jim Pearson'un katil olmadığına inanıyor. Şimdi size bir önerim olacak. Geçen cumaki deneyimi yineleyelim. Ama bu kez tamamen farklı bir açıdan yaklaşalım."

Violet haykırdı. "Hayır!"

Ronnie, "Ah, bakın bu kadarı da fazla," dedi. "Ben bu işte yokum."

Rycroft, ona aldırmadı bile.

"Bayan Willett, siz ne diyorsunuz?"

Kadın çekimserdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Bay Rycroft bu fikir hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Geçen haftaki o korkunç olay beni çok kötü etkiledi. Uzun bir süre bu olayı unutamayacağım."

Enderby ilgiyle sordu. "Asıl niyetiniz ne? Ruhların bize Trevelyan'ın katilinin adını söylemelerini sağlamaya mı çalışacaksınız? Bu olacak şey değil."

"Geçen hafta ruhlar Trevelyan'ın öldüğünü bildirdiklerinde de olacak şey değil demiştiniz."

Enderby başını sallayarak onayladı.

"Bu doğru. Ama... şey... bu fikriniz aklınıza gelmeyen bazı sonuçlara yol açabilir."

"Örneğin?"

"Ya ruhlar bir isim açıklarsa? O zaman birinin masayı özellikle hareket ettirmediğinden nasıl emin olabileceksiniz..."

Burnaby sustu, ama bu kez de Ronnie Garfield söze girdi.

"İtmek. Kastettiği bu. Diyelim ki biri itti ve..."

Rycroft kızgınlıkla, "Bu ciddi bir deney," diye yanıtladı. "Kimse öyle bir şey yapmayacaktır."

Ronnie tereddütlü bir şekilde, "Bilmem ki..." dedi. "Ama böyle bir şeyin olabileceğini düşünmek gerek. Kendimi kastetmiyorum. Böyle bir şey yapmayacağıma yemin de ederim. Ama ya biri yapar ve beni masayı sarsmakla suçlarsa? O zaman çok kötü olur."

Yaşlı adam, Ronnie'nin bu sözlerine aldırmayarak, "Bayan Willett çok ciddiyim ben," dedi. "Rica ederim bu deneyi yapalım."

Kadın tereddüt ediyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor. Gerçekten hoşuma gitmiyor." Bir kaçış yolu arıyormuşçasma endişeyle etrafına bakındı. "Bay Burnaby, siz Bay Trevelyan'ın en yakın arkadaşıydınız. Siz ne diyorsunuz?"

Burnaby, Rycroft'la göz göze geldi. O zaman yaşlı adamın önceden bu durumu tahmin etmiş olduğunu da anladı.

İsteksizce, "Neden olmasın?" diye homurdandı.

Sanki her şey onun kararına bağlıydı. Ronnie içeri odaya giderek daha önce de kullandıkları küçük yuvarlak masayı getirdi. Bunu salonun ortasına koydu. Masanın etrafına iskemleleri dizdiler. Kimse konuşmuyordu. Bu deneyin hiç hoşlarına gitmediği anlaşılıyordu.

Rycroft, "Tamam, böylesi doğru sanırım," dedi. "Geçen cuma yaptığımız deneyimi aynı koşullar altında yineleyeceğiz."

Bayan Willett itiraz etti.

"Aynı koşullar altında değil. Bay Duke burada yok."

Rycroft başını salladı.

"Doğru," dedi Bay Rycroft. "Onun burada olmaması kötü. Büyük şanssızlık! Neyse, onun yerini Bay Pearson'un aldığını düşünürüz."

Violet bağırdı.

"Sen bu deneye katılma, Brian! Yalvarırım! Sakın katılma!"

"Ne olur ki, ne zararı var? Bu saçma bir şey zaten."

Rycroft ciddiyetle, "Bu çok yanlış bir yaklaşım," dedi.

Brian Pearson yanıt vermedi, ama gidip Violet'in yanına oturdu.

Rycroft, "Bay Enderby," diye söze başladı, ama Charles onun sözünü kesti.

"Ben geçen haftaki seansa katılmamıştım. Ben gazeteciyim ve siz bana güvenmiyorsunuz. Ben stenoyla her fenomeni not edeceğim, böyle diyordunuz, değil mi? Yani olanları."

Böylece her şey halledildi. Diğer altı kişi masanın başına geçip oturdular. Charles ışıkları söndürerek şöminenin önündeki alçak tabureye ilişti.

"Bir dakika," dedi. "Saat kaç?"

Ateşin aydınlığında saatine baktı. "Bu çok tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"Saat tam beşi yirmi beş geçiyor."

Violet hafif bir çığlık attı.

Rycroft ciddiyetle, "Susalım," dedi.

Dakikalar geçiyordu. Odaya bir hafta öncekinden değişik bir atmosfer egemendi.

Kimse gülmüyor, fısıldamıyordu. Yalnızca derin bir sessizlik vardı, masanın çatırdamasıyla bölünen bir sessizlik. Rycroft'un sesi yükseldi. "Gelen mi var?" Masa yine çatırdadı. Karanlık odada ses korkunç bir yankı yaptı.

"Biri mi geldi?"

Bu sefer çatırdı değil, kulakları sağır eden bir patırtı duyuldu. Violet haykırdı. Bayan Willett hafifçe inledi. Brian Pearson ayağa kalktı.

"Endişelenmeyin. Bu ön kapının tokmağı. Biri geldi. Ben gider açarım."

Odadan çıktı. Halâ kimse konuşmuyordu. Birdenbire kapı ardına kadar açıldı ve ışıklar yandı. Eşikte Müfettiş Narracott duruyordu. Hemen arkasında da Emily Trefusis'le Bay Duke vardı.

Narracott odaya doğru bir adım atarak konuşmaya başladı. "John Burnaby, sizi ayın 14'ü Cuma günü Joseph Trevelyan'ı öldürmek suçuyla tutukluyorum.

Söyleyeceğiniz her sözcük kaydedilecek ve ileride aleyhinizde kanıt olarak kullanılacaktır."

Bölüm 30: Emily Açıklıyor

Konuşamayacak kadar şaşırmış olan grup Emily Trefusis'in etrafını sardı. Bu arada müfettiş Narracott, Burnaby'i alıp gitmişti.

Kendisini ilk toplayan Charles Enderby oldu. "Allah aşkına, şu işi anlat, Emily.

Hemen telgraf çekmem gerekiyor! Her dakika önemli..."

"Albay Trevelyan'ı Binbaşı Burnaby öldürdü."

"Evet, Narracot'un onu tutukladığını gördüm. Ben müfettişin aklı başında biri olduğunu sanıyordum, birdenbire çıldırmış olamaz değil mi? Ama Burnaby, Trevelyan'ı nasıl öldürmüş olabilir ki? Bu mümkün mü? Trevelyan beşi yirmi beş geçe öldürüldü..."

"Yanlış. O beşi yirmi beş geçe değil, altıya çeyrek kala öldürüldü.

"Ama yine de..."

"Biliyorum. Zaten ne kadar düşünürsen düşün bunu tahmin etmen de olanaksızdı.

Kayaklar -bunun açıklaması bu- kayaklar."

Herkes hep bir ağızdan yineledi. "Kayaklar mı?"

Emily başını salladı. "Evet. Burnaby bu ruh çağırma olayını özellikle ayarladı. Bu bizim düşündüğümüz gibi bir kaza veya farkına vanlmadan yapılan bir şey değildi, Charles. Peşinen reddettiğimiz ikinci olasılıktı söz konusu olan: Masanın bilinçli olarak sarsılmış olması. Burnaby çok geçmeden kar yağacağını biliyordu. Böylece bütün izler örtülecek kesinlikle güven altında olacaktı. Herkeste Trevelyan'ın ölmüş olduğu izlenimini yarattı. Buradakiler iyice heyecanlandılar. Sonra da çok sarsılmış gibi rol yaparak Exhampton'a gitmekte ısrar etti."

"Evine dönerek kayaklarını taktı (Bunlar da diğer bir sürü eşyasıyla birlikte bahçedeki küçük kulübede duruyorlardı.) ve yola çıktı. Burnaby usta bir kayakçıydı Exhampton'a kadar da zaten hep yamaç aşağıya inmek

gerekiyor... kayak için ideal bir alan. Dolayısıyla yol ancak on dakika kadar sürdü."

"Burnaby eve erişince camlı kapıya vurdu. Hiçbir şeyden kuşkulanmayan Trevelyan onu içeri aldı. Sonra ona arkasını dönünce de Burnaby bu fırsattan yararlandı, kum torbasını aldığı gibi kafasına vurup Trevelyan'ı öldürdü. Ihh! Bunu düşündükçe fena oluyorum."

Titredi.

"Her şey çok kolay olmuştu. Burnaby'nin bol bol zamanı vardı. Kayaklarını silip temizledi ve bunları yemek odasındaki dolaba koydu. Oradaki eşyaların arasını karıştırdı. Sonra da sanırım kapının camını kırdı. Tüm çekmeceleri açtı ve karıştırdı, amacı eve bir hırsız girdiği izlenimi yaratmaktı."

"Sonra sekize doğru artık tek yapması gereken, yeniden yukarıdaki yola çıkmak ve sanki Sittaford'tan oraya kadar yürümüş gibi oflaya puflaya, soluk soluğa Exhampton'a girmekti. Herhangi bir kimse kayaklardan kuşkulanmadığı sürece güvende olacaktı. Doktor nasıl olsa Trevelyan'ın en az iki saat önce ölmüş olduğunu söyleyecekti. Dediğim gibi kayaklar akla gelmediği sürece, kimse Burnaby'den kuşkulanmayacaktı, çünkü çok sağlam kanıtları vardı."

"Ama onlar eski arkadaştılar," dedi Rycroft. "Onlar -Burnaby'le Trevelyan- her zaman çok iyi dost olmuşlardı. İnanılır gibi değil bu."

Emily, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ben de öyle düşünüyordum. Bir neden göremiyordum. Düşündüm, düşündüm, konuyu enine boyuna irdeledim ve sonunda Müfettiş Narracott ve Bay Duke'a başvurmak zorunda kaldım."

Bir an susarak sakin sakin orada durmakta olan Bay Duke'a baktı.

"Onlara anlatabilir miyim?" diye sordu.

Bay Duke gülümsedi. "Nasıl isterseniz, Miss Trefusis."

"Neyse... hayır, belki söylememi istemezsiniz. Ne diyordum? Onlarla konuştum ve her şey aydınlandı. Charles bilmem anımsıyor musun, Evans bize Bay Trevelyan'ın bulmacaların yanıtlarını onun adıyla gönderdiğinden söz etmişti. Trevelyan, Sittaford Malikânesi'nin adres olarak fazla itibarlı görüneceğini düşünüyordu.

Neyse, Trevelyan senin Burnaby'e beş bin sterlinlik ödülü teslim ettiğin futbol yarışmasında da aynı şeyi yapmıştı. Aslında bu Trevelyan'ın çözümüydü ve Burnaby'nin adına yollamıştı. Sittaford villaları No. 1 gibi bir adresin çok daha olumlu bir etki uyandıracağı kanısındaydı. Evet, neler olduğunu anlıyorsun değil mi?

Cuma sabahı Binbaşı Burnaby beş bin sterlin kazandığını belirten zarfı aldı. (bu arada aslında bundan kuşkulanmış olmamız gerekirdi. Sana mektubun asla eline geçmediğini söylemişti... Cuma sabahı kötü hava koşulları nedeniyle posta dağıtımı yapılmadığından bahsetmişti. Bu yalandı. Cuma sabahı yol açıktı, hemen ardından da kapanmıştı. Son posta dağıtımı cuma sabahı yapılmıştı.) Neyse, nerede kalmıştım? Ah!... evet, Binbaşı Burnaby mektubu aldı. Bu beş bin sterlini istiyordu... buna fazlasıyla ihtiyacı vardı. Çok kötü bazı hisselere büyük para yatırmış, zarar etmiş ve çok fazla para kaybetmişti.

"Sanırım bu fikir de aklına birden geldi. Belki o akşam tipi olacağını, karın yeniden başlayacağını anladı. Trevelyan öldüğü takdirde... bu para onun olacaktı ve kimse de bundan kuşkulanmayacaktı."

"İnanılır gibi değil!" Rycroft mırıldandı. "Çok şaşırtıcı! Peki, ama yavrum siz bütün bunlan nasıl öğrendiniz? Doğru ipucuna nasıl ulaştınız?"

Emily yanıt olarak Bayan Belling'in mektubunu ve bacada botları bulmasını anlattı.

"Onlara bakarken durumu sezdim. Bakın, bunlar kayak ayakkabılarıydı ve elbette bana kayakların da olması gerektiğini anımsattılar. Acaba, dedim ve telaşla aşağıya koşup dolabı açtım. Gerçekten de orada iki çift kayak vardı. Bunlardan biri diğerinden daha uzundu. Ve bulduğum botlar uzun kayaklara uyuyor, ama diğerine uymuyordu. Kısa olanın bağları daha küçük botlara göre ayarlanmıştı. Kısa kayakların başka birine ait oldukları kesindi."

Rycroft bir sanatçı beğenmezliğiyle, "Kayaklrın başka yere saklamalıydı," dedi.

"Hayır, hayır," dedi Emily. "Onları başka nereye saklayabilirdi ki? Aslında Burnaby'nin yer seçimi doğruydu. Bir iki gün içinde bütün o eşyalar depoya kaldırılacaktı. Bu arada da polisi Trevelyan'ın bir çift mi, yoksa iki çift mi kayağı olduğu konusu hiç ilgilendirmeyecekti."

"Peki, botları neden sakladı?"

Emily, "Sanırım," dedi. "Polisin benim yaptığımı yapmasından korkuyordu. Kayak botları onların aklına da kayakları getirebilirdi ve bu botların kayaklardan birine uymadığını anlayabilirlerdi. Bu yüzden onları bacaya sakladı. Aslında hataydı bu. Çünkü sonuçta Evans ayakkabıların kaybolduğunu fark etti. Ve ben de bunu duyup üzerine gittim."

Brian Pearson hırsla sordu.

"Gerçekten de cinayeti Jim'in üstüne yıkmayı mı istemişti?"

"Ah hayır, hayır. Her zaman olduğu gibi buna Jim'in kötü şansı neden oldu. Zaval ı, çok aptal ve şanssız o."

"O artık temize çıktı," dedi Charles. "Onun için endişelenmene gerek kalmadı Emily. Bana her şeyi anlattın mı? Eğer öyleyse hemen postaneye koşmak istiyorum. İzninizle, bayanlar, baylar, herkes!"

Odadan dışarı fırladı.

Emily, "Civa gibi," dedi.

Bay Duke boğuk sesiyle, "Aslında asıl civa gibi olan sizsiniz, Miss Trefusis," dedi.

Ronnie hayranlıkla, "Öyle," diye mırıldandı.

Emily birden, "Ah Tanrım!" diyerek kendini bir koltuğa attı.

Ronnie, "Sizin ihtiyacınız olan biraz canlanmak," dedi. "Bir kokteyle ne dersiniz?"

Emily başını salladı. "Hayır."

İhtimam gösterme sırası Rycroft'taydı. Endişeyle, "Biraz konyak?" diye önerdi.

Violet, "Bir fincan çay," dedi.

Emily, "Yüzümü pudralamak isterdim," diye mırıldandı. "Ama pudriyerimi arabada bıraktım. Heyecandan burnumun parladığından eminim."

Violet, genç kızın sinirlerini yatıştırmak için onu yukarıya götürdü.

Emily, burnunu iyice pudraladıktan sonra, "Hah, şöyle," dedi. "Çok iyi bir pudra bu.

Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum. Rujunuz da var mıydı? Artık insana benzediğimden eminim."

Violet, "Harikasınız," diyerek gülümsedi. "Çok da cesursunuz."

"Aslında hiç de değil," dedi Emily. "Hepsi kamuflaj, aslında içten içe jöle gibi tir tir titriyordum. Üstelik kendimi çok da kötü hissediyordum. Midem bulanıyor, başım dönüyordu."

Violet başını sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Ben de aynı şeyi hissediyordum. Son günlerde... bildiğiniz gibi Brian yüzünden çok endişeleniyordum. Tabii onu, Bay Trevelyan'ı öldürmekle suçlayarak asamazlardı. Ama bu sürede içinde nerede olduğunu açıklamak durumunda kaldığı takdirde babamın kaçmasını Brian'ın ayarlamış olduğunu öğrenmeleri pek uzun sürmeyecekti."

Emily, "Anlayamadım, neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Kaçan o mahkûm benim babamdı. Buraya gelmemizin nedeni de bu zaten. Annem ve ben. Zavallı babacığım... o hep... zaman zaman tuhaflaşırdı. Böyle zamanlarda da korkunç şeyler yapardı. Brian'la Avustralya'dan bindiğimiz gemide karşılaştık. O ve ben... şey... o ve... ben..."

Emily, ona yardıma çalıştı. "Anlıyorum. Tabii."

"Ona her şeyi anlattım ve birlikte bir plan yaptık. Brian harikaydı. Büyük bir şans eseri çok bol paramız vardı, tüm planları ise Brian yaptı. Aslında plan kusursuzdu.

Biliyorsunuz, Princetown'dan kaçmak çok zor, ama Brian bunu ayarladı. Gerçekten de bu bir mucizeydi. Plana göre babam hapisten kaçtıktan sonra doğruca kırlık alanı aşacak ve Peri Mağarası'na saklanacaktı. Sonradan da o ve Brian, tuttuğumuz yeni uşaklar olarak burada rollerini oynayacaklardı. Çok önceden buraya geldiğimiz için bizden kimse kuşkulanmayacaktı.

Bize burayı öneren Brian oldu. Albay Trevelyan'a malikâneyi kiralamak için bol para teklif etmemizi de o söyledi."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Emily. "Bütün planlarınız ters gittiği için yani..."

Violet, "Bu annemi mahvetti," dedi. "Bence Brian kusursuz bir insan. Herkes bir mahkûmun kızıyla evlenmeyi göze alamaz. Aslında sanırım bu babamın hatası da değil, yaklaşık on beş yıl kadar önce attan düşmüş ve at başına müthiş bir tekme atmış. O günden sonra babam çok tuhaflaştı. Brian, 'İyi bir avukat onu kurtarabilirdi,' diyor. Ama neyse, artık benden söz etmeyelim."

"Bir şey yapılamaz mı?"

Violet başını salladı.

"Babam çok hasta... O korkunç soğukta kırlarda açıkta kaldığı için. Zatürreeye yakalandı. Aslında bu elimde değil, ama ölümün onun için daha iyi olacağını hissediyorum. Belki bunlar korkunç sözler ama siz ne demek istediğimi anladınız sanırım."

"Zavallı Violet," dedi Emily. "Bu gerçekten berbat bir durum."

Violet yavaşça, "Neyse ki Brian var," diye fısıldadı. "Siz de..."

Utanarak sözlerine ara verdi.

Emily düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Evet... Sorun da bu ya..."

Bölüm 31: Şanslı Adam

Emily on dakika sonra yoldan hızla aşağı iniyordu. Bahçe kapısına dayanmış olan Albay Wyatt, onu durdurmaya çalıştı.

"Merhaba!" dedi. "Duyduklarım doğru mu?"

Emily yoluna devam etti.

"Hepsi doğru."

"Evet... bakın buraya. İçeri gelmez misiniz? Birlikte bir kadeh şarap ya da bir fincan çay içelim. Zaman çok. Aceleye hiç gerek yok. Siz uygar insanların en kötü yanı da bu."

"Kötü olduğumuzu biliyorum," diyen Emily yoluna devam etti.

Genç kız Miss Percehouse'un salonuna yıldırım hızıyla daldı.

"Size her şeyi anlatmaya geldim."

Ve hemen her şeyi olduğu gibi anlatmaya koyuldu.

Sözleri sık sık Miss Percehouse'un "Sahi mi?", Ah, ne tuhaf!", "Ne diyorsun?", "Aman Yarabbi!", "Neyse, demiştim!" gibi haykırışlarıyla kesiliyordu.

Emily'nin sözleri sona erdiğinde Miss Percehouse dirseğinin üzerinde doğrularak işaret parmağını bilgiç bir tavırla salladı ve, "Dememiş miydim?" diye sordu. "Size Burnaby'nin kıskanç bir adam olduğundan söz etmiştim, değil mi? Arkadaşmışlar, hah! Yirmi yıldan daha uzun bir süredir Trevelyan her konuda Burnaby'den biraz daha iyiydi. Daha iyi kayıyordu. Dağa tırmanmakta daha ustaydı. Daha iyi nişancıydı.

Ve bulmacaları da ondan daha iyi çözüyordu. Burnaby buna dayanabilecek kadar güçlü bir insan değildi. Ayrıca Trevelyan zengindi, Burnaby ise fakir.

"Bu uzun bir süreden beri devam ediyordu. Bakın aslında her şeyi sizden biraz daha iyi yapan bir insanı sevmeniz hiç kolay değildir. Burnaby dar

kafalı, kıskanç, basit bir insandı. Sinirlerini bozmasına rağmen bu duruma göz yumdu."

Emily, "Haklısınız sanırım," dedi. "Olanları gelip size anlatmayı istedim. Her şeyden uzak kalmanız haksızlıktı. Ha, aklıma gelmişken. Yeğeninizin Jim'in Jennifer Teyze'sini tanıdığını biliyor muydunuz? Çarşamba günü birlikte Deller's Kafe'de çay içiyorlardı."

Miss Percehouse, "O Ronnie'nin vaftiz annesidir," diye yanıtladı bu soruyu. "Demek Ronnie'nin Exeter'de görmek istediği 'dost' oymuş. Eğer Ronnie'yi tanıyorsam ondan borç almıştır. Ronnie'yle bunu konuşmalıyım."

Emily, "Böyle güzel bir günde onu incitmenizi yasaklıyorum," dedi. "Neyse, Hoşçakalın. Artık gitmem gerekiyor. Yapılacak çok işim var."

"Daha ne yapacaksınız ki, yavrum? Bence siz gerekenden fazlasını bile yaptınız."

"Pek değil. Londra'ya gitmem ve Jim'in çalıştığı sigorta şirketindekileri ödünç aldığı para yüzünden onu mahkemeye vermemeleri için kandırmaya çalışmalıyım."

Miss Percehouse, "Hım..." dedi.

Emily, "Merak etmeyin," diye cevap verdi. "Jim gelecekte dürüst davranacaktır. Bu onun için iyi bir ders oldu."

"Belki. Peki, şirketteki]eri ikna edebileceğinizi sanıyor musunuz?"

Emily kesin bir kararlılıkla, "Evet," dedi.

Miss Percehouse başını salladı. "Neyse, belki öyledir, bunu da başarırsınız. Peki ya sonra?"

Emily, "Ondan sonra görevim bitmiş olacak," dedi. "Jim için yapabileceğim her şeyi yapmış olacağım."

Miss Percehouse, "O halde," diye mırıldandı. "Diyelim ki... ya sonra?"

"Yani?"

"Daha sonra? Ya da daha açık söyleyeyim: Hangisi?"

Emily, "Ah," dedi.

"Evet," dedi Bayan Percehouse. "İşte ben asıl bunu öğrenmek istiyorum. Kaybeden hangisi olacak?"

Emily güldü. İhtiyar kadına doğru eğilerek onu öptü.

"Saf rolü oynamayın. Hangisini seçeceğimi siz de çok iyi biliyorsunuz."

Miss Percehouse kıkırdadı.

Emily evden fırlayarak, bahçe yolunda koştu. Aynı anda Charles de hızla yokuştan yukarı çıkıyordu.

Genç adam kızın iki elini birden tuttu.

"Emily, hayatım!"

"Charles! Her şey ne harika değil mi?"

"Seni öpmeliyim," diyen Enderby bunu yaptı da.

Genç adam, "Artık geleceği parlak bir adamım," dedi. "Buraya bak, sevgilim, ne diyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Şey... yani... demek istediğim... tabii bu zavallı Pearson hapisteyken olsaydı doğru olmayacaktı. Ama o artık kurtuldu ve... o da herkes gibi kendi başının çaresine bakmalı."

Emily, "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

Enderby, "Senin için deli olduğumu biliyorsun," diye haykırdı. "Sen de benden hoşlanıyorsun. Pearson bir hataydı. Yani... şey... demek istediğim... sen ve ben... biz birbirimiz için yaratılmışız. Bütün bu süre boyunca bunu ikimiz de biliyorduk, değil mi? Nikâh dairesini mi, yoksa kiliseyi mi yeğlersin?"

Emily, "Evlilikten söz ediyorsan," dedi. "Olmaz."

"Ne... ama..."

"Hayır."

"Ama Emily..."

Emily, "Madem bunu istiyorsun," dedi. "Peki. Ben Jim'e âşığım. Hem de delicesine."

Charles'ın şaşkınlıktan sanki dili tutulmuştu.

Neden sonra, "Olamazsın," diye fısıldadı.

"Olurum. Ve de oldum da. Jim'i seviyorum. Hep sevdim. Ve seveceğim!"

"Ama sen... bana..."

Emily saf saf, "Ben yalnızca insanın güvenebileceği birinin olmasının harika bir şey olduğunu söyledim," diye mırıldandı.

"Ama ben düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü bilemem."

"Sen korkunç bir şeytansın, Emily!"

"Biliyorum Charles, hayatım, biliyorum. Ne söylersen kabulüm. Ama bütün bunlara boş ver. Ne büyük bir gazeteci olacağını düşün. Herkesi atlattın. Daily Wire'a çok özel, flaş haberler gönderdin. Geleceğin çok parlak. Bir kadın nedir ki? Bir hiç.

Güçlü hiçbir erkeğin kadına ihtiyacı yoktur. Kadın, ona sarmaşık gibi yapışarak, yükselmesini engeller. Büyük erkekler kadınlardan bağımsız davranabilenlerdir.

Kariyer... bir erkek için kariyerinde yükselmek kadar tatmin edici, değerli hiçbir şey olamaz. Sen güçlü bir erkeksin, Charles. Tek başına ayakta durabilecek biri..."

"Sen susacak mısın, Emily? Bu sözlerin radyodaki 'Genç Erkeklere Öneriler' programlarını andırıyor. Kalbimi kırdın. Narracott'la o odaya girdiğin zaman ne kadar güzel ve özel olduğunu bilemezsin! Kazandığı zaferin ihtişamıyla zafer takının altından geçen birine benziyordun!"

O sırada ayak sesleri duyuldu ve ardından Bay Duke gözüktü.

Emily, "Ah, siz miydiniz, Bay Duke?" dedi. "Charles, sana bir şey söylemek istiyordum. Sizi tanıştırayım. Scotland'ın eski Başmüfettişlerinden Bay Duke."

"Ne?" diye bağıran Charles bu ünlü adı hemen tanımıştı. "Yani o... şu ünlü Müfettiş Duke mü?"

"Evet," dedi Emily. "Emekli olunca buraya yerleşmiş. Alçakgönüllü biri olduğu için de tanınmak ve ününün duyulmasını istememiş. Bay Duke'un

hangi suçları işlemiş olabileceğini sorduğum zaman Müfettiş Narracott'un gözlerinde beliren muzip pırıltının, gözlerini kırpıştırmasının ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum." Bay Duke güldü.

Charles ikilem içindeydi, içindeki âşıkla gazeteci arasında kısa bir mücadele oldu.

Ama bunu kazanan gazeteci oldu.

Charles, "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Müfettiş Duke," dedi. "Bizim için Trevelyan olayı hakkında kısa, diyelim ki yüz kelimelik, bir makale yazabilir miydiniz?"

Emily yolda hızla ilerleyerek Bayan Curtis'in villasına gitti. Doğruca odasına çıkıp valizini açtı. Bayan Curtis de onu izledi.

"Gidiyor musunuz, bayan?"

"Evet. Londra'ya gitmem gerekiyor. Nişanlım için bazı şeyler yapmam gerekiyor."

Bayan Curtis iyice yanına sokuldu.

"Bana bunu söyleyebilir misiniz, bayan. Hangisi?"

Emily elbiselerini karmakarışık bir halde valizine dolduruyordu.

"Hapisteki tabii. Benim için hiç başkası olmadı."

"Ah, bayan, hata yapıyor olabilirsiniz. Diğer genç adamın nişanlınız kadar değerli olmadığından emin misiniz?"

"Oh, hayır," dedi Emily. "Değil. O hayatta ilerleyecek kariyer yapacak." Genç kız pencereden dışarı baktı. Charles hâlâ Müfettiş Duke'la heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. "O yükselmek, başarılı olmak için doğmuş biri. Ama diğeri, yaşamında ben olmazsam ne yapar, işte onu bilemiyorum. Ben olmasaydım başına neler gelecekti, bunu biliyorsunuz."

Bayan Curtis, "Bundan daha fazlasını da söyleyemezsiniz, bayan," diye yanıt vererek, aşağıya indi. Kocası orada oturmuş, boş gözlerle etrafı süzüyordu.

Bayan Curtis, "Aynen büyük teyzem Sarah'nın Belinda'sı!" dedi. "Sanki karşımda etiyle, kanıyla o var. O da Three Cows (Üç İnek) Hanı'nın sahibi George Plunket'le evlenerek kendine yazık etmişti. Üstelik han da

ipotekliydi. Teyzemin kızı iki yılda tüm borçlan ödedi ve hanı kâr getirecek bir hale soktu."

Bay Curtis, "Ah," diye mırıldanarak piposunun yerini hafifçe değiştirdi.

"Aslında George Plunket sadık biriydi," dedi Bayan Curtis geçmişi anımsayarak.

"Ah!" dedi Bay Curtis.

"Belinda'yla evlendikten sonra başka hiçbir kadına bakmadı."

"Ah," dedi Bay Curtis.

Bayan Curtis ekledi.

"Zaten Belinda da ona hiç fırsat vermedi."

"Ah," dedi Bay Curtis.

SON